

A romantic painting of a man and a woman in a close embrace. The man, on the left, has dark hair and is wearing a white shirt with a light-colored tie. He is leaning towards the woman on the right, his face close to hers. The woman has long, dark hair and is wearing a light-colored, possibly blue or white, dress. She is looking down with a gentle smile. The background is dark and textured, suggesting an indoor setting with some foliage or architectural details. The overall style is painterly, with visible brushstrokes and a warm, intimate atmosphere.

SARA WOOD

URMARIREA

Cum va putea să-i explice Suzy lui Fiorenzo Veronesa că ea se întâmplase să fie lângă el și să-i întindă o mână de ajutor când acesta căzuse într-un canal din Veneția, într-o noapte de iarnă? Nu putea să-i spună asta, mai ales când ea era o detectivă în slujba Contesei Moroschini, care pretindea că Fiorenzo o șantajează!

Cu cât mai mult timp petrecea la studierea cazului lui Fiorenzo, cu atât mai mult se convingea că el nu este un criminal de rând, ci unul foarte periculos... și foarte chipeș și... foarte pasionat.

THE BEST

SARA WOOD

URMĂRIREA

Traducere din limba engleză de
IRINA POPESCU TISMANA

BUCUREȘTI, 1994

CAPITOLUL I

Nu era un canal adânc așa cum erau toate canalele, dar asta nu era o consolare pentru omul care stătea în el. Noroiul venețian era pur și simplu dezgustător. Suzy privea fascinată prin întuneric cum bărbatul cel furios încerca să-și scoată picioarele. Era o treabă a dracului de complicată. Această parte a sistemului de canalizare nu fusese curățată de ani de zile.

Oh, zăpăcitul! Ochii ei verzi se măriră la auzul șu-voiului de înjurături. Așa-i trebuie! Dar... englez? Cu un nume și o înfățișare ca a lui, trebuie să fie italian. Suzy își stăpâni surprinderea și făcu câțiva pași înainte, cu un surâs serafic pe fața ei dulce, când se apropie de victima ei. În mintea ei fertilă clocea o grămadă de planuri.

Își acoperi fața mai mult cu baticul, așa încât să pară mai comună și mai inofensivă. Dacă știa să-și joace cărțile, putea să-i umble prin portofel.

Greutatea lui îl afunda și mai tare în noroi, mantia neagră de gangster îmbibată de apă trăgându-l în jos. Adăugându-se acestui necaz, zăpada începuse să cadă abundent, fulgii mari luminând întunericul nopții și

acoperindu-i părul negru și umerii înveșmântați în saten.

El își ridică puternicul cap și mugii ca un taur furios în noapte.

-- Ajutor...!

Se lupta să-și deștepenească picioarele, mormăind nervos ca pentru sine însuși, fără să-și dea seama de observatorul interesat.

— Doamne! Cum să ies din porcăria asta? *Mi aiuti!* gemu el, vocea lui provocând un adevărat ecou printre clădirile cavernoase.

Bietul om. Trebuia scos din necazul ăsta!

— Vine! Ajutorul este pe drum! strigă ea în mod stupid.

El întoarse capul, văzând silueta unei femei care se apropia șovăielnic de-a lungul rigolei. Un felinar o lumineă brusc, scoțându-i în evidență hainele, dar nu și trăsăturile feței. Dezamăgirea lui era clară și Suzy ar fi putut să parieze că el căutase pe cineva mai puțin fragil ca să-l ajute.

— Englezoaică! Slavă Domnului! Du-te și adu ajutor, ordonă el, în timp ce Suzy ezita să se apropie, ascunzându-și fața în umbră... Caută o scândură, o frânghie și niște bărbați puternici. Repede!

— O scândură, o frânghie și bărbați puternici, repetă ea rar.

Ea observa schimbarea subtilă ce se petrecea în el. Tipul hoinărise prin Venetia în ultimele două zile arătând plictisit și scârbit, în ciuda voioșiei perioadei de carnaval în care se aflau. Acum, acești umeri căzuți se îndreptaseră, pieptul se bombase și arăta cât

putea să arate de plin de încredere un bărbat care ședea cu picioarele în apă.

– Da! Grăbește-te, îngheț! se încruntă el.

– Bine. Altceva, ce mai dorești?

Prin trupul ei trecu un fior de surescitare. El arăta cu totul altul. Fața îi era încordată, nasul drept, roman, apărea semet dintr-o figură ce comanda. Nimeni nu și-ar fi permis să nu asculte ordinele acestui bărbat și asta o nedumerea. Se presupunea că el este un escroc de mâna a doua și nu un prințisor venețian.

El încercă să-și înghită iritarea în urma răspunsului ei ironic.

– Scoate-mă de aici, te rog! spuse el ascutit, privind-o drept în ochi.

Ascultătoare, ea se întoarse, puțin încurcată de privirea lui pătrunzătoare. El emana un soi de atracție mândră care o tulbură.

– O să încerc la *palazzo*, din apropiere, care este în renovare. Încerc să găesc o frânghie, îi răspunse ea peste umăr.

Tocmai ajunsese în dreptul schelelor de lângă canal când un zgomot o făcu să întepenească.

Din partea de jos a canalului venea sunetul prevestitor de moarte al unei șalupe de poliție în plină viteză. Suzy se răsuci. Sângele îi părăsi fața când realizează că bărbatul era într-un pericol iminent. Cu sirenele urlând, farurile aprinse, barca se îndrepta spre silueta neajutorată, prinsă ca într-o capcană în noroiul cleios.

Disperată, Suzy începu să fugă spre șalupea nevăzută.

– Fiți atenți! țipă ea spre conducător. *Attenzione!*

Ea-și flutură ambele brațe pentru a-i avertiza pe cei din barca ce venea cu zgomot de-a lungul canalului. Azvârli o privire înapoi spre bărbatul prins în cursă.

El înghețase de groază. Speriată, ea observă cum furia îi cuprinde fața și-i încordează trupul. Mânia îi dădu acestuia puterea să se azvârle în față. Cu câteva secunde înaintea impactului, Suzy urlă și gesticulă puternic spre polițistul obtuz, care stătea cu casca înfundată pe cap, până în dreptul nasului. El n-o văzu, nici nu opri, șalupa continuându-și mersul nebun și umplând șanțul îngust cu un zgomot de motor care reverbera și cu fum de motor diesel.

Și apoi, apa se revărsase peste trotuarul ce mărginea canalul și ajunsese la picioarele unei Suzy plină de oroare, apă ce clipea ușor în tăcerea îngrozitoare.

– Oh, Domne-Dumnezeule! suspină ea, uitându-se cu nervozitate în întuneric, îngrozită de ceea ce ar putea vedea.

Nu era nimic. Canalul era din nou de un negru mătăsos, apa acoperind noroiul de dedesubt și... probabil un cadavru.

Suzy râsufla neregulat, prea șocată pentru a-și da seama de întreaga implicație. Era vina ei. Doamne-Dumnezeule! L-ar fi putut salva dacă ar fi sărit în ajutorul lui cu câteva secunde mai devreme. Își duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un geamăt de regret amar și disperare. Canalele din străzile lăturalnice nu erau adânci; văicăreala lui fusese ușor nostimă, nu alarmantă.

Nebunii și accidente; mulți oameni cădeau în canale în timpul carnavalului – mai mulți decât în orice altă perioadă a anului. Fusesse un adevărat noroc că ea fusesse prin preajmă. Tocmai se hotărâse să se înceteze a-l urmări în timpul nopții, mai ales că el era în drum spre casă. Și acum... Îngrijorată, Suzy cercetă apa, cu inima bătându-i nebunește.

Spre marea ei ușurare, apăru un val argintiu din-spre podul care traversa canalul din față. La licărirea acestuia, prin întuneric, Suzy văzu cum se ridică o siluetă fantomatică, cu fața palidă.

Ochii ei se închiseră mulțumind Cerului. Indiferent cât ar fi fost el de gangster, nu merita să fie zdrobit de o barcă. Simțindu-se dintr-odată slăbită, Suzy se împiedică de trotuarul pietruit. Capul negru se scutură ca un câine și aținti doi ochi negri în direcția ei.

– Scoate-mă de aici! izbucni bărbatul cu mânie, cu dinții albi sclipind în întuneric dintr-o față schimonosită.

Tremurând din cap până în picioare, ea se aplecă peste marginea canalului, păstrându-și fața în întuneric.

– Slavă Cerului că ești întreg! reuși ea să spună, privindu-l cu ochi mari peste apa învolburată.

– Las-o baltă cu mulțumirile, spuse el scurt, mai întâi acțiune și mai apoi rugăciuni.

– Nu ești rănit?

Ea lăsă să-i scape un suspin de ușurare, simțind cum tensiunea o părăsește.

– Nu. Răsucit.

El privi prin întunericul din faţă unde dispăruse barca poliţiei şi Suzy putu să vadă din încleştarea fălcilor şi vinele de pe gâtul lui că el îl înjura în surdină, cu violenţă, pe şoferul şalupei şi se lupta să-şi înăbuşe furia în prezenţa fetei.

Aceasta o nedumeri. Un escroc manierat?

– Eşti foarte norocos, strigă ea cu pasiune. Credeam că eşti mort!

– Aşa am crezut şi eu. Aşa am crezut toţi, spuse el cu asprime. Nu crezi c-ar trebui să încetăm această conversaţie? Am înţepenit de tot în nămol. Nu te mai obosei să te duci după ajutor, nu mai este timp. Adu sfoara aceea... orice.

– Bineînţeles.

Scuzându-se, Suzy sări în picioare şi se îndreptă în grabă spre palatul înconjurat de schele.

Din fericire, el n-avea nici cea mai mică idee că ea-l urmărise. Şi ea se va folosi de acest lucru. Deci, îl va ajuta şi va încerca să se împrietenească cu el. Încântată, Suzy se căţăra peste o grămadă de scânduri. Contesa o instruisese să-l urmărească unde se duce, cu cine vorbeşte şi ce face. În aparenţă, bărbatul o şantaja pe contesă şi era treaba lui Suzy să descopere orice ar fi putut fi folosit ca o acuzaţie împotriva lui. Mai târziu, ea ar fi putut da de un fir.

Ea zâmbi încântată, bucurându-se de toată această întâmplare, acum când pericolul trecuse, şi simţind fiorii riscului în tot trupul.

– N-ai găsit încă nimic? întrebă el iritat.

– Nici o frânghie, răspunse ea, învârtindu-se în jurul malaxorului de ciment.

Se auzi un sunet slab și ea întoarse capul, ca să-l vadă pe el care încerca să-și scoată picioarele din nămolul adânc. Nu reuși. Fața îi era întunecată în timp ce încerca să-și forțeze în van trupul puternic, să-l asculte.

– Uită-te dacă nu cumva constructorii au uitat vreo scară, îi ordonă el.

– Am găsit o scândură, strigă ea, scoțând-o dintr-un morman de dărâmături lăsate de constructori.

Ea o târî până la marginea canalului și o aplecă spre apă, cât de departe putea, împingând scândura în direcția lui. Prea departe, se pare.

– Uuuf!

El se lungi în direcția ei, dar nu reuși s-o apuce. Încercarea îi scosese tot aerul din plămâni și el începu să tușească cu violență. Ochii cei negri scrutară fața fetei, îngustându-se ca s-o studieze mai bine. O expresie de neputință îi apăru în ochi și ea se întrebă alarmată dacă el o văzuse urmărindu-l și acum, când era doar la câțiva pași, n-o recunoscuse cumva.

– Hai! spuse ea cu un râs prostesc.

Ea-i văzu privirea îndreptată asupra părului ei castaniu și lung și și-l înghesui și mai mult sub batic.

– Este greșeala mea! Nu sunt prea bună la astfel de lucruri. Încearcă să te prinzi de scândură, îl grăbi ea. Trebuie să ieșim de aici. Temperatura apei trebuie să fie ca gheața, îl compătimi ea cu simpatie.

– Grozavă chestie, spuse el printre dinți, cu o figură mohorâtă. Cea mai înaltă tehnică. Fă o altă încercare. Cu grijă. De data aceasta împinge lângă mine, nu peste mine... Făcu o pauză, timp în care tuși

zgomotos... Dacă ai alte planuri, o să încerc să mă târăsc singur, spuse el cu sarcasm.

În mod cert, în atitudinea lui exista o schimbare, gândi ea obosită. Era ca un animal în primejdie, cu simțurile ascuțite, gata să se apere cu orice preț. Suzy își accentuă expresia de inocență ca să-i înlăture suspiciunile.

– Este o scândură foarte grea, ripostă ea. Fac tot ce pot.

„Ce porc nerecunoscător!“ Ea împinse scândura în noroi și balansă celălalt capăt aflat pe marginea canalului.

– Hai, poți să reușești, îl încurajă ea.

Cu un plescăit în apă, el își ridică brațele și o pereche de mâini masive apucă scândura. Răsuflă adânc și-și trase cu putere picioarele din noroi, cu un zgomot înfundat și neplăcut.

Ochii lui Suzy se îngustară. Trebuie să fi fost puternic ca un potcovar ca să poată face asta. Un adevărat bătauș. Se întrebă asupra originii lui. Era vorba de niscai docheri în mijlocul cărora Rambo s-ar simți minunat? Era o altă observație demnă de luat în considerare. Avea o grămadă de lucruri de spus contesei mâine dimineată.

Mâna lui o apucă pe a ei și ea-și simți palma strânsă ca într-o menghină în timp ce el se trăgea înspre margine. Suzy oftă. Ea avea niște mâini puternice, se antrenase cu câțiva bărbați musculoși, dar niciodată nu întâlnise pe cineva cu o astfel de putere. Putea să zdrobească pe cineva numai cu degetele lui.

Nu era de mirare de ce contesa îi spusese să fie grijulie. Chiar și privirea lui singură împrăștia groază.

Minunat! Simți cum adrenalina i se împrăștie prin vine la gândul de a fi întâlnit în cele din urmă un adversar mai puternic. Această presimțire i se păru de-a dreptul excitantă. Ochii ei sclipiră cu entuziasm.

– Îți place? mormăi el.

Mâna lui se încleștă și mai tare de a ei și ea se schimonosi, furioasă pe sine că lăsase să se vadă ceea ce gândea.

– Cui, mie? Bineînțeles că nu! Doar că mâna ta îmi provoacă lacrimi de durere, asta-i tot. Ești atât de puternic! Aproape ai reușit, spuse ea cu o voce gătuită de durere, întrebându-se dacă degetele ei mai erau întregi.

El se forța, cu un singur gând în cap și anume, să ajungă la mal.

– Trage, lua-te-ar dracu'! urlă el.

Încăpățânată, ea renunță să mai încerce, lăsându-l să alunece în apă. Ochii lui ostili o priviră cu nemulțumire și obrazul i se înălță cu agresivitate.

– Când o să ies de aici... continuă el pe un ton amenințător.

– Da, îl întrerupse ea mios, gândindu-se cum o să-l învârtă pe degete. Nu crezi c-o să fie drăguț?

Ea-l apucă de guler cu mâna liberă și-l trase brusc, cu toată puterea. Din nefericire, capul lui se lovi de scândură foarte tare. Spre îngrijorarea ei, genele dese se lăsară și el închise ochii, prăbușindu-se cu zgomot la picioarele fetei.

Ce făcuse oare? se gândi ea alarmată. Degetul șovăielnic al lui Suzy controlă pulsul de la gâtul bărbatului. Spre marea ei ușurare, acesta bătea cu putere. Aplecându-se, ea-și băgă mâna sub haina lui, alunecându-și palma peste pieptul lui mare. Inima îi bătea ca unui armăsar, sub mâna ei. Suzy simți o ușoară roșeață care-i invadea obrajii. Nu era obișnuită să controleze corpurile bărbaților; părea un lucru atât de intim...

– La naiba! murmură ea, scoțându-și mâna și întrebându-se ce să facă cu el.

Nu i-ar fi fost de nici un folos așa cum era. Dar totuși... Ea măsură cu privirea silueta ghemuită. Dar în orice rău există și un bine, fiindcă nu era el acum la cheremul ei? Soarta i-l adusese pe tavă. Nu-și putea închipui un scenariu mai bun.

El era dușmanul Contesei. Încercase să-i facă rău Flaviei Moroschini – o figură tragică, legată pentru restul zilelor de un scaun cu rotile. Ochiul lui Suzy se înăspri. Acest bărbat era un om lipsit de scrupule și nu merita milă, deci nu era nevoie să se poarte cu el cu mânuși. Atentă, urmărindu-i mișcarea pleoapelor închise, ea chicoti și-i scoase portofelul cu ezitare.

Foarte aproape de el, pentru prima dată, văzu că fața acestuia era de culoarea cenușei, iar buzele palide. Ochiul ei hoinăriră peste fruntea înaltă, îndulcită de câteva bucle căzute neglijent peste ea. Pomeții obrazilor formau două planuri rotunjite și sculptorul Donatello ar fi fost mândru de linia maxilarelor. Cât despre gura expresivă, părea mai curând italienească

decât englezească. Buzele moi se rotunjiră și se desfăcură, lăsând să scape un geamăt.

– Trezește-te! spuse ea în grabă.

El căzu din nou în inconștiență și Suzy oftă. Criminal de drept comun sau nu, trebuia să facă ceva cu el. Într-un fel sau altul, trebuia să-l pună din nou pe picioare, să-l curețe și să-l pună în mișcare fără a apela la poliție sau ambulanță. Contesa îi spusese să fie discretă. Nici un scandal. Poate totuși...

– Oh, dacă ai ști ce-o să pățești din cauza mea, șopti ea spre omul nemișcat.

Mâna ei atinse pielea de pe pomeții lui cu un gest afectuos. El îi dăduse tot ceea ce dorise mai mult în viață – să se înfrunte cu un adevărat criminal.

Mormăind, ea-l părăsi pentru o clipă, pentru a găsi o mică roabă folosită de constructori, singurul gen de vehicul cu roți permis în Veneția. Apoi, folosindu-și toată puterea, îi cuprinse pieptul cu brațele și începu să-l ridice. Era ca și cum ar fi cules un guzgan, gândi ea cu amuzament.

Guzganul începu să miște în brațele ei. Sprâncelele lui se încruntară când îi întâlni nasul.

– Ce...?

Suzy se uită încet spre ochii lui pe jumătate deschiși.

– Doar o mică plimbare cu căruciorul, glumi ea.

– Nu!... Dărmăt cum era, el reuși să se pună pe picioare, rezemându-se de ea... Am auzit de o astfel de scenă în filmele cu gangsteri. Doamne, capul meu!

Cu un gest emoționant, își duse mâna la frunte, lăsând să-i cadă stropi argintii de apă de pe față. Se

clătină și roaba căzu în canal înainte ca ea să poată face ceva.

Suzy oftă plină de regret. Ar fi fost destul de nostim. Acum era o treabă grea să-l ducă înapoi. Resemnata, ea-și băgă umărul sub brațul lui.

– Hai. O s-o facem împreună.

– Mulțumesc, spuse el cu o voce abia auzită.

Suzy se clătină sub greuntatea lui, dar o porni la drum câinește, ghidându-i pașii, împingându-l prin zăpada deasă pe aleile înguste ce duceau spre locuința ei.

Acum Veneția îi aparținea. Era prea târziu pentru petrecăreții carnavalului și prea devreme pentru cărucioarele care aduceau mâncare și produse din cele patru colțuri ale pământului. Sub picioarele ei, zăpada era proaspătă și virgină. Orașul era adormit. Gondolele funerare, negre, erau acum înveselite de albul zăpezii și, în ciuda oboselii, inima lui Suzy tresăltă de bucurie că se află aici.

Trăia de patru ani în oraș și nu se plictisise nicio dată. El o obosise în acea zi, totuși – acest om viclean – pășind fără chef prin Veneția, ca și cum n-ar fi știut ce face, intrând din când în când în câte o patiserie, în timp ce ea tremura pe afară; savurându-și cafeaua în căldura interiorului, cu o mutră satisfăcută.

Picioarele o duruseră, mușchii îi înțepeniseră, își dorise din tot sufletul un pat și o baie. Acum, el căzuse într-un canal și ea trebuia să-l dădăcească. Dar întorsătura pe care o luaseră evenimentele o umpluse de energie și excitare.

– Nu mai este mult, spuse ea cu ușurare în timp ce treceau peste podul ce traversa un canal lăturalnic.

Se părea că el are mintea încetoșată, pentru că se împiedică și un mormăit i se auzi din piept:

– Nu departe unde? La dracu', stai o clipă! se rățoi el furios.

Ea-l sprijini de un perete de cărămidă, unde el rămase privind-o cu ochii buimăciți. Părul lung i se lipise de frunte ca un șir de virgule negre și pe maxilar avea o ușoară umflătură. Suzy se descurcase bine și-i venea să se felicite.

– În curând o să fii în siguranță, la căldură, spuse ea cu o voce microasă. Imediat după colț.

Suzy îi luă brațul și și-l puse împrejurul umerilor ei, preluându-i greutatea încă câțiva pași.

– Gata! Am ajuns!

Ea se opri în fața unei clădiri medievale aflată pe o stradă îngustă. Bărbatul tresări neliniștit în brațele ei, de-abia putându-se ține drept.

– Hopa sus! Poți să te descurci cu câteva trepte? întrebă ea dulce.

– Trepte? Ce... unde suntem? mormăi el incoerent.

Își atinse bărbaia și se strâmbă, lăsând-o să-l îndrepte. Se clătină din nou și ea-l ținu drept, spatele durând-o de atâta efort.

Dacă rămânea confuz prea multă vreme, gândi ea cu îngrijorare, va trebui să-l cheme pe Guido ca să-l ajute să-și vină în fire.

– Hai, spuse ea, încurajându-l, ca o mamă pe un copil întârziat mintal și proptindu-l de zid.

El începu să alunece și ea se împinse în el, resemnându-se cu gândul că hainele ei se udaseră și se umpluseră de noroi. Punându-și mâna sub antebrățul lui și preluându-i toată greutatea, ea deschise ușa.

– S-a făcut! exclamă Suzy.

El rămase clătinându-se. Brațele lui o cuprinseră strângând-o la piept ca într-un soi de îmbrățișare. Suzy, conștientă de portofelul lui care se afla în buzunarul ei, încercă să-l dea la o parte, dar el abia se clinti și ea simți, cu vinovăție, forma portofelului ce se afla între ei doi.

– Oh... Ochii lui cu gene negre părură să se cufunde într-ai ei... Noapte bună, dragă, murmură el.

Suzy pufni când el o răsuci automat, în ceea ce părea a fi comportamentul lui normal când înghesuia o femeie în tocul ușii. Ironică, ea-și imaginează genul de femei cu care acesta avea de a face. Barmanițe, chelnerițe. Așa se părea. Ea se uită în sus spre el și văzu că ochii lui erau calzi și îmbătători, gura lui arcuindu-se atât de frumos și senzual, și dacă ea n-ar fi știut cine era el – și ce era el – și-ar fi abandonat cu bucurie buzele sub ale lui. Această descoperire o șocă.

– Nu este vorba de „noapte bună“... începu ea cu hotărâre, zvârcolindu-se în îmbrățișarea lui de fier.

– Nu? Este mai mult? murmură el cu vocea moale. Fată rea ce ești, bolborosi căutându-i buzele.

Ea-și întoarse capul pentru a evita această încercare de sărutare și gura lui se opri peste baticul de lână, cu buze atât de fierbinți încât o ardeau umed în ureche. Distrată, cu o clipă în urmă, descoperise că mâinile

bărbatului îi frământau fundul, ca mai apoi, spre revolta ei, acestea să se strecoare sub mantou, căutându-i sânii.

El avea tehnica amoroasă a unui elefant în călduri și Suzy își folosi brațele ca o pavăză împotriva mâinilor lui neobosite, împingându-le încolo și încoace și apoi reușind să se elibereze. Cu o satisfacție enormă, ea-l călcă cu forță pe picior. Fără a face vreun efort pentru a se răzbuna, el se balansă ușor și clipi prostește cu ochi nevinovați și jigniți, care denotau că este pe jumătate buimăcit și nu este stăpân pe acțiunile sale.

– Trezește-te! țipă ea la el pe un ton de comandă.

Mâinile căzură pe umerii ei, rotind-o ca și cum ar fi fost un pilot automat. Nemulțumită de această metodă grosolană a lui de a curta femeile, ea-și strânse buzele furioasă. Nu mai existau bărbați decenti pe lumea asta, care să se potrivească cu niște femei decente?

– Mă trezesc, spuse el răgușit. Cine ești? Te cunosc? Întrebă el zăpăcit.

Suzy își ținu respirația pentru o clipă în timp ce mâinile lui o pipăiau neastâmpărate. Fără nici un succes, ea încerca să-l dea la o parte. Sigur nu observase portofelul din buzunarul ei? Dar se părea că el era preocupat de ceea ce făcea, mișcându-și capul, amețit. Din fericire, era total dezorientat.

– Nu, sunt doar o bună creștină, spuse ea cu o față mohorâtă și reușind să scape din mâinile lui, în cele din urmă. Destul! Înăuntru! îl împinse cu forță.

El păși în holul neluminat și-și reveni un pic, încercând să străpungă întunericul cu privirea și ea-și dădu seama imediat din încordarea corpului, că al șaselea simț al lui lucra și-l avertiza asupra unui potențial pericol. Ea trebuia să se comporte cu multă prudență.

– Nu văd nimic. Unde este comutatorul? se plânse el cu o voce chinuită.

– Nu există nici unul. Trebuie să mergem prin întuneric.

Trupul lui deveni rigid și ea nu-l putu clinti.

– Să mergem unde? întrebă el suspicios, încercând să străpungă întunericul cu privirea... Ce se întâmplă?

Suzy îl bătu peste piept, încurajator. Se simțea neliniștită. Trupul lui încordat părea gata de acțiune. Instinctul ei era corect – el își revenise mai repede decât arătau figura și comportamentul lui și ea se întrebă cât de confuz era el în realitate.

– O să te ajut. Acesta este drumul spre apartamentul meu. Nu ești în stare să te duci acasă singur, deci o să am grijă de tine până când o să-ți revii. Ai căzut în canal...

– S-o crezi tu că am căzut! Sunt perfect conștient că am fost împins, mormăi el.

Ea înțepeni și mintea începu să-i lucreze cu rapiditate și-și dori să-i poată vedea mai clar fața. Ceea ce spusese el era foarte posibil. Ea fusese martora accidentului. Silueta fugară învăluită în mantie și cu mască de carnaval putuse să-l împingă în mod deliberat. Dacă era așa, atunci de ce? O glumă? Sau el

șantaja și pe altcineva, în afară de contesă? Gura ei se strâmbă a dispreț.

– Indiferent ce ți s-a întâmplat, ai nevoie de puțină supraveghere, spuse ea crispat. Tremuri. Vino, sunt doar eu și apartamentul meu. Crezi că aș putea să-i fac ceva unui bărbat puternic ca tine? gânguri ea, amintindu-și că el trebuia să aibă încredere în ea.

Ochii ei se obișnuiră cu întunericul și realizează că el rânjea la ea. Își revenea în fire și devenea mai lucid cu fiecare minut care trecea.

– Nu-mi spune mie ce să fac, veni vocea lui rece. Sunt slab fizic, dar nu și mintal. Ești tare ca o stâncă și puternică precum un taur. Ți-am simțit mușchii și știu cât de zdravăn este trupul tău. Probabil, poți să pui mulți bărbați la pământ cu pumnii tăi.

Suzy își închise repede gura, care i se căscase de uimire.

– O fată trebuie să muncească din greu, în zilele noastre, spuse ea fluturându-și genele la el.

– Hmm. Poate că ai adus aici pe cineva, gata să sară la mine?

– Ce prostie, aici este Venetia, nu Bronx! Ai într-adevăr o minte suspicioasă, spuse ea cu o voce lipsită de intonație. Am avut și eu o zi de pomină. Știi că și eu sunt înghețată? Hai sus!

– Ce mai este în legătură cu ultima ta cerere? întrebă el cu sarcasm.

– Oh, te rog, se miorlăi ea, pierzându-și răbdarea. Uită-te la tine, cum curge apă și mizerie pe podea! O să-mi trebuiască ani de zile ca să curăț. Presupun că te poți întoarce unde te aflai, dar riști să faci o pneumo-

nie pe vremea asta. Și nici un taxi de apă n-o să te ia în halul acesta.

– De ce te-aș crede? întrebă el înnegurat. Dumnezeu știe ce planuri ai cu mine.

– Planuri? Ce-aș putea să-i fac unei namile de bărbat ca tine? întrebă ea, privindu-l cu ochi mari și sperând ca el să creadă în nevinovăția ei. Oh, vino! Îl rugă ea. N-ai mai auzit niciodată despre cumsecădenia umană?

– Nu.

– Oh, Doamne! Vino sus, zise ea cu o oarecare simpatie, simțind înțelesul acestei monosilabe.

Ea tresări în fața durerii din ochii lui negri. Se părea că el suferise întreaga sa viață, primind lovitură după lovitură, din momentul în care se născuse. Se simți cuprinsă de un elan creștinesc, o simpatie pe care n-ar fi trebuit s-o aibă față de acest gangster.

– De ce m-ai ajută? întrebă el cu suspiciune.

– De ce nu te-aș ajuta?

Vocea blândă a lui Suzy încălzi aerul dintre ei doi. Cine știe ce motive ascunse îl aduseseră să ajungă așa? Poate că dacă va fi prietenoasă cu el, va putea să-l convingă s-o lase pe Contesă în pace. Pe neașteptate, ea-i întinse mâna și, pentru că el nu făcea nici o mișcare să-i răspundă, îi apucă degetele înghetate într-ale ei.

– Haine uscate, un duș fierbinte, mâncare. Cum ți se pare?

– Raiul, admise el în silă, deși sunt sigur că în această grădină a lui se ascunde un șarpe, care o să strice totul... Îl trecu un frison... Doamne, ce frig

mi-este! Bine. Dar fără șmecherii, căci altfel o s-ò regreti amarnic.

– Oh, virtutea ta este în siguranță cu mine, glumi ea mergând înainte.

El mârâi.

– Nu de virtutea mea sunt îngrijorat.

Încrederea lui Suzy despre felul în care rezolvase situația crescuse, când văzu că el începe să urce scările aproape verticale. Era incapabil să-i facă vreun rău. La urma urmei, căra pe el o tonă de apă și noroi. O să-i fie recunoscător. O să-i rămână îndatorat. O să sporovăiască amândoi la o ceașcă de cacao. Ea zâmbi plănuiu-și întrebările și murea de curiozitate să afle totul despre el.

Pierdută în gânduri, ea uită total să-l prevină asupra treptei de sus, care era tocită de trecerea anilor. El alunecă și căzu câteva trepte în jos, julindu-și pielea și scoțând un geamăt de durere.

– Lasă-mi părul în pace! bombăni el.

– Trebuia să te apuc de ceva, se apăra ea, în timp ce-și trase mâna plină de apă. Asta-i tot ce-am putut să apuc în întuneric.

Îl ajută să se ridice, ajungând cu fața ei aproape de a lui. O senzație rece și plină de furnicături îi trecu pe șira spinării în timp ce răsuflarea lui înghețată îi atinse buzele.

– Dacă m-aș fi gândit numai pentru o clipă, că ai făcut asta cu un scop... Șoapta lui era plină de durere dar și de amenințare.

Suzy simți cum se înfioară de teamă.

– De ce aș fi făcut asta? spuse ea bosumflându-se.

– Tu să-mi spui, se rățoi el.

Victima neajutorată dispăruse și la fel cel care bâjbâia năuc, lăsându-l în loc pe adevăratul răufăcător ce amenința. Dar ea nu lăsă să-i scape vântul din pânze și refuză să fie amenințată. Trebuia să-l convingă că era o trecătoare nevinovată care nu avea nici un motiv să-i facă rău, dacă nu voia să se afle ea însăși băgată într-un bucluc. Contesa spusese că el era foarte orgolios, având o părere foarte bună despre sine. Ea-și ascunse un zâmbet. O să apeleze la mândria lui, care era călcâiul lui Achile.

– Nu-mi dau seama cum poți crede asta despre mine, protestă ea făcând pe jignita... De undeva, din adâncul ei, reuși să scoată o voce răgușită și plină de seducție... N-aș vrea ca trupul tău... să fie atins. Este prea minunat pentru asta, spuse ea sugestiv, mâna ei atingându-i fața cu prefăcută adorație... Uitasem despre treaptă. Ai reușit să mi-o scoți din minte. Și eu m-am lovit de multe ori... ea râse ușor... O să ne comparăm picioarele peste un minut, chicoti ea, lăsându-și mâna peste ceafa lui caldă, într-un gest plin de afecțiune, mângâindu-l pe păr...

Ea tresări când îl auzi gemând ușor.

– Poți să-mi ungi vânătăile de pe picioare și eu o să le ung pe ale tale, promise ea.

– Bine, o să... murmură el. Știi cum să zăpăcești un bărbat, nu-i așa?

El îi apucă degetele cu dinți și i le ronțai ușor. Ea rezistă dorinței de a și le trage și gemu la rândul ei. Se părea că este lucrul cel mai bun pe care-l putea face. Scările deveniră dintr-odată fierbinți și prea înguste.

Suzy voi să se elibereze. Deci, îl bătu ușor peste față și-l luă de mână pentru a-l conduce, simțindu-se ciudat de stânjenită în legătură cu ceea ce făcea.

Dar n-avea de ales. Nu-l putea abandona. Nu voia să-i trezească suspiciuni. Trebuia să-l păcălească. Simți un gust straniu în gură. Plus pericolul... Ochii îi sclipiră. Întregul ei trup fu cuprins de febra așteptării.

— Am ajuns, exclamă ea, ajungând la al patrulea etaj și așteptându-l să urce.

Ce ciudat că el nu sufla greu, gândi ea. Mai observă și alte lucruri. El era ud, dar nu slăbit. Trebuia să fie în gardă și să nu-l subestimeze.

Când aprinse lumina din hol, becul îi arătă o imagine diferită. Era clar că el încerca să-și învingă disconfortul. Arăta absolut îngrozitor — murdar și extenuat, cu hainele acoperite de murdărie, cu o băltoacă noroioasă la picioare, cu fața palidă și marcată de oboseală. Ea se dădu puțin înapoi, tulburată de sexualitatea intens masculină care umpluse atmosfera. Chiar și în această stare, el era dominant, amenințător, periculos. El se scutură și apoi tremură.

— Doamne, poți să te îmbolnăvești, spuse ea alarmată. Acolo este baia. Intră repede, înainte de a-mi distruge complet covorul. Ia-ți lucrurile cu tine și bagă-le în cadă.

Se simțea mult mai sigură preluând comanda. Bărbaților nu le plăceau femeile care comandă.

Umerii lui lați se sprijiniră neputincioși de perete. Degetele lui înțepenite începură să se chinuie cu nasturii de la haină. Pe fruntea lui apărură o cută

adâncă. Hotărât, el continua să încerce. Un frison îl străbătu și el încrucișă mâinile peste haina plină de apă, uitându-se cu exasperare cum se scurgeau încet de pe ea picături de apă și noroi.

– Nu pot, mormăi el, încruntându-se și mai mult și dinții clănțănindu-i cu violență. Nasturii dracului, nu mă ascultă!

– Lasă-mă pe mine.

El părea perplex, ca și cum ar fi fost surprins de această slăbiciune care nu-i era caracteristică. Suzy îi dădu mâinile înghețate la o parte, îi desfăcu haina și se ridică pe vârfuri pentru a i-o desprinde de umeri. Era prea udă ca să-i evalueze calitatea. Căzu la pământ cu un plescăit. Apoi îi desfăcu jacheta de blugi în același mod.

Până acum n-avea nici un indiciu privind modul lui de viață. Jacheta era bine cusută, dar nu era deosebită și îi dădu pulpanele la o parte. Se încruntă. Cămașa arăta ca și cum ar fi fost făcută la Hong Kong și costase ceva. Tăietura era perfectă, dar asta poate se datora trupului lui perfect.

Totuși, Suzy știa că în general escrocii se îmbracă bine pentru a impresiona, purtând lucruri de marcă și azvârlind cu banii atunci când îi aveau. El trăia pe cât putea de modest în Veneția și ea-l judecă a fi un criminal de mâna a doua. Îi frecă mâinile și din întâmplare îi atinse manșeta udă. Un ceas cu o curea de plastic. Un inel cu un vultur. Necăsătorit.

– Poți să-ți scoți singur jeanșii? întrebă ea plină de speranță.

Dezbrăcatul bărbaților nu făcea parte din obiceiurile ei.

El făcu un efort suprem și ea simți o bruscă admirație pentru el, văzându-l plin de o hotărâre care era la fel de puternică cât și a ei. Din nefericire, degetele nu-l ascultau. Punându-și mâinile pe pieptul lui, simți cât este de înghețat și realizează că respirația îi devenise greoaie. Șocul începuse să-și facă efectul. Trebuia neapărat să-l încâlzească.

— Mă înfurie! Nu pot! se zborși el printre dinții care-i clănțăneau, furios din cauza neputinței.

Fața lui Suzy se împlânzi. Deci el era și mândru pe deasupra, nefiind obișnuit să depindă de cineva. Exact ca ea, gândi fata și asta o făcu să-l simtă mai apropiat.

— O s-o fac eu, spuse ea cu blândețe. Vino. Trebuie să bei ceva cald.

— O sticlă mare și frumoasă de brandy? tremură el.

— De ce nu?... Degetele ei începură să-i desfacă cureaua, și ea-l simți cum se trage înapoi, încordându-și trupul obosit... Relaxează-te, spuse ea încet, încercând să-i menajeze demnitatea bărbătească... Presupune că sunt mama ta.

— El tresări.

— Aș presupune dacă aș ști ce înseamnă o mamă, spuse el fără intonație.

— Trebuie să fi avut o mamă, spuse ea cu o ușoară încruntare, trăgându-i delicat fermoarul și mișcându-se discret în spatele lui, roșie de jenă.

— În trecere. Nașterea mea, moartea ei, spuse el scurt.

Expresia feței lui Suzy se îndulci.

– Bietul de tine, comentă ea repede. Să zicem atunci că sunt o mătușă.

El se uită la ea.

– Încerci să fii nostimă? se rățoi el.

– Nu în mod voit, replică ea surprinsă.

Spusese ea ceva nelalocul ei? El arăta foarte plictisit. După o scurtă pauză în care ea-i desfăcu cordonul jeanșilor și-i cercetă la repezeală șortul negru de box – produs de același Hong Kong și imposibil de evaluat ca preț – ea-i lăsă jeanșii să-i cadă în vine, descoperind privirii o pereche de picioare bărbătești puternice. Picioare bronzate, cu o serie de cicatrici albe pe unul dintre ele. Suzy pufni jenată, găsind situația mult prea intimă.

– Îmi pare rău că te-ai simțit lezat, spuse ea, hotărâtă să glumească. Dar ești pe mâini bune. Și eu am un trecut similar cu al tău, se pare. Mama mea m-a părăsit. Nu crezi că a fost într-o situație îngrozitoare dacă a procedat astfel? se oferi ea să facă conversație.

Vorbea încercând să detensioneze atmosfera. Azvârli jeanșii în cadă.

– Am crescut într-un orfelinat. O familie mare și fericită, o oază de pace și liniște. Vocea ei se frânse la vederea expresiei lui întunecate și ea schimbă tactica... Cel puțin ai fost mai norocos decât mine, ai avut un tată, accentuă ea.

– Nu, n-am avut, se răsti el și tremură din nou.

– Oh. Și el a murit? întrebă ea cu tristețe.

– Ca și cum, mormăi el.

Suzy simți resentimentul lui față de acel tată absent. Viața de familie îi lipsise. Asta explica unele lucruri. Încercă altceva.

– Ești bronzat? zâmbi ea plină de admirație. Nici o mirare că ți-e frig. Presupun că tocmai te-ai întors din vacanță. Unde ai fost? Într-un loc drăguț?

– Tacă-ți fleanca, mormăi el. N-am chef de conversație mondenă.

Ea rezistă dorinței de a-l împinge. Cumva, trebuia să-l facă blând și maleabil. El se așează cu greutate pe scaunul din baie. Aplecându-se, îi desfăcu șireturile de la pantofi, apoi îi scoase șosetele și începu să-i frece picioarele încercând să le încălzească.

Se ridică pentru a-i desface cravata și deveni foarte conștientă de apropierea feței lui. În mod automat, îi desfăcu nasturii de la cămașă. Sub degetele ei, pieptul bărbatului părea de oțel. El se răsuci în scaun și ea-și lipi palmele de pielea lui, simțind un ușor fior în timp ce aștepta ca el să înceteze s-o mai strângă de umeri, ca și cum ar fi vrut să-i încerce puterea mușchilor. El o privea cu o expresie mohorâtă.

Ochii ei se îmblânziră.

– O să am grijă de tine. O să fie totul în regulă, spuse ea liniștită.

– Semnează-mi o garanție, mormăi el.

Suzy zâmbi și se concentrează să-i scoată cămașă. Torsul era minunat. Cu greu găseai un fir de păr – ei nu-i plăceau piepturile păroase. Acesta era neted și bine făcut. Ea-i găsi un cearșaf și-l duse să stea lângă încălzitorul electric. El se înfășură cu cearșaful și se așează încordat pe marginea scaunului, cu figura

posomorâtă. După cum putea vedea, mintea lui lucra cu repeziciune.

– Mai întâi o să-ți prepar o băutură fierbinte, spuse ea cu o încercare de zâmbet.

Ochii lui o străfulgerară, privind-o amenințători. Ea-și compuse un zâmbet încercând să pară cât mai toantă; suspiciunea începuse s-o cuprindă în valuri. Pentru a-și ascunde stânjeneala, ea se întoarse spre soba ce se afla într-un colț al camerei, făcându-și de lucru cu un ibric, păstrându-și încă haina și broboada, deoarece se simțea mai protejată astfel.

Dacă el ar fi suspectat-o că-l urmărește și-i observă toate mișcările... Ea scăpă filtrul de hârtie. El veni și-l culese, înainte ca ea să aibă timp să se aplece, trupul lui mare apropiindu-se deliberat de al ei, virilitatea lui înspăimântând-o. Ea puse mâna pe un cuțit de bucătărie.

CAPITOLUL II

– Ai vreun motiv să fii nervoasă? întrebă el cu un glas catifelat, cu ochi strălucitori.

Lumina din spatele lui, care îl învăluia într-un halou de chihlimbar, îi aureola părul și o linie aurie îi sublinia gâtul puternic și umerii, punându-i în evidență bicepșii. Dinspre corpul lui se ridica un ușor abur, făcându-l să arate ca un diavol proaspăt ieșit din iad.

Suzy își dezlipi privirea de pe mușchii lui pectorali. Această situație nu era nouă pentru el, dar pentru ea era și găsea dificil să se obișnuiască.

– Da, bineînțeles! Vezi, eu nu sunt obișnuită să am un bărbat în camera mea, se tângui ea rușinată, încercând să pareze.

Era adevărat că era nervoasă. Un infractor aproape gol, o stâncă vie, ar fi făcut pe orice femeie să tresară. Și instinctele ei o preveniră că în el zăcea o intenție periculoasă.

Ea-și duse mâna la piept și ochii îi căpătară expresia unui porumbel domestic. Gura lui se rotunji cu mulțumire senzuală, ca și când ar fi fost obișnuit cu

femeile care tremurau în fața lui când le privea cu pasiune. Pentru a înlătura sentimentul de agitație, Suzy își dădu jos broboada. Părul ei șaten, lung până la brâu, se răsfiră peste spate, în valuri. Proasto, proasto! își spuse ea, la privirea lui apreciativă.

— Foarte eficient, o ironiză el ușor. Cu chestii ca astea, nu te poți plânge de lipsă de experiență. Simțul tău teatral este impresionant. Acum, eu sunt aproape gol și tu-ți scoți la iveală splendoarea care-ți înconjoară capul. Ce urmează?... Ochii lui străluciră atunci când ea-și scoase pantofii... De obicei, cele care fac streap-tease și-i păstrează, o sfătui el pe un ton de cunoscător... Ei se scot imediat după haine.

I-ar fi sărit la gât, dacă nu înceta cu aceste remarci insinuante, gândi ea furioasă. Scrâșnind din dinți, întoarse ibricul cu aparentă nepăsare, așa încât aburii veniră spre fața lui făcându-l să dea înapoi, cu gura strânsă într-o linie. Ea-și înăbuși surâsul de satisfacție și nedând nici o importanță văicăreliei lui, îi aruncă o privire plină de nevinovăție.

— Cele care fac streap-tease? gânguri ea împingându-l mai încolo. Mă faci să râd!... Arată spre haina ei maronie, murdărită... Orice în afară de una care face streap-tease... Lăsându-și fraza neterminată, ea zâmbi cu drăgălășenie. Ți s-a făcut o festă acolo, în canal? Te-a împins vreun prieten? Întrebă ea cu o voce amuzată, ca și când totul ar fi fost o glumă bună.

Pentru moment, ochii lui întunecați o studiară gânditori.

– Nu un prieten. Un nebun care a făcut o teribilă greșeală, spuse el încet. Când o să pun mâna pe el, o să-i rupt gâtul.

Sigur că așa o să facă, gândi ea cu nervozitate.

– Vrei să suni la poliție acum? întrebă ea cu nonșalanță, știind că el n-o va face – escrocii nu voiau să iasă la lumină. Trebuie să-l reclami pe conducătorul șalupei de poliție, spuse ea cu sinceritate. Ar fi putut să te omoare. Ciudat, nu-i așa, mai ales când farurile erau aprinse?

Gura lui se subție.

– Foarte ciudat. O să sun mai târziu. Șoferul cred că nu era sănătos, spuse el cu sălbăticie. Când o să aflu cine este, continuă el cu o voce joasă, cu ochi răuvoitori fixați asupra ei, o să-i elimin viața sexuală pentru totdeauna.

– O să fii foarte ocupat! se cutremură Suzy în adâncul ființei sale, ceva din încrederea ei în sine evaporându-se.

Judecând după privirea lui amenințătoare, se părea că o acuză pe ea de a fi amestecată. Ochii ei se măriră alarmați. El nu putea să gândească astfel... Ea-și linse buzele uscate și puse câteva lingurițe de cafea în hârtia de filtru, conștientă de privirea lui posomorâtă care-i urmărea fiecare mișcare.

– Am încercat să-l opresc, șopti ea. Am făcut tot ce-am putut... Ea înghiți cu nervozitate, ca o insectă pironită de ochii lui iscoditori... Am strigat la tine...

– Nu puteam să mă mișc, spuse el încet. Trebuie să fi știut asta. De câtă vreme stăteai acolo, observându-mă cum mă zbat?

– Eu? Tocmai ajunsesem...

– Ce noroc!

– Nu poți să negi că-i așa! răbufni ea, sătulă de insinuările lui. Ai fi fost mort dacă n-aș fi fost eu.

El îi azvârli o privire plină de neîncredere și merse să se așeze lângă foc, din nou.

– Grăbește-te cu cafeaua. O să mor de pneumonie peste o clipă.

– Fac ce pot, spuse ea înțepată. Și ar trebui să fii mai manierat. Nu sunt obligată să-ți suport mojiciile.

– Ce faci, atunci? se răsti el.

– Scriu o teză despre șobolanii murați! țipă ea.

Se lăsă tăcere. Ea ar fi vrut să-și fi dat palme, dar remarca îi scăpase. Aproape că-i distrusese scena „fetei zâmbitoare“. Nu știa să piardă, gândi ea necăjită.

– Mai târziu, șobolanii înecați? mormăi el încălzindu-și mâinile.

– Cel puțin unul.

Umbra unui zâmbet ridică colțurile gurii lui.

– Ai greșit în seara aceasta. Asta te neliniștește? murmură el.

– Sunt necăjită pentru că ți-am făcut un serviciu și tu ești nerecunoscător.

– Și tu ai fi în locul meu, spuse el liniștit.

Suzy scoase un oftat adânc.

– Da, recunosc ea dând din cap. Aș fi fost de-a dreptul nebună. Nu folosi asta împotriva mea. Sunt obosită după o zi grea...

– Oh. Să fiu pe spinarea ta atâta timp?

Un fior o trecu de-a lungul șirei spinării.

– Mi s-a părut un secol. Am făcut tot ce-am putut ca să te simți confortabil.

Zâmbetul ei ușor fu întâmpinat de ridicarea cu cinism a unei sprâncene.

– Nu-ți supraestima binefacerea, spuse el cu răceală. De aici de unde stau, totul pare cam artificial. Vorbele microase devin cam... lipicioase.

– Nu înțeleg ce vrei să insinuezi.

Întorcându-se spre sobă, Suzy încercă să împrăștie tensiunea ce domnea în cameră. El era foarte suspicios și atent. Nemaисуportând căldura, ea-și dădu jos haina și o azvârli pe un scaun, bucuroasă că rochia îi era închisă până la gât. Se uită în jos spre trupul ei, încercând să vadă ce-ar putea vedea el.

Buzele ei se desfăcură consternate. Țesătura verde de jerse se lipise de corpul său, așa cum nu se mai întâmplase niciodată, subliniindu-i sânii plini, talia subțire și șoldurile feminine. Suzy se simți din ce în ce mai iritată. Mai avusese de-a face cu infractori mărunți, dar niciodată cu unul de talia acestuia. Era ceva mai mult decât senzual în felul în care se uita la ea... Ea făcu o pauză pentru a-și găsi cuvintele. Inuman. Pielea i se făcu ca de găină la gândul pedepselor pe care le aplica el acelor care-i stăteau în cale.

Cel mai tare o înfuria faptul că el o suspecta de un lucru pe care nu-l făcuse. Dacă voia s-o ferească pe neajutorata Contesă de el, trebuia să-și îmbunătățească stilul. Totul depindea de ea. Ea-și compuse un zâmbet și și-l perfecționează înainte de a se întoarce.

– Cafeaua este gata, spuse ea grijulie, turnând-o într-o ceașcă și întinzându-i-o.

Mâinile lui se strânseseră în jurul ceștii și-i azvârli o privire neliniștită ca răspuns la fața ei luminoasă.

– Aducă o picătură de brandy, se încruntă el, după ce luă o gură.

Gura lui Suzy se strânse. Nu era prea ușor să fii drăguță cu el.

– Brandy mai târziu. Termină repede cu cafeaua, fă un duș fierbinte și apoi n-ai decât să-ți bei mințile, dacă asta vrei. Te-ai mai încălzit?

– Parțial.

El puse jos ceașca și trupul îi fu scuturat de un fior care-l făcu să se încrunte.

– Mă dor coastele, pielea, mă dor fălcile și capul mi se învâрте și huruie. De fapt, viața nu mi-a fost niciodată mai dulce... Nările lui aristocratice fremătară... Nu mai pot aștepta ce-mi va aduce ziua de mâine în acest oraș blestemat. Mi s-a făcut o primire pe care n-am s-o uit niciodată. Poate că o cărămidă o să cadă de pe *campanila** și o să-mi zdrobească țeasta, sau porumbeii din *Piazza* mă vor răni de moarte.

Suzy râse încântată.

– Oh, dragă! Deci, nu-ți place Veneția, observă ea cu o plăcere malițioasă.

Probabil că va pleca, dacă ura atât de mult orașul, gândi ea.

– Nu-mi plac cei din Veneția, se încruntă el.

O urmă în cabina mică a dușului ce se afla după perdelele de plastic și ea-și dădu seama că el o urmărește pentru a o controla.

* Clopotnița bisericii San-Marco

– Cineva a încercat să mă înece, altcineva să mă pună la pământ. Încă nu-mi dau seama de rolul dumitale.

– Al meu? Eu sunt cea care ți-a salvat viața, îi reaminti ea mios. S-a întâmplat ca cineva să te scoată din canal mai-nainte ca șalupa să se întoarcă.

Remarca usturătoare fusese o greșeală. Suzy se înfioră în fața sclipirii răutăcioase din ochii lui.

– Îmi pare rău, se scuză ea repede. Doar o glumă. Nu prea nostimă, având în vedere circumstanțele. Prostesc din partea mea.

– Așa a fost. Chiar foarte... îi întinse ceașca... Aș crede, spuse el cu răceală, că șalupa avea vârful cam ascuțit, nu-i așa? Apa otrăvită și murdară a canalului este probabil un motiv suficient pentru o moarte lentă și dureroasă. Mult mai satisfăcător decât un sfârșit rapid.

Suzy râse nervos. Minteia îi acționa. El era convins că întreaga tărașenie fusese o mașinație. În Italia, răzbunarea era violentă și rapidă, dar ei nu-i venea să creadă că una din victimele acestui bărbat putuse elabora un accident atât de sofisticat.

– Trebuie să ai o imaginație foarte bogată! zâmbi ea. Tocmai ai avut două accidente, asta-i tot. Coincidențe. Dar ai dreptate. Cred că ar trebui să faci câteva injecții mâine dimineată. Ți-aș recomanda un doctor, spuse ea plină de speranță, gândindu-se la Guido, și considerând că ar putea fi o întâlnire interesantă... El este extraordinar de bun...

– Sunt sigur că este, spuse bărbatul cu voce obosită. Dar mai curând aș prefera să risc o infecție.

Deci, ce făceai la o oră atât de târzie? strigă el brusc la ea.

Ea clipi.

— Ce făceam? repetă ea încercând să se gândească în același timp... Oh, spăl rufe, spuse ea văzând cum ochii lui se măresc de uimire și autoacuzându-se pentru ezitarea de mai-nainte... Sunt servitoare, zise ea prietenoasă, servindu-se de motivul pe care-l invoca atunci când vizita palatele.

Acest motiv o ferea de bârfa personalului din aceste locuri și a vecinilor, care nu cunoșteau adevăratul scop al activității ei. Nimeni nu trebuia să bănuiască faptul că ea era folosită ca detectiv particular.

— Gătesc, spuse ea plină de încredere, servesc masa și spăl. Este o muncă interesantă.

El se strâmbă la modul prostesc în care ea vorbea și scoase un oftat adânc, expunându-și pieptul în așa fel încât acesta părea o coamă de deal. Un zid de carne. Ochii lui Suzy se măriră întârziind pe suprafața acestuia.

— Este un mod de a-ți câștiga salariul, bombăni el.

— Bani peșin atunci când poți, spuse ea. Vânătaia aceea de pe torace ar putea lua un premiu. Grăbește-te și fă un duș și o să te fac ca nou după aceea.

— Doctori și infirmiere, murmură el. Ce caraghios.

Gura lui Suzy se căscă de uimire, dar el intră la duș și trase perdelele, lăsând-o pe aceasta în fața învelișului opac ce atârna lângă nasul ei. Și apoi conturul neclar al corpului gol. Ea clipi, se întoarse repede și plecă să caute ceva de mâncare.

Slăbită, ea se forță să se pună în mișcare. Schimbările de cuvinte o obosiseră și moralul începuse să-i scadă. După o zi atât de grea, ceea ce se întâmplase era mult prea mult. Oh, un pat! Și cineva care să aducă o pizza...

Aburii începură să umple apartamentul. Dar nu se auzeau sunete vigoaroase de săpuneală, ci doar o ușoară bălăceală ca și când el ar fi fost lipsit de energie. Speră ca el să fie bine. Dușul se opri, auzi cum se dau draperiile la o parte și sunetul ușor al unui prosop înfășurat în jurul unui trup ud. Pisa piperul cu mare grijă. Trecuse o bună bucată de vreme de când nu mai fusese singură cu un bărbat în dormitor, și de acesta nu era prea sigură.

Ultima ocazie fusese cu cinci ani în urmă, Mario. Ochii i se înceteșară și degetele i se strânseseră din cauza durerii care-i străbătu trupul. Ca să fie sinceră, nu fusese cu adevărat singură cu el niciodată, chiar dacă îi fusese soț. Ce porcărie fusese! Toată familia lui dormea de cealaltă parte a peretelui de placaj a dormitorului lor și dragostea lor se reducea la câteva momente pe furiș. Ea oftă gânditoare. Nu fusese prea înțelept din partea ei să se căsătorească cu un șovin fără nici o lețcaie și care locuia în mahalaua Neapolului.

Își mușcă buza și zdrobi un cățel de usturoi, ca și cum acesta ar fi supărat-o.

Deodată, propriile gânduri o părăsiră din cauza liniștii ce se instalase în cameră. Întorcându-se, îl văzu pe bărbat că se sprijină slăbit de perete, cu ochii închiși, încă ud după duș. Genele lui erau negre și

umede, iar din părul de pe frunte îi cădeau pe obraji picături de apă.

Vulnerabil și lipsit de apărare, fața lui arăta diferit. Sprâncenele îi erau ușor încruntate și buzele desfăcute și botoase. Prosopul fusese drapat destul de precar în jurul șoldurilor înguste, arătând mai provocator decât se putea închipui a fi un prosop.

– Ai dureri? întrebă ea, punând jos cuțitul, îngrijorată de faptul că el răsufla greu.

– Sunt extenuat, am nevoie de ajutorul tău, șopti el răvășit.

Ea-l observă cu mare atenție. Este adevărat că arăta zdrobit – dar nu cumva era o șmecherie din partea unui tip ca el?

– Ce vrei? întrebă ea rar.

El se poticni de un scaun și se așeză cu greutate în el, picioarele nemaiascultându-l. Dar mușchii spatelui se reliefară frumos și ea se încruntă, pradă impresiilor contradictorii. Își trase puțin prosopul și apoi mâinile lui încercară să-și frece șalele și picioarele. Renunță.

– La dracu'! murmură el cu respirația întretăiată. Șoc... cu acțiune întârziată.

Își prinse fața în mâini și când le dădu la o parte, ea le văzu cum tremură și citi disperarea în ochii lui.

– Uită-te în cel hal sunt! spuse el tânguindu-se. Este umilitor! Dacă m-ar putea vedea prietenii mei...

Dând la o parte gândul că n-ar fi posibil ca el să nu aibă prieteni, Suzy începu să se gândească că el nu se prefăcea a fi extenuat. Rușinea lui de a fi lipsit de vlagă se potrivea cu egoistul pe care-l credea ea.

– O să-ți revii peste o clipă.

– Am crezut că o să mor... Ochii lui îngroziți îi întâlnește pe ai ei... Toată viața mi-a trecut prin față. Doamne, ce groaznic a fost!

– Da. Îmi imaginez cam cum a fost viața ta, spuse ea sec, luptându-se cu ea însăși să nu se ducă să-l consoleze. Este îngrozitor să-ți revezi toate păcatele înainte de a fi iertat.

Gura lui se strâmbă o clipă, apoi își trecu o mână peste frunte, dând la o parte buclele ude.

– Totul mi-a revenit cu forță în memorie, cât eram sub duș. Puteam să zac în fundul canalului, sângerând de moarte, înghițit de hulă... Doamne, ce mod oribil de a te duce!

Ea-l privi fără să scoată un cuvânt, văzând în imaginație acel trup minunat răsucit, sângerând... El stătea acolo ca o păpușă de cârpă, lucind de apă, privind în gol.

Inima ei era prea blândă ca să-i fie de vreun folos. Ar fi dorit să alerge spre el și să-l prindă în brațe. În aparență, prostia ei n-avea margini.

– Trebuie să te usuci repede și să te înfășori într-un cearșaf uscat, spuse ea încruntată ținându-se departe de el.

Nu voia să-i fie milă de el.

El clătină din cap cu greu.

– Nu pot. N-am forța. M-au lăsat puterile... el își întinde vâlcăreala, cu ochii catifelati și cu un tremur cuprinzându-i mușchii, ceea ce o făcu pe Suzy să-l privească cu ochi fascinați... Mi-e atât de frig. Am înghețat până la oase. Presupun că este reacția. Eu... eu am nevoie de ajutor, murmură el cu amărăciune,

urăsc să mă simt atât de lipsit de vlagă, dar... tremurul îl cuprinse din nou... Te rog... Mă usuci? o rugă el cu reticență.

Ea trebui să admită că el era complet la pământ, dezbrăcat de aroganța lui masculină și agresivitatea amenințătoare. Cu un oftat resemnat, Suzy culese un alt prosop. Puține femei ar fi rezistat ochilor lui care implorau și lipsei lui de apărare. Chiar dacă era neputința unui tigru înlănțuit. Așezându-se în spatele lui, ea începu să-i frece părul cu mișcări repezi, apoi continuă mai blând până când el gemu din cauza vigoriei ei. Dar felul în care el își mișca țeasta frecându-se de ea, trăda faptul că și alte femei îi făcuseră acest mic serviciu și Suzy simți o ușoară iritare din cauza nemulțumirii.

Treptat, totuși, căldura focului, intimitatea situației și treaba pe care o făcea ea, îi aduse în memorie imagini care-i înlăturară plictiseala.

– Este ca și cum aș șterge copiii de la orfelinat, spuse ea răgușit, imaginile trecutului îmblânzindu-i vocea.

– Sună al naibii!

– Oh, nu! spuse ea, uscându-i fața cu blândețe. Era nemaipomenit. Eram obișnuită să-i ajut pe cei mai mici. Erau atât de dulci... Roz, moi și pufoși.

– Îți plac copilașii?

Mâna ei se opri un moment și apoi continuă:

– Foarte mult, spuse ea cu o voce joasă, pierdută în gânduri.

Spre consternarea ei, descoperi peste câteva momente că încă îi mai pipăia fața cu prosopul. El își

lăsase capul pe pieptul ei ca și când ar fi fost cuprins de o plăcere senzuală, la această atingere a sa. Fără a se lăsa copleșită de sentimentalism, ea-i cuprinse maxilarul cu mâna și-l șterse cu putere pe gât. El avea forța unui taur.

– Îți sunt recunoscător, spuse el răgușit... Suzy se ocupa în tăcere de umerii lui... Sunt bucuros că ai fost prin preajmă. Uită proasta mea dispoziție de mai devreme. Eram furios pe cei doi idioți. Erai lângă mine și m-am agățat de tine, deși știi că n-ar fi trebuit s-o fac. Voiam să mă descarc pe cineva.

Ea-și încetini mișcarea, trupul ei fiind mai puțin încordat datorită diferenței de atmosferă dintre ei. Se părea că el credea că totul se terminase și ea nu era amestecată. Se simți ușurată. Putea să se relaxeze.

– E-n regulă, spuse ea cu căldură, masându-l pe ceafă.

Părul lui era des și viguros, așa cum și-l imaginase ea. Vârfurile se încrețeau peste pielea bronzată.

– Sunt bucuroasă că am reușit să te ajut, adăugă ea cu sinceritate.

Era fericită pentru că se afla într-o poziție de superioritate. El îi era dator.

– N-ar trebui să te mai plimbi noaptea pe străzi, spuse el încruntându-se. Este periculos pentru o femeie frumoasă ca tine.

Vocea răgușită spunea ceva. Eterna ecuație; flatare plus o oră târzie, plus un bărbat gol pe jumătate erau egale cu seducția. Ar fi putut să-i treacă și altceva prin cap. Ar putea exersa matematica în apartamentul altcuiva.

– Nu prea cunoști Veneția, nu-i așa? Este un loc foarte sigur, replică ea, mișcând prosopul de-a lungul umerilor lui dezvoltați și înfrânându-și dorința de a-l pipăi, pentru că, trebuia să recunoască, simțea această dorință, de a-i atinge pielea cu degetele... Este probabil cel mai sigur oraș din lume. Femeile nu sunt violate sau jefuite.

– Deci, nu-i prea mult de lucru pentru detectivi, nu-i așa? comentă el nepăsător, peste umăr.

Mâinile ei se opriră o fracțiune de secundă și pentru a-și ascunde surprinderea, ea începu să-i frece spatelul cu mai multă asprime. El răsuflă chinuit și ea-și aminti cu un sentiment de vinovăție că toracele îi era plin de vânătaii.

– Da? Detectivi? Nu-mi dau seama, spuse ea cu nevinovăție, încercând să pară cât se putea de sinceră.

Se autoînvinovăți că se lăsase descoperită. De fiecare dată când credea că a scăpat de bănuiala lui, el strecura câte o întrebare vicleană.

– Eu sunt bucătăreasă, nu infractoare. Bucătăresele nu sunt implicate în infracțiuni... râse... Agatha Christie m-a sărit.

Nervii ei erau încordați la maximum și ea-și revăzu în minte ultimele zile. El nu putuse s-o vadă cum îl urmărește. Ea-și luase o grămadă de precauții, îmbrăcând haine care nu băteau la ochi.

– Cred c-am trecut pe lângă tine, zise el cu sinceritate. Sunt sigur că te-am văzut recent, pe undeva.

– Se poate! râse ea, forțându-se să pară veselă. Este un oraș mic. Te lovești de prieteni de zece ori pe zi

și-i vezi pe străini atât de des încât ajung să-ți devină familiari. Eu hoinăresc dintr-un loc într-altul...

– Gătești pentru petreceri de stradă? Pizza în mișcare? murmură el.

– Nu! Vreau să spun că uneori merg ici și colo... mâinile ei se mișcă gânditoare peste bicepsii lui bine dezvoltati... Am lucrat peste tot, de la *Zattere* până la *Ospedale* – oh, presupun că nu știi despre ce vorbesc, spuse ea hotărâtă să-i sucească mințile.

În acest caz era necesar să-i urmărească reacțiile. Îngenunchind în fața lui și dezvelindu-și puțin genunchii, în așa fel încât să-i distragă atenția, se aplecă în față pentru a-i usca pieptul.

– Turiștii tăi nu merg mai departe de San Marco și Ponte Rialto, îl mustră. Cât de multe știi despre Veneția?

– Cât un ghid... Ochii lui o fixară cu o privire de cunoscător... Lasă-mă să-ți spun. Un oraș al decadenței, al târgurilor secrete, al mitei și al corupției, cu prețuri exorbitante.

– Cred că n-ai citit cărțile care trebuia, se încruntă ea.

Veneția era minunată și ea n-ar fi criticat-o. El dădu din umeri nepăsător.

– Vorbești un pic italienește, nu-i așa? întrebă ea amintindu-și că prima dată strigase după ajutor în englezește. Italiana nu era limba lui maternă. Asta fusese o surpriză pentru ea.

– Puțin. Vin din Elveția.

Ochii lui se adânciră într-ai ei ca pentru a-i controla reacțiile și să vadă dacă Elveția înseamnă ceva pentru ea, dar nu văzu nimic.

– Asta explică cunoașterea bună a limbii engleze de către tine, zâmbi ea... el o aprobă dând din cap și zâmbind amuzat:.. Pentru cât timp ești aici?

– Pentru cât va trebui, spuse el încet.

Suzy simți cum i se zburlește părul la ceafă. Ea-l bătu peste picior și, ascultător, el îl ridică pe genunchiul ei. Dar în tot acest timp ea-și chinuia mintea cum să-l țină cât mai aproape de ea. Poate era periculos. Dar interesant. Excitant. Ochii ei străluceau ca iarba proaspătă plină de rouă.

– O vacanță lungă și plăcută! Ce norocos ești. N-o să se supere șeful tău? întrebă ea, ridicându-și capul spre el cu drăgălășenie.

– N-am stăpân. Fac doar ce-mi place.

– Fără stăpân! spuse ea cu admirație. Ce serviciu este ăsta?

El făcu o pauză, ochii lui sclipind veseli.

– Iau banii oamenilor cu voia lor.

Ea înghiți în sec.

– Oh!

El recunoștea deliberat că era un șantajist. Acesta era un lucru care o alarma.

– Așa cum fac băncile, zise ea cu răsuflarea tăiată.

Gura lui se strâmbă de amuzament.

– Ca o bancă, o aprobă el cu o voce dulce ca mierea. Tu cunoști Venetia, spuse el ciudat, schimbând subiectul. De ce nu mi-ai arăta împrejurimile? Rezervă-mi o parte din timpul tău.

Cu infinită precauție, mâna lui atinse valurile ei de păr care-i ascundeau fața. Era un gest de mare erotism, și Suzy simți un junghi în stomac atunci când degetele lui îi atinseră pielea capului și-i mângâiară pielea din dosul urechii.

Tehnica lui grosolană de mai-nainte fusese modificată, spre marea ei disperare. Aceasta pe care o folosea acum era cu mult mai periculoasă. El zâmbea languros și curba buzelor lui era rotunjită în mod foarte senzual. Dinspre el, veneau valuri de energie sexuală, ceea ce o descumpăni. El încerca din nou să se dea la ea. Suzy îl lovi cu prosopul peste clavicule, după care i-l dădu să-l țină.

– De ce nu? zâmbi ea, simțind cum este cuprinsă de un amestec de nervi și încântare.

Trebuiau să se întâlnească din nou. Ar fi avut o șansă să-l bată pe propriul lui teren. Niciodată nu se întâmplase să nu onoreze vreun contract. Contesa voia să știe totul despre el și i se oferea pe tavă.

– Încearcă să te usuci singur, pentru că eu o să mă ocup de pregătitul mâncării.

– Micuță drăgălașă, murmură el apucând-o de sub bărbie.

Suzy zâmbi afectat, clocotind în sinea ei. Asta era! N-o să-l lase să plece chiar așa. El trebuia să-i aducă cheia. Și, bineînțeles, știa un secret stânjenitor, încă necunoscut ei, care îi înspăimânta pe Contesa Flavia și pe fiul ei, prințul Guido Moroschini. Acesta o va face să se țină de coada lui.

O muzică plăcută umplu camera. Suzy se încruntă la piperul pe care îl pisa din nou; capul îi era ne-

obișnuit de încordat. Nervozitatea ei era accentuată de o voce mieroasă de contraalto, care cânta o melodie de dragoste la radio și de zgomotul făcut de bărbatul care aranja pernele. Era enervant de intim. Mai avea el și alte surprize pentru ea?

-- Te superi dacă mă bag în patul tău ca să mă încălzesc? murmură el din gât, vocea lui reverberând în acest mic spațiu.

Aproape directă. Lipsită de subtilitate.

-- Nu... spuse ea aeriană.

Tresări la zgomotul de cearșafuri și la alunecarea unui corp între ele și-și dădu seama că uitase să respire. Când își relua respirația, aceasta era greoaie și rapidă. Cuțitul ei începu să taie cu furie.

-- Mmmm. Ca-n rai. Nimic nu se compară cu un pat, după o zi grea, nu-i așa? Oricum, mă simt mai bine. Cum te cheamă? o întrebă el leneș.

-- Suzy Carlini.

-- Bună, Suzy Carlini.

Ea zâmbi politicoasă peste umăr. Zâmbetul îi pieri. El stătea cu spatele întins peste perne, cu brațele goale sub cap, ca și cum ar fi fost obișnuit să stea în patul unei femei străine. Și ce dacă avea un fizic nemaipomenit, gândi ea mohorâtă, căci în interiorul lui era negru ca tăciunele. Acești ochi negri și iscoditori erau ca niște arme ale morții.

-- Fiorenzo Veronese, spuse ele cu o ușoară încordare în voce.

Ea-i știa numele. Armele morții își fixară ținta în persoana ei și o tratară cu arsuri de gradul întâi. Suzy îi azvârli o privire galeșă, plină de încredere în

puterea ei de a-i duce de nas pe șantajişti lipsiți de scrupule.

– Numele este italian, dar vorbești ca un agent de bursă din Surrey*, răsese ea, dându-și seama că trebuia să-ți țină pulsul sub control.

Acest plus de pericol mărea excitarea fetei.

El zâmbi enigmatic și nu spuse nimic altceva decât spunea cu ochii lui grăitori. „Vino încoace“, spuneau ochii lui. „Vino încoace, și trăiește-ți viața.“ Gura lui Suzy se subție. El n-avea decât un singur lucru în cap și ea nu-i va permite să-i pună întrebări în felul lui.

Nemulțumită, ea se întoarce spre găina pe care o scosese pentru a o pregăti. El făcea parte dintre lucrurile greu de digerat. Situația era ieșită din comun. Poate că fusese o prostie din partea ei că se băgase într-un astfel de joc, având în vedere groaza cu care Contesa vorbea despre el. „Fără milă“. „Lipsit de scrupule“. Dar era o sfidare fantastică. Preocupată de gândurile ei, Suzy își dădu absență pe spate părul, care-i căzu peste umeri.

El gemu și fiecare părticică a ei răspunse acestei așteptări chinuitoare. Ea se prefăcu preocupată de pregătirea mâncării ca și când nu l-ar fi auzit. El gemu din nou.

– Suzy, spuse el răgușit. Poți să faci ceva cu rana asta a mea? De fiecare dată când respir mă arde acolo unde m-ai lovit cu scândura.

Inima ei bătu să-i spargă pieptul. Cunoștea acest ton al vocii. El voia să-și încerce norocul și nu voia să scape ocazia. Sau mai mult, voia să marcheze un

* Surrey – comitat în Anglia.

punct. Ea trebuia să se forțeze pentru a nu-i pica în gheare și a-l menține totuși binevoitor. Zâmbi gânditoare. El era cineva! Cât de plin de energie și virilitate putea el fi când nu era obosit și încă șocat și rănit?

Doctori și infirmiere. Oh, Doamne! Cât de incredibil de adevărat era! Plină de dezinvoltură, se apropie de el cu o față inexpresivă, cu sticla de spirt și vată în mână, dorindu-și să-l pună la punct ca să n-o mai roage. Din nefericire, trebuia să-l refuze în așa fel încât să nu-i jignească orgoliul masculin. Trebuia să învețe mai mult despre el... dar nu fizic. Îl văzuse suficient de mult și știa instinctiv că era foarte tenace și foarte activ.

Încet, ea dădu la o parte cuverturile de pe torsul lui, în tot acest timp urmărită de privirea lui. Doamne, ce mult îi ura pe bărbații ca el! Aventurieri de o sexualitate arogantă... În adâncul ochilor lui se citea un triumf mândru și o intensă satisfacție tipic masculină și ea încercă pe cât putu, dar nu reuși, să se împiedice de a răspunde excitării acestei lupte. El îi dorea trupul și nu-i păsa de modul în care l-ar fi obținut. Ea o să-l înfrunte. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui, zâmbitori, ascunzându-și intențiile.

- Aici, spuse ea întinzându-i leacurile.
- Vino-ncoa, o invită el.
- O să mâncăm întâi, spuse ea cu amabilitate.
- Nu trebuie niciodată să mănânci mai întâi.

În ochii lui era o sclipire acaparatoare ca a unei păsări de pradă care nu intenționează să lase să-i scape vânatul.

– Ai nevoie de un timp ca să prinzi putere, spuse ea mios.

– Mi-am revenit.

Ea se înroși văzând sprâncenele lui care se ridicaseră sugestiv.

– Nu suficient pentru mine, Fiorenzo, spuse ea cu voce joasă. Eu am nevoie de un bărbat în deplinătatea forțelor.

Gura lui se rotunji, ochii de catifea străluciră.

– Așa sunt eu, zise el cu un mârâit. Vino încoace!

– Oh!... Ea-și lăsă o mână peste stomac și arătă stânjenită... Ai auzit? Stomacul meu chiorăie îngrozitor! O să mă duc să...

– N-o să ne jucăm? întrebă el încet.

Ea-i contemplă fața lacomă, carnalitatea debordantă și forța somnolentă. Dacă ar fi avut cât de puțin bun simț, și-ar fi dat seama că o retragere strategică ar fi fost mai potrivită decât să stea în apropierea lui.

– Cu un stomac care se revoltă? râse ea, scu-zându-se.

– Rușine! râse el șmecherește, fără a lăsa să i se vadă intențiile.

Ca un fulger, mâna lui se ridică și degetele i se în-cleștară peste încheietura mâinii ei ca o bandă de oțel. Ochii lui Suzy scăpărară spre el și o sprânceană i se ridică, avertizându-l.

– Risotto.

Suzy își ridică obrazul, gata să i se opună.

El zâmbi ușor. Încet, își duse mâna speculativ spre falcă, mângâindu-și rana umflată.

– Of, femeile, întotdeauna trebuie să te lupți ca să le obții. Ele spun „nu“ când înseamnă „da“... Ochii lui ironizară scurta mânie care apăru pe fața ei... Vino, Suzy, comportă-te ca o femeie. Îngrijește-mi rana, se rugă el cu o voce insistentă... La asta vă pricepeți voi, femeile. Pentru asta sunteți făcute. Să aveți grijă de... nevoile bărbaților.

Deci ăsta era el. Pentru a-și ascunde neplăcerea, Suzy își ridică ochii spre tavan cu oroare.

– Doamne, dar asta-i ceva răsuflat, încercă ea să glumească. Pregătesc mâncare, spuse ea, îngrozită că vocea-i tremura.

– Și eu consider că e răsuflat, spuse el încordat.

Sticluta cu doctorie fu smulsă din mâna ei de degete nemiloase care i-ar fi zdrobit palma, dacă s-ar fi opus. Tocmai voia să se miște pentru a-l împinge, când el zvârli cu iuțeală sticlă pe dușumea, o înhăță rapid și-i apucă mâna cu putere, făcând-o să protesteze.

– Fiorenzo...

– Nu te doare, nu-i așa? Câteodată uit cât de puternic sunt, râse el scuzându-se.

Dar ochii lui deveniră duri și ea fu trântită cu violență, în timp ce el se lăsă pe perne și ea se trezi lungită peste el. El gemu, în timp ce ea se zbătea pe toracele lui, dar nu se clinti.

– Simte și tu, spuse el cu o voce joasă, genele lui ascunzând o privire posomorâtă. Simte-mă. Atinge-mă. Sunt cald, ard. Am febră, Suzy? Sau tu ai?

Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, mâna lui o apăsă pe ceafă, aducându-i fața spre gura lui ce

începu s-o sărute triumfător, cu aviditate. El gemu și se crispă din cauza durerii cauzate de maxilarul rănit, dar nu se opri din sărutat. Ea se simți cuprinsă de căldură în timp ce gura lui păcătoasă îi devora buzele gingașe. Brațele lui o cuprinseseră ca o menghină și, deși încerca să găsească o cale de a se smulge din îmbrățișarea lui, mintea i se încetșoșase. Căldura trupului bărbatului și conștiința faptului că acesta era gol sub cearșafuri o înfricoșară în mod proștesc.

Își dezlipi buzele de ale lui.

– Ce... ce faci? reuși ea să spună speriată.

Era foarte clar ce făcea el. Câștiga teren.

– Îți fac o favoare. Vreau să-ți dau ceva în schimb pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Am bani puțini, spuse el încet. Nu-ți pot da nimic în afară de mulțumiri, cu excepția... îi privi cu lăcomie buzele desfăcute și, spre necazul ei, Suzy simți cum este cuprinsă de dorință, ca răspuns la focul din privirea lui... Femeile spun că sunt bun, zise el răgușit. Pasional. Focos ca un țigan și plin de vigoare ca un taur. Lasă-mă să-ți arăt, să te distrez. Să-ți mulțumesc în felul meu.

– Te rog, protestă Suzy, împietrită de presupunerile lui obraznice. Se poate să-mi fii dator, dar să te ferească Dumnezeu să-ți pui onoarea la bătaie.

Colțurile buzelor lui se mișcă și ea-și dădu seama că el se stăpânește să nu râdă, dar în final nu izbuti și râsul izbucni, făcându-l să-și dea capul pe spate și să hohotească. Tensiunea dintre ei deveni mai puțin încordată.

– Nu prea multe femei m-au făcut să râd, constată el. Și nici bărbați. Ești o femeie isteață și cu limba ascuțită, Suzy Carlini, zâmbi el încântat.

– Așa sunt eu, spuse ea cu grijă.

Neliniștea ei se micșorase și era mulțumită că momentul dificil fusese depășit. Din nefericire, el nu terminase cu ea. Ochii lui erau încălziți de o dorință latentă și ea se dădu înapoi, dar Fiorenzo o apucă cu asprime, trântind-o pe pat lângă el, mâinile cuprinzându-i brațele, cu seducția înscrisă pe fiecare trăsătură a feței sale.

– Nu, spuse ea cu hotărâre.

– Ador femeile rele, mormăi el, ironizând-o cu privirea.

– Eu nu sunt haină! bombăni ea, uitându-se în ochii lui dușmănoși și întrebându-se dacă n-ar trebui să-l palmuiască.

– În curând vei fi, îi promise el, dorința îngroșându-i vocea. Așteaptă până o să-ți arăt ce-am învățat în Hong Kong!

Vrăjită, ea-i urmări degetul care se ridică să verifice moliciunea gurii ei rozalii și pentru nimic în lume nu putu să înțeleagă de ce totul începu să se clatine în jurul ei.

Nu-i plăceau bărbații nepricepuți. Dar... acesta nu era nepriceput. Degetul lui ușor o hipnotiza, făcând-o să stea nemișcată și să-și simtă trupul plin de slăbiciune. Tensiunea o cuprinsese din nou, înconjurând-o ca o ceață venețiană și de departe mult mai periculoasă, deoarece această explorare pe care el o făcea cu degetul, începuse să fie ca aceea a unui amant.

Cu un efort suprem, Suzy își deschise gura, cu intenția de a-l muștra, dar gâttelejului îi era prea uscat și nici un sunet nu voi să iasă. Ea își încordă un genunchi, dar intuind această mișcare a ei, piciorul lui Fiorenzo îi prinse genunchiul, începând să-l maseze ritmic cu talpa, întregul lui corp stăruitor fiind pregătit.

Ea înghiți în sec.

– Zăpăcitule, spuse ea răgușit cu un ușor râs dezaprobat... „Hong Kong presupune o grămadă de răspunsuri“, se gândi ea... Vreau să-mi iau cina.

Se va înarma cu o grămadă de cuțite... și furculițe... și toacătorul...

– Regret, dar eu nu pot aștepta, își ieși el din fire. Mie mi-e foame acum.

Degetul lui puternic o apucă de obraz și o forță să se uite în adâncimea infinită a ochilor săi negri, răsuflarea lui ușoară atingându-i în mod deliberat pielea sensibilă și făcând-o să-și simtă nervii încordați la maximum.

– Nu, protestă ea tremurat, înspre gura lui.

Acesta nu era scenariul pe care și-l dorise ea. Trupul ei nu va ceda fără bătălie. Măinile ei șovăielnice îi găsiră pieptul și-l împinseră cu putere.

Mușchii se încordată, rezistându-i. Gura lui lacomă deveni dură și buzele i se strânseseră cu putere, ca și când dorința puternică de care era cuprins n-ar fi putut fi satisfăcută decât prin violență.

– Nu te lăsa prea greu, o amenință el cu ochi care azvârleau scânteii de excitare. S-ar putea să mă

chinuiești atât de tare, încât să te rănesc fără să vreau, în frustrarea mea.

Își linse buzele cu senzualitate și ochii lui Suzy se măriră.

— Să mă rănești? șopti ea cu inima bătându-i.

Era asta oare o amenințare fățișă?

— Este vina ta. Refuzul tău mă excită. Trupul tău, gura ta, felul în care te miști sunt de un mare erotism... Vocea lui suna încărcată de dorință și Suzy încercă să-și înlăture teama care-i contracta gâtul. Te vreau. Doamne... chiar simpla idee mă excită.

— Fio... vocea ei se frânse în fața privirii lui sălbatice.

Acestea nu erau deloc cuprinse în scenariul pe care contase. Se așteptase la o comedie ușoară și acum se trezea în plin Rambo II.

Țintuind-o deasupra lui cu bruschețe, fără să țină cont de văicărelile ei, o fixă atât de strâns încât ajunse prizoniera lui, incapabilă să se miște, pradă sărutărilor lui. Începu s-o sărute ca o furtună vijelioasă, acoperind-o de sărutări fierbinți, gemând în gura ei și pretinzând un răspuns din partea ei. Ea-și încheștă dinții cu putere și înțepeni.

— Oh, mă sfidezi, spuse el cu un râs din gât. Vrajitoare! Știi că-mi placi!? O femeie care să-mi reziste! De-abia pot să mă stăpânesc! Mă provocă!

— N...u, zise ea, cuvântul rupându-se în două sunete. Eu nu...

El îi acoperi gura cu a lui și picioarele, care dăduseră cearșaful la o parte, o încolăciră. Șocul acestor picioare musculoase și fierbinți și tăria șoldurilor lui o

făcură să-și încordeze corpul până când ajunse ca un băț rigid, gata să se rupă.

În timp ce ea gemu de furie, el scoase un geamăt adânc și plin de senzualitate, prinzându-i buza inferioară cu dinții și începând s-o savureze, s-o sugă. Suzy se întrebă cu nedumerire de ce totul părea atât de excitant, când în fond, îl ura atât de tare și de ce mici fiori alergau de-a lungul sânilor ei. Își închise ochii și se forță să nu-i răspundă. Doar Mario o mai sărutase atât de intim – da nu fusese niciodată atât de focos, ca un animal înfometat.

Sărutările deveniră mai grele, cercetătoare și ea uită asprimea comportării lui în noua delicatețe cu care o atingea. Limba lui o apăsă în centrul buzelor strânse și un frison parcurs ambele trupuri în același timp. Suzy se simți tremurând sub gura lui de o dulceață indescritibilă și-și strânse pumnii.

Pericol, excitare... acum le avea pe toate. Îi plăcea asta și se urî pentru sentimentele primitive pe care el i le stârnea, conștientă de căldura ce exista între ei, nevoia unuia de celălalt, ochii lor sclipitori, dinții lor dezveliți lovindu-se.

Ceva sălbatic și carnal din interiorul ei o împingea către el, făcând-o să-i apuce părul și să-i răspundă la fiecare sărutare. Simți că se zăpăcește în fața furtunii de sentimente pe care el i le provoca. Era îngrozitor.

Îl ura, pentru că o făcuse să dorească sălbatica lui pasiune. O înfricoșa faptul că putea să fie atrasă de un bărbat aflat la marginea societății, care sfida legea și risca totul. El o atrăgea spre sine, la marginea acestei prăpăstii. Nu trebuia să se lase prinsă, nu trebuia!

– Distrează-te, mormăi el. Luptă-te cu mine!

Ea știa că el asta își dorea și că tocmai asta l-ar stârni mai tare. Deci se împietri ca o statuie în îmbrățișarea lui pe care o ura. Dar ea nu era în situația învingătorului, pentru că el profita de faptul că era forțată să accepte. Corpul lui Fiorenzo tresări și el o ridică puțin, așa încât ea-și simți sfârcurile sânilor lipite de pieptul lui gol. Aceștia se treziră la viață întărindu-se și cerând să fie mângâiați, făcând-o să se rușineze de dorința lor.

Suzy oftă de necaz – sau de plăcere, nu era chiar sigură, când el se mișcă senzual sub ea și apoi, cu un râs ușor se rostogoli deasupra, aducând-o sub el și ridicându-i brațele deasupra capului și lăsând-o să-și miște capul într-o parte și-n alta, strălucirea ușoară a ochilor lui lăsând-o mută.

Ea-și aminti ca prin ceață că ar fi putut doborî orice bărbat, dacă ar fi vrut. Nu trebuia să zacă acolo, așteptând ca el s-o asalteze. În disperare, ea-și cântări șansele. O lovitură cu cotul l-ar birui dacă... Cel de al șaselea simț o preveni. Chiar dacă și-ar îndoi cotul, gata să-l atace, printr-o intuiție extraordinară, el era pregătit pentru orice mișcare și ea s-ar trezi din nou pe spate.

– Stai întinsă și bucură-te, „Ochi verzi“, spuse el cu subînțeles. Tălpile au început să ți se răcească. Lasă-te în voia lor, lasă-ți tot trupul.

– Nu-i adevărat! spuse ea răgușit, înfierbântată din cauza lui și a ei însăși și găsindu-și vocea în cele din urmă, chiar dacă aceasta era șovăielnică.

– La naiba, așa este, murmură el.

Ea încercă să-și controleze tălpile și el răsă triumfător, cu acea încredere în bărbăția lui, care ar fi făcut-o să-l sugrume.

– Nu! urlă ea.

Spre uimirea ei, el o împinse.

– Oh, dragă, se pare, zise el cu o voce leneșă și cu ochi care o ardeau, că am interpretat greșit motivul pentru care m-ai invitat aici.

Ușurarea cuprinsese mușchii încordați ai fetei.

– Trebuie. Te-ai convins până la urmă, murmură ea.

– Ei bine, cel puțin știu cât de departe pot ajunge, spuse el cu o voce miloasă.

În dosul cuvintelor, Suzy simți o amenințare mascată și-l privi cu ochi neliniștiți.

– Sau face parte din planurile tale ca să mă ții cât mai mult timp în șah?

În capul ei se declanșară clopoței de alarmă. Își ridică ochii de un verde limpede spre el:

– Te rog! protestă ea. Nu glumesc. Acum înțeleg ce ai crezut când ți-am cerut să mă însoțești la locuința mea, ca să ne cunoaștem mai bine. Ți-ai dat seama de greșeală. Ce-ar fi să ne așezăm să mâncăm un risotto? îi sugeră ea cu un zâmbet abia schițat și ridicându-se cu precauție de lângă el.

– Altă încercare de a-mi scoate din minte ceea ce aveam de gând să fac, bombăni el.

Mâna lui îi cuprinse sânul și-l strânse. Ea scoase un hohot de râs răgușit și feminin. Apoi oftă, jignită de degetul lui obraznic care-i freca sfârcul făcându-l să se întărească sub imperiul unei plăceri neașteptate.

– O să te am, murmură el strâmbându-și gura în mod sinistru... Rânjetul i se transformă într-o jumătate de zâmbet, făcând-o să se simtă cuprinsă de spaimă... Mai devreme sau mai târziu o să reușesc. Întotdeauna obțin ceea ce doresc.

CAPITOLUL III

— Ce stăpân ești pe tine, murmură Suzy cu ochii plini de o admirație care nu păcăli pe nimeni.

Fiorenzo râse și ea se ridică plină de grație și continuă să pregătească masa, căznindu-se să-și recapete stăpânirea de sine. Nu-și dădu seama că mâna îi tremura. La urma urmei, nu erau decât nervi.

— Să nu întârzii, îi spuse el căscând și întinzându-se. Începe să mi se facă somn. Și am nevoie să-mi recapăt puterile. Pentru mai târziu.

Suzy își propuse ca niciodată să nu se mai afle singură în prezența lui. Turnă ulei într-o tigaie și așteptă să se încingă.

Dacă n-ar fi fost Contesa, l-ar fi azvârlit afară fără să se mai gândească la altceva. Dar avea o datorie față de Flavia Moroschini. Cu patru luni în urmă, Suzy lucra pentru o agenție de investigație în Veneția. Prințul Guido Moroschini o adusese pe maică-sa la birou pentru a-i mulțumi că dăduse de urma fiicei unuia dintre prietenii lor.

Ea fusese surprinsă atunci, mai ales că trecuse puțină vreme de când fratele Contesei murise într-un

accident ce o făcuse pe Flavia să paralizeze. Flavia descoperise ambiția lui Suzy de a-și deschide o agenție proprie și o lăsase pe aceasta să folosească o clădire dărăpănată ca birou, fără chirie și apartamentul. Fără protecția acestei doamne, afacerea lui Suzy s-ar fi dus de râpă. În Veneția conta pe *cine* cunoști și nu *ceea ce* cunoști, ca să ai succes.

Suzy adăugă ceapă tocată în tigaie și o grămadă de usturoi, simțindu-se stăpână pe situație încă o dată. Era bună în meseria ei și se folosise de recomandarea Contesei. De asemenea, ea mai găsisese un cuplu de adolescenți și aplanase conflictele din familiile acestora fără ca nici o urmă de scandal să atingă aceste familii aristocrate.

— Un copoi cu tendințe sentimentale, spusese Guido.

Fața ei se îmblânzi. Ea avea o sinceră afecțiune pentru Contesă și devenise prietenă cu Guido. Nu i-ar fi lăsat baltă. Nici chiar dacă ar simți laba acestui porc arogant, din nou.

Fiorenzo știa că ea se excitase fără voia ei. Se încruntă, dorindu-și să nu fi fost atât de emotivă. Chiar la orfelinat, ea se luptase să-și înfrângă puterea sentimentelor, știind că înflăcărarea ei n-ar fi fost pe placul călugărițelor.

Și asta însemna că ea se deschisese lui Mario, îndată ce părăsise orfelinatul. Suzy se uită în gol, amintindu-și cum îl cunoscuse la dans, atunci când avea optsprezece ani. Comportarea lui degajată de italian fusese ca o gură de aer proaspăt. Ardoarea lui o echivalase pe a ei, deși în noaptea nunții ea fusese

virgină. Și descoperise prea târziu că dragostea de femeie măritată este rapidă, brutală și nesatisfăcătoare...

Fața ei se întristă. Dintre toți bărbații, Fiorenzo era singurul bărbat care-i făcuse trupul să tresară. Sau poate că hormonii ei îi spuneau că este cazul să se așeze și să aibă copii.

Suzy simți aceeași durere sfâșietoare în adâncul ființei sale și, în mod deliberat, se forță să se gândească doar la problema lui Fiorenzo. Pentru a-și satisface setea de acțiune, plănuia o răzbunare spectaculoasă. Închisoarea era un lucru prea bun pentru el. Fiertul în ulei... Castrarea... Ochii îi sclipiră.

– Gata, spuse ea punând mâncarea în farfurie. Vino și ia-ți porția.

Se înroși, realizând ce spusese și-i așteptă răspunsul senzual și ironic. El era tăcut. Încet, ea-și întoarse capul. Fiorenzo, întins pe tot patul ei, adormise cu o mână peste cap.

Ochii ei se uitară supărați spre el și nu rezistă să nu meargă până la pat. Pleoapele cu gene negre și frumos conturate îi acopereau ochii. Gura ușor bosumflată cerea a fi sărutată, iar nasul drept și aristocratic te îndemna să-l apuci cu degetele. El zâmbi în somn. Acest zâmbet dulce și nevinovat merse drept la inima lui Suzy, făcând-o să bată ca o toabă africană. N-avea dreptul să pară atât de inofensiv și atât de incredibil de chipeș.

Iritată, ea-și întoarse privirea și se duse în baie să controleze conținutul portofelului lui. Conținea câțiva bani și nimic altceva. Nici un act de identitate, nici o

carte de credit, care să-i lămurească ceva despre persoana lui sau ceea ce avea de gând să facă la Veneția. Își ridică fața încruntându-se. Totul era foarte ciudat. Ar fi avut o grămadă de întrebări să-i pună.

După ce-i băgă portofelul la loc în jachetă, mănca un pic de risotto și se pregăti de culcare. Zgomotul scheletului metalic al bărcilor de pe canalul din apropiere deveni mai puternic din cauza vântului. Suzy gemu în timp ce se ghemuia într-un fotoliu. Se părea că urma să aibă o noapte foarte agitată.

– Bună dimineată!

Încă somnoroasă, Suzy se cuibări și mai bine în fotoliu. Un miros de cafea îi ajunse la nas. O mână îi atinse brațul și ea se bosumflă. Buzele îi fură acoperite de o gură fierbinte. Ea simți țepii bărbii nerase pe tenul ei gingaș și imediat se trase, întorcându-și fața.

– Nu, Mario! murmură ea supărată. „Era un nesăutul...”

– Bună lovitură, am un rival!

Vocea lui Fiorenzo, cinică și rece. Ochii lui Suzy se deschiseră larg și se ridică brusc în șezut și-și puse o mână peste fruntea care îi zvâcnea.

– Cine...? Oh, tu, zise ea uitându-se în ochii ironici ai lui Fiorenzo.

Plină de demnitate, ea-și înfășură mai strâns halatul în jurul trupului și începu să netezească așternuturile șifonate.

– Am avut o noapte grea, mormăi ea. Așa că ai face bine să nu fii unul dintre bărbații care trăncănesc dimineța.

– Ai cunoscut mulți? o întrebă el cu răceală, arătând foarte sever cu barba aceea care îi crescuse.

Ea-i azvârli o privire caustică.

– Mă simt teribil. Cum te simți tu? întrebă ea, fără a da nici un fel de importanță remarcii lui.

El puse o mână blândă pe sprânceana ei.

– Lovit, dar în curs de ameliorare, o asigură el, degetele lui alunecând în jos și masându-i tâmpla... Zâmbetul îi ridică umbrele grele de sub ochi și Suzy se întrebă dacă și el dormise prost, la rândul lui. Aștept cu nerăbdare ziua de astăzi.

– Este mai mult decât pot îndura, bombăni ea iritată, dându-i mâna la o parte și ducându-se în baie. Când se întoarse în cameră, îmbrăcată într-o rochie roșie de lână, în atmosferă plutea un miros delicios de paste fierbinți.

– De unde le-ai luat? De obicei eu iau micul dejun la un bar, spuse ea morocănoasă, nedorind să împartă masa în intimitate cu el, mai ales acum când mintea nu-i funcționa cu strălucire.

– Am rugat pe cineva s-o facă pentru mine.

Ea-l privi din cap până în picioare și-și arcui o sprânceană. El era înfășurat într-un cearșaf. Zâmbi șăgalnic și ea clipi văzând cum fața lui se umple de viață. Dar nu și ochii, gândi ea încruntându-se. Aceștia erau scăldați de o lumină de gheață.

– Servitoarea are liber, spuse ea sarcastic. Pe cine ai rugat?

– Am bătut la ușa alăturată acestui apartament, dar nimeni nu părea să fie acasă...

– Doar eu stau aici, îl întrerupse ea nerăbdătoare, sperând să fi închis bine ușa de la biroul ei. Să nu-mi spui că te-ai dus așa cum arăți?

– Doamne-Dumnezeule, nu! spuse el. E prea frig. Am curățat apartamentul în locul tău...

– Ce-ai făcut? întrebă Suzy alarmată, uitându-se prin cameră.

Inima îi bătu cu putere la posibilitatea ca el să fi găsit ceva incriminatoriu... un antet, de exemplu... Ea încercă să-și amintească ce era în cameră și fu aproape sigură că nu exista nimic care s-o fi dat de gol.

Gura lui expresivă se încreți la colțuri de plăcere.

– Mă gândeam că o să fii surprinsă, spuse el satisfăcut. Dealtfel, am găsit un coș cu o frânghie în el. Mi-am amintit că în clădirile înalte, oamenii obișnuiesc să-l coboare afară pe geam pentru poștaș. Foarte inspirat. Deci, am coborât un geam și am vorbit amabil cu o bătrână doamnă care trecea, spunându-i că amanta mea geloasă mi-a luat hainele și sunt flămând. Trebuie să recunosc că vechiul truc a mers, murmură el.

Suzy simți dorința să-i lovească fața plină de înfumurare.

– Vrei să spui că te-ai aplecat pe geam și ai cumpărat paste? spuse ea nevenindu-i să creadă.

– Te rog! Este Venetia! Totul are un preț, orice poate fi cumpărat, nu-i așa? întrebă el încet... Ochii lui Suzy se măriră și ea-și desfăcu mâinile într-un mod expresiv... Mi-am luat portofelul din jachetă,

zise el privind-i fața palidă, și am scos niște bani. Bătrâna a găsit ocazia să facă o faptă bună și m-a scos din încurcătură.

Suzy simți că ia foc.

– Tu... Tu... Oh! explodă ea. Cum ai putut? Eu locuiesc aici! Oricine o să știe că ai fost aici...

– Mario se pare că este binevenit, remarcă el sec.

– El a fost soțul meu, spuse ea apăsător. Și asta a fost la Napoli, cu cinci ani în urmă și acum nu mai sunt măritată de mult cu el.

– Cinci ani?... El o privi înțelegător... Asta explică totul. Noaptea trecută te cam încălzești în prima fază, nu-i așa?

Suzy îl fulgeră cu privirea. Știa prea bine ce voia să insinueze el.

– Nu este prea cavaleresc din partea ta, spuse ea cu răceală.

– Ei bine, dacă am ajuns aici... multă lume o să-ți spună că nu sunt un gentleman, spuse el cu o ridicare cinică a gurii lui frumos modelate... îi făcu cu ochiul... Pastele se răcesc. Ar fi păcat să ne batem joc de ele.

Logica lui era fără cusur. Doar morala lui lăsa de dorit. Suzy răsuflă adânc și apoi expiră.

– Ești bine dispus în dimineața aceasta, bombăni ea.

– Sunt. Accidentul din noaptea trecută mi-a fost de învățătură. Este necesar un șoc ca acesta uneori, nu crezi? Am de gând să iau viața în piept și să mă lupt cu ea.

S-ar fi putut să fie o iluzie a luminii, dar ochii lui pădură să se uite spre pieptul ei. Suzy se întreba care erau oare intențiile lui. Ar fi trebuit să-l țină sub control, dar era prea obosită. Poate mâncarea o va ajuta. Se așază la masă și-și devoră porția de paste, tăindu-i orice elan de conversație lui Fiorenzo, în timp ce-și făcea un plan în minte.

Pretinzând că știe unde locuiește, ea-l convinsese să-i dea cheile lui. Fu surprinsă să constate cât de ușor îl dusesse de nas. Apartamentul lui era aproape și ea ajunsese imediat, începând să-l scotocească. Nu era nimic compromițător, nici urmă de hârtii sau fotografii – doar un mic rucsac ce conținea, în mod evident, puținele haine pe care le luase cu el. De fapt, gândea ea în timp ce se întorcea cu sacul cu haine, era ca și când el ar fi vrut să treacă neobservat.

Îl privi cu suspiciune când se întoarse, dar el încă era la masă bând cafea, așa cum îl lăsase, întins pe scaun ca un domn și cu o farfurie cu resturi de paste, în fața lui. Vasele murdare din noaptea precedentă erau încă nespălate; Fiorenzo, evident, nu era genul care să facă gospodărie. Suzy își făcu socoteala să-l scoată din casă și apoi să se culce un pic, înainte de a se apuca de treburile zilnice.

– Dacă te îmbraci, spuse ea cu amabilitate, o să pot merge și eu la treabă.

El se întinse ca un leu leneș și mare.

– Este devreme. Cred că nu trebuie să începi încă?

– Îngrozitor, nu? Trebuie să fac cumpărături în Rialto înainte ca vânzătorii cei mai convenabili să plece, improvizează ea. Și...

– Aș putea să te ajut, spuse el, desfăcându-și cearșaful din jurul lui.

Suzy își întoarse capul cu repeziciune. El nu ezita să se dezbrace în fața femeilor, gândi ea posomorâtă. Probabil că o făcea în fiecare zi.

– Pot să-ți car sacoșele.

– N-aș vrea să te obosești pentru mine. După cumpărături o să-mi fac treaba de bucătăreasă, minți ea în disperare de cauză, strângând farfuriile.

Își simțea capul atât de greu, încât n-avea chef să joace rolul de seducătoare și, în mod sigur, n-avea energia să-și petreacă o întreagă dimineată încercând să-i țină piept.

– Nu mă deranjează deloc... el oftă... De fapt, vreau să fac ceva... îi acoperi gura deschisă cu o mână... Da, știu că nu ți-am oferit prea mult și nu este vina mea că suntem amândoi frustrați. Am fost o pacoste pentru tine. Istoria aceea din baia ta... proasta mea dispoziție... Nu pot să-ți spun cât de prost mă simt, Suzy. Îmi venea să omor pe oricine îmi stătea în preajmă... Ochii lui ca niște diamante sclipiră către ea... Vezi, nu pot să spun că m-am distrat de când am venit la Veneția.

Ea se gândi la felul în care el hoinărise fără nici un scop. Nici ei nu-i făcuse plăcere să-l urmărească. Bătând străzile, intrând în fiecare biserică pe care o întâlneise... Foarte ciudat.

– Nu trebuie să te scuzi... începu ea.

El scutură din umeri în stilul italian.

– Trebuie. Vreau să fac și ceva bun... Zâmbi, însă Suzy avu impresia că zâmbetul era pentru el și nu

pentru ea... În schimbul a tot ceea ce ai făcut pentru mine. Ar trebui să poți să mă scuzi, termină el brusc.

Năucită, lui Suzy îi trebuiră câteva clipe înainte de a înțelege ce vrusese el să spună. Își băgase mâinile în apă cu detergent. N-o cunoștea decât de cinci minute și făcea pe sfătuitoarea cu ea.

– Nu-mi place să fiu ajutată, spuse ea repezit. Îmi place să simt lucrurile când...

– Și eu la fel, o aprobă el cu entuziasm.

– Stai la locul tău, îi ordonă ea râzând.

– Ajungem de unde am plecat, oftă el luând un prosop de vase, spre surprinderea ei. Fiind o catastrofă pentru cei din jurul meu, am de gând să las la o parte obiceiurile de o viață și să-ți arăt că sunt un bărbat modern. Aș vrea să-mi aduc îmbunătățiri. Ai ceva mai pasionant decât mânguirea unui prosop? Să-ți servesc prânzul, cina...?

Suzy știa că trebuie să aranjeze să-l vadă din nou. Atunci când se va simți tare și ar putea alege un loc ca basilica San Marco, unde el ar fi fost nevoit să-și țină mâinile acasă. Îi întinse o farfurie și se prefăcu că se hotărăște.

– Uite, sunt convinsă că unui tip ca tine nu-i place să facă cumpărături. Tot balamucul din piața de pește și alegerea mărfii... Este nedemn de un bărbat, murmură ea. Și eu nu sunt o companie prea bună astăzi, dintr-un motiv sau altul. Poate că dacă vrei, cândva, pe la ora prânzului.

Se certară. El era de neclintit și încăpățânat, spunând că trebuie să meargă în direcția Rialto în acea dimineață, oricum. Nefiind în stare să-l refuze,

pentru a nu da de bănuț, ea admise fără nici un pic de entuziasm ca el să-i care sacoșele.

În sinea ei, fumega. Era o pierdere de bani și de energie. Însemna să facă tot drumul înapoi la locuință cu alimente pe care nu le dorea și apoi, s-o ia la picior ca să se prezinte la Contesă, la orele unsprezece, cu raportul. O să fie ruptă de oboseală când va termina cu toate.

– De ce să nu prânzim astăzi împreună? Sunt plictisit, se plânse el. Până acum niciodată n-am avut o întâlnire de cumpărături într-o piață.

Suzy își înghiți un comentariu ironic. Nimeni nu se putea plictisi în Veneția. Și de fapt asta nu era o întâlnire.

– Îmi pare rău că Veneția nu este pe placul tău. Presupun că o să te întorci acasă, mai curând decât crezi, spuse ea cu simpatie. Crede-mă că nu pot prepara prânzul astăzi. Am o petrecere diseară, pentru care trebuie să pregătesc masa. Hai mai bine să plecăm. Trebuie să văd dacă am suficient de mulți bani.

Ea se simți iritată pentru că el o încurca și se întrebă cât ar putea cumpăra de puțin, fără să-i trezească suspiciunile.

– Aș putea să-ți dau ceva bani, dacă vrei, se oferă el. Doar dacă nu mi-ai luat din portofel pentru masă și găzduire, spuse el cu un râs ușor.

Ochii i se măriră.

– Eu nu iau bani de la bărbați, spuse ea usturător.

– Glumeam. Știu asta. Mi-am numărat banii când am plătit paste, îi replică el. Am fost aproape bucu-

ros când mi-am găsit portofelul în jachetă. Printre altele, credeam că l-am pierdut noaptea trecută.

– Noaptea trecută? se minună ea cu o voce cam ascuțită, pulsul ei accelerându-se în fața zâmbetului lui neplăcut.

Fiorenzo își ridică mirat o sprânceană.

– Da. Când am căzut în canal.

Mâinile lui Suzy tremurau, când își îndreptă o şuviță de păr peste ureche. Zâmbi cu slăbiciune și-și apucă haina. El o ajută. Se simțea ca un șoarece cu care se joacă o pisică. Dar el nu putea să facă asta în mod deliberat, nu-i așa? Cu o strângere de inimă, Suzy își dădu seama că ar trebui să folosească un șiretlic în dimineața aceasta pentru a scăpa de el. Și tot ceea ce voia era doar să se azvârle în pat și să doarmă.

– Te doare rău capul? o întrebă el cu simpatie.

Ea-l aprobă. El îi masă tâmplele din nou și ea stătu așa, lăsându-l, găsind că ritmul blând al degetelor lui, de o surprinzătoare delicatețe, era liniștitor. Ochii i se închiseră. Doamne, ce oboșită era! El o sărută. După o clipă de ezitare, ea-și puse mâinile în jurul gâtului lui și-i răspunse.

Trebuia să fie prietenoasă cu el. Buzele lui erau mângâietoare și dulci, fără nimic amenințător și el o cuprinse ușor de umeri. Înainte ca' între ei să se încingă un sărut înflăcărat, el își retrase capul și ea se trezi că regretă.

– Ar trebui să-ți valorifici puterea de tămăduire, zâmbi ea cu tristețe.

Ochii lui fură cuprinși de căldură, căldură care dispăru, fiind înlocuită de expresia lui controlată cu care se apăra de restul lumii. Ea-i puse mâna pe braț, reținându-l.

– Îmi pare rău că te-am cam repezit noaptea trecută, zise ea. A fost puțin cam enervant pentru mine.

– Da. Presupun că a fost.

Tonul lui n-avea nimic particular. Deschise ușa cu răceală și Suzy știa că era precaut cu ea. În mod intenționat, merse aproape de Fiorenzo în timp ce traversau podul de lângă Arsenale. Nimeni n-a murit vreodată din cauza apropierii prea intime de cineva. Scopul scuză mijloacele.

– Uite, zise ea, arătând spre intrarea docurilor păzită de o poartă cu lei. Vechiul chei. Este cel mai mare din lume. Păcat că este atât de păraginit, nu-i așa? Sunt o grămadă de astfel de locuri în Veneția. Mai ales palate, comentă ea, conducând conversația acolo unde voia. Își strecură mâna într-a lui, într-un mod plin de încredere.

El se uită în jos spre ea, cu cinism.

– Asta s-a întâmplat probabil din cauză că proprietarii și-au cheltuit toți banii mituind oficialitățile, remarcă el.

– Nu este corupție adevărată. Ai sta la coadă la o bancă dacă ai avea pe cineva care să te bage în față?

Buzele lui se strâmbară disprețuitoare.

– Sună imoral.

– Nu, este altceva. Acesta este modul în care facem lucrurile aici. Noi numim asta „ungerea roților“ ex-

plică ea, în timp ce urmărea un turist nebun, îmbrăcat cu mantie și mască, bătându-se cu elementele naturii.

Fiorenzo zâmbi și fața lui de pe care dispăruse expresia controlată o făcu pe Suzy să i se taie răsufarea.

– Este nebun... Ochii amuzați ai lui Fiorenzo îl urmăriră pe turist care sărbătorea cu încăpățănare carnavalul... Să fiu al naibii dacă eu aș vizita orașul pe vremea asta.

Suzy simți cum trupul lui înțepenește și-și dădu seama că el făcuse o gafă. Deci el nu venise să viziteze orașul. Atunci, pentru ce venise? De ce hoinărise pe străzi și prin biserici? El o strânse mai aproape de el, în așa fel încât picioarele li se atinseră, și brațul lui îi cuprinse mijlocul. Ea-și pierdu șirul gândurilor și-i trecu prin cap că el o manipula în mod deliberat.

– Este foarte frecventat Arsenalul toamna, zise ea insistând să continue conversația. Este un loc nostim unde poți să vii. Aristocrația se plimbă pe aici ca să-și amintească cum a făcut banii, prin comerțul cu Orientul. Poți să-ți petreci toamna urmărind conți și prinți, contese...

Ea-l urmări printre gene. El nici măcar nu clipi. Avea o stăpânire de sine enervantă.

– Ei au făcut bani din construcția de vase și comerț? se minună el în timp ce mergeau mai departe... Suzy se agăță de el în mod posesiv... Credeam că s-au îmbogățit datorită fabricilor de sticlă de Murano.

– Unii da. Familia Moroschini, de exemplu, înainte de a se ocupa și de comerț.

Pe fața lui Fiorenzo nu se clinti nici un mușchi. Suzy era surprinsă de cât de stăpânit putea să fie.

– Și ceilalți? întrebă el liniștit.

– Au fost regii mărilor, au făcut afaceri bune închiriind galere cruciaților și mulgându-i apoi de tot ce aveau ei mai de valoare, zâmbi ea. Jumătate din Europa este datorare Veneției. Sunt vicleni venețienii.

– Asta am constatat și eu, spuse el sec.

– Oh, dragă, ai fost păcălit și tu? îl întrebă ea azvârlindu-i o privire plină de simpatie.

Era ca și cum ar fi privit printr-un zid. Profilul lui dur ușor întors către ea o fixa cu ochi negri și lipsiți de expresie.

– Cam așa ceva, spuse el cu gura strânsă. Am fost ușurat de ceva care era al meu. Dar știu cum să remediez asta.

Ea simți valurile de ostilitate venind dinspre el și se apropie și mai mult de trupul lui.

– Este bine pentru tine. Cum ai de gând să faci? întrebă ea curioasă.

– Să iau ce este al meu, cu forța. Și să dobor pe oricine mi-ar sta în cale.

– Oh, dragă! exclamă ea admirativ, trăgându-l de braț. Exact ca Rambo!

El o privi cu cinism.

– Sunt pentru folosirea forței când spargi o nucă, spuse el în timp ce mergeau pe Riva Schiavoni, cheiul de lângă San Marco... La început sparg nuca și apoi obțin ceea ce este înăuntrul ei.

– Amenințarea lui era clară ca lumina zilei. Îi strânse brațul și mai tare lângă trupul lui și spuse:

– Este frig, nu-i așa? comentă el când ea fu parcursă de un frison involuntar.

– Deger, fu răspunsul ei pe un ton pe cât de normal posibil. Ce bine că te am lângă mine să-mi ții de cald, se înfioră ea... Brațul lui o strânse lângă el ca o menghină... Ușurel, zâmbi ea în ciuda disconfortului pe care-l simțea... Ai putea să-mi zdrobești toracele.

– Da, o aprobă el. Presupun că pot... El își ușură puțin presiunea brațului... Eu sunt foarte posesiv cu ceea ce este al meu și cu ceea ce doresc. După cum îți spuneam, o fac în felul meu.

– Și eu sunt la fel, murmură ea, cu obrazul plin de hotărâre.

– Dar eu întotdeauna reușesc, fiindcă nu-mi pasă cum obțin ceea ce vreau, zise el și violența controlată ce se simțea în trupul lui o făcu pe Suzy să i se strângă stomacul de teamă... Fața lui se întunecă... Mătușa mea m-a numit odată psihopat.

Suzy înghiți în sec. Nu-i plăcea ceea ce auzea. Contesa o prevenise că acest bărbat este primejdios. Ea-l grăbi spre stația de vapoare, gândindu-se la un mod de a trece la o conversație mai ușoară și dorindu-și ca încercarea prin care trecea în dimineața aceasta să fi luat sfârșit.

– Luăm autobuzul-șalupă de aici. Se numește *Accelerato*; dar nu trebuie să te lași păcălit... Ea zâmbi galeș spre fața lui neclintită. Oprește la fiecare amărată de stație de pe ambele maluri ale lui Canal Grande, spuse ea cu nervozitate. Nu este asta ceva tipic?

Gura lui Fiorenzo se strâmbă, dar nu spuse nimic și ea-l conduse la pontonul umbrat, uitându-se în apa lagunei murdare și gri și așteptând ca șalupa să vină

dinspre insulă. Luară vaporețul și, la fel ca oricare alt cuplu, se îndreptară de braț spre cabina acestuia.

El părea foarte liniștit. Suzy îi arată câteva priveliști în timp ce vaporețul trecea pe lângă biserica Salute și intra în Canal Grande. Ea încercă să pară nepăsătoare și fermecătoare. Mâna lui dreaptă se încolăcise absentă în jurul mijlocului ei... Cealaltă îi masa genunchiul cu entuziasm. Ea îi dădu mâna la o parte și începu să privească scenele fascinante ce li se derulau în fața ochilor.

Ei observară doi bărbați care încărcau un frigider pe o barjă trasă de un remorcher, chinuindu-se cu instalația electrică a acestuia. Vaporețul lor se clătină din cauza valurilor mergând în zig-zag dintr-o parte în alta a canalului. Suzy îi atrase atenția lui Fiorenzo asupra a opt pasageri care stăteau adânciți în gondole ce transportau navetiștii, de secole.

Fiorenzo nu vorbea, ochii lui atenți observând totul cu aviditate: cupolele domurilor și clopotnițele înalte, terasele incomparabile ale vechilor palate de pe ambele maluri ale canalului, ecluze putrede, debarcadere ponosite și stâlpi cu însemne nobiliare. O șalupă luxoasă, încărcată cu fete ale căror rochițe de gală foșneau sub hainele călduroase și ale căror ochi ardeau de excitație. Venețienii de pe vaporețul-autobuz citeau ziare, obișnuiți cu traiul zilnic într-un oraș construit pe apă și spălat de ape de-a lungul istoriei.

Se părea că el privește totul cu o dorință aproape disperată, ca și cum și-ar fi dorit să fie aici de ani de zile. Urmărea totul cu o pasiune pe care încerca să

și-o ascundă cum putea, dar care se vedea din scli-pirea ochilor lui, trădând emoția puternică pe care el o încerca pentru Veneția.

Suzy înțelegea această atracție. Niciodată nu se plictisise de ea. Nici un alt bulevard din lume n-o atrăgea ca aceste locuri. Nici un alt oraș atât de nea-tins de război, sau atât de frumos în schimbarea ano-timpurilor și extraordinara calitate a luminii care îi atrăsese pe pictori de secole...

Ea deveni conștientă că Fiorenzo se apleca în față, pe locul lui, sprijinindu-se ușor cu o mână de umerii ei. Ochii lui erau ca o catifea neagră, absorbiți de imaginea unui tată venețian care-și săruta fiul cu o exuberanță ce-l făcea pe micuț să râdă de plăcere. Gura lui Suzy se rotunji într-un zâmbet la vederea copilului fericit. Acesta era negricios și grăsuț, cu obraji roșii din cauza frigului și cu gene lungi ca de fată.

Dar ceea ce făcu să-i tresară inima lui Suzy fu expresia de pe fața lui Fiorenzo. El fusese impresionat de copil și fața lui aristocratică lipsită de expresie devenise blândă și iubitoare. Oh, da, gândi ea. O fi fost el crescut în Anglia dar era italian sută la sută. Pentru că nu chiar și cei din Mafia își adorau mamele și copiii?

— Nu-i așa că-i dulce? se entuziasmă ea, sperând să descopere partea bună din el. Italienii își iubesc copiii foarte mult, nu-i așa?

— Unii da, alții nu.

Pe fața lui se întoarse iarna.

– N-am văzut nici un italian care să nu-și iubească copiii, în toți anii ăștia de când sunt în Italia, îl contrazise ea gânditoare amintindu-și cât de mult ar fi dorit Mario un fiu. Și așa ar fi făcut și ea.

– Uită-te mai bine în jur. Deschide-ți mai mult ochii, spuse el posomorât. Ești aici de mult?

– De patru ani.

– Nu ți-e dor de Anglia?

– Era cât pe ce să mă duc acasă, mărturisi ea. Mario, soțul meu, m-a azvârlit pe drumuri...

– De ce?

Ea se încruntă rapid.

– Motive personale, murmură ea... N-avea de gând să-i spună acestui bărbat cinic că nu era în stare să ducă sarcinile la termen... Oricum, trebuia să strâng bani pentru avion. Am văzut la anunțuri o slujbă aici, în Veneția. Mi-am cheltuit economiile, am venit și am preluat slujba. Odată ajunsă aici, am uitat să mă mai întorc în Anglia.

– Te invidiez.

Fața lui Fiorenzo se contorsionă în timp ce privea un marinar care, stând la cârma unei gondole, își dăduse drumul la voce, cântecul lui amestecându-se cu vuietul valurilor. Gondola înainta încet, mersul fiindu-i îngreunat din cauza unui înger de piatră aflat în fața bărcii. Fiorenzo scoase un oftat adânc.

– Mi-au lipsit toate acestea. Când te gândești că aș fi putut trăi aici întreaga mea viață...

– Slavă Domnului! Alt convertit! Și ești aici doar de trei zile, râse ea.

El se întoarse încet, fixându-și privirea pe ea.

– De unde știi asta? murmură el, cu o sclipire răutăcioasă în ochi. M-ai urmărit cumva, Suzy? o chestionă el ironic, mâna lui strângându-i ca un clește umerii.

Ea simți că îngheață.

– Tu mi-ai spus, pară ea. Noaptea trecută când erai amețit. Oh, uită-te, strigă ea frecându-și genunchiul excitată și zâmbindu-i fermecător... Uită-te puțin în josul canalului. Am uitat să-ți arăt casa Desdemonei – știi, ca în „Othello”. Și acela este palatul Gritti...

– Și acela care se arată la dreapta noastră? întrebă el insinuant. Cu acoperișul din lemn?

Nervii lui Suzy se încordară la maximum. Era sigură că el cunoștea clădirea, deși pretindea că nu. De asemenea, știa și că ea îl urmărise. Singura întrebare era ce o să facă în privința asta? Ea se aplecă pe fereastră ca să scape de tovărășia trupului lui, dar el aproape o strivi, nerăbdător, în aparență, să admire priveliștea. Ea-și mușcă buzele cu putere, speriată. El ar fi putut s-o arunce în canal dacă i-ar fi convenit.

– Platforma de lemn? Este o *altana*, spuse ea cu o voce ușor tremurată. În evul mediu, femeile stăteau pe acoperiș și-și vopseau părul în auriu Tizian...

– Nu, spuse el încet, dând mai multă greutate cuvintelor. Clădirea de lângă ea, cu stâlpii aceia dungați cu verde și cu pontonul acela mic. Este un palat? întrebă el cu voită inocență.

Ea-și linse buzele.

– Multe dintre ele sunt, spuse ea pe un ton nesigur. Hmmm... acela este palatul Moroschini.

Ochii lui sumbri priviră cu lăcomie fațada. Suzy tresări văzând emoția de pe figura lui în timp ce observa fiecare detaliu al minunatei clădiri în stil renescentist, cu stucaturile ei albe, mici balcoane de piatră și masiva ecluză care pe vremuri primea comorile din Est.

Stătea încă strâns lângă ea și Suzy putu să simtă ura care clocotea în el și care se revărsa asupra inofensivului palat. Ea se temu că el clocește un plan pentru a-și face intrarea, în așa fel încât Contesa să fie confruntată cu șantajul lui.

Micul vaporaș se avântă înainte, îndreptându-se spre oprirea de la Academie. El n-avea ochi decât pentru palat. Și când Suzy îl privi nervoasă cu coada ochiului, fu de-a dreptul uimită să vadă că pe fața lui se citea o tristețe copleșitoare.

Curiozitatea ei ardea să fie satisfăcută. Va descoperi motivul urii dintre Contesă și Fiorenzo. O să fie în stare să clarifice situația. Venise rândul ei.

Tactul ei o servise destul de bine. La Napoli, când se măritase pentru prima dată, lucrase pentru un detectiv de asigurări în departamentul de urmărire. Fiind însărcinată cu treburi delicate, ea sugerase diferite metode de descoperire a fraudelor și investigatorul îi scrisese o referință strălucită și plină de recunoștință pentru noua ei slujbă de la Veneția.

Poate că va reuși să-i îmblânzească inima lui Fiorenzo. Starea ei de spirit se îmbunătățește.

— Acolo trăiește o contesă, se aventurează ea. Și un prinț Moroschini.

Maxilarele lui se strânseseră.

– Prinț? repetă el încet.

– Nu este atât de important precum sună. Prinții venețieni sunt zece la un sfânt, spuse ea degajată. Numele lui este Guido. Este fiul Contesei. Guido este foarte prietenos, un om obișnuit.

– Obișnuit, spui? Chiar așa?

Fiorenzo arăta aproape fascinat. În cele din urmă, reușise să-l intereseze.

– L-am întâlnit o dată sau de două ori la mesele pe care le-am pregătit, zise ea, gândindu-se că nu minte, pentru că îl întâlnise în cursul aranjamentelor de securitate pe care le făcuseră... Este foarte drăguț. Dacă te uiți la el, n-ai zice că este un prinț.

– Nostim. Vorbește-mi despre familie, o grăbi el încordat.

– Oh, vrei să bârfim! râse ea. Să-ți prezint întreaga listă. Prințul moare într-un accident tragic... Fața ei deveni serioasă... Era ultimul prinț, bineînțeles, fratele geamăn al Contesei. S-a întâmplat doar cu patru luni în urmă, spuse ea încercând să-l provoace, dar fața lui Fiorenzo devenise indescifrabilă. A fost un soi de accident la vila pe care ei o posedă, în afara orașului, în lagună.

– Ce accident? izbucni el.

– Nu știu. Contesa a fost amestecată...

– Puteam să pariez.

Ea-i azvârli o privire uimită.

– Ea a fost atât de tare accidentată încât a ajuns într-un scaun cu roțile.

Respirația lui Fiorenzo se accelerează.

– Un scaun cu roțile?

Suzy rămase nedumerită. Se părea că el nu știa asta. Poate că, acum, se va răzgândi în privința șantajului. Rapid, ea se hotărî să-i dea mai multe detalii pentru a apela la orice urmă de bun simț ar avea el.

– Ea este o figură tragică – foarte curajoasă. Nu poate umbla. Nu este trist? Guido este medic și o tratează. Îi este foarte devotat. Ei sunt de fapt o familie unită. Prințul cel bătrân era un pic nebun, așa se zice. Nu mai fusese văzut în public de ani de zile. Povestea spune că Contesa s-a omorât cu zile pentru a-l îngriji, refuzând ca oricine altcineva să aibă grijă de el, în afară de ea și Guido. Este foarte impresionant, murmură ea.

– Foarte. Afecțiune familială. Nimic mai puternic.

Cu fălcile încleștate, Fiorenzo se uita pe geam, dar din expresia lui distantă Suzy își dădu seama că el nu vede nimic din clădirile pe lângă care treceau. Ochii lui se închiseră de o durere bruscă pe care nu putea să și-o stăpânească.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu blândețe. Te-a supărat ceva?

– Supărat? Pe mine? De ce ar fi trebuit să mă supăr? o repezi el. Nu aici voiai să cobori?

Dezamăgită, Suzy tăcu. La piață târgui cu grijă, încercând să nu se enerveze de privirea cercetătoare a lui Fiorenzo. Era hotărâtă să-i arate că cumpără mâncare pentru a pregăti o masă. Se mișcă printre tarabele cu pește, prefăcându-se cât de experimentată putea, alegând crabi și scoici, și apoi umplându-și sacoșa cu cartofi de la o barjă ce plutea pe canal. Banii i se

scurgeau printre degete. Mai voia doar puțină fasole verde și sparanghel.

– Asta-i tot? o întrebă el, când ea-i spuse c-a terminat.

– Celelalte alimente le am acasă, minți ea. Nu este o masă prea mare.

– Nu poate să fie. Dar ce-ai de spus în privința instalațiilor? Am observat că n-ai utilaje comerciale în apartamentul tău.

– Slavă Domnului, nu! Am o cameră în clădire, echipată cu tot ce trebuie, spuse ea simțind că îngheață la întrebarea lui. Nu-i nevoie să mergi mai departe cu mine. Du-te și vizitează câteva biserici. Sunt sigură că n-ai văzut încă San Giacometto, spuse ea iritată... Trebuie să fie unica biserică din Veneția pe care el n-o văzuse. Merg doar până la strada următoare. Mulțumesc și...

El o opri să-i ia sacoșele din mână.

– Te duc până la ușă.

– Oh! Ce amabil.

În josul străzii, ea se opri în fața unei clădiri și el depuse sacoșele în fața ușii. Spre neliniștea ei, el citi numele locatarilor din apartament.

– Aici pregătești masa?

– Nu uita că mai și spăl, spuse ea ridicându-și în mod artistic sprâncenele spre cer... Întrucâtva era adevărat, ea gătea și spăla pentru ea însăși... Oh, aceste vase murdare de mâncare, care nu se mai sfârșesc!

El zâmbi ușor.

– Pot să-ți telefonez? Am numărul tău. O să stau în Veneția un timp. Și vreau să te mai văd.

– Te rog, zâmbi ea cu căldură. Sună-mă cât poți de repede.

Dorea cu înverșunare să-l împiedice să acționeze. Dacă o să-i povestească mai multe despre Contesă și o să-i spună cât de nefericită era aceasta pentru că nu mai putea umbla, poate că el o să se lase păgubaș. El îi luă mâna și i-o sărută, aplecându-se ca un țărmăn. Apoi, în timp ce Suzy se uita în jos la capul lui brunet, ea-i văzu sprâncenele încruntate. Încet, el îi întoarse mâna și-i sărută palma, cu mare concentrare și apoi depuse câte o sărutare pe fiecare unghie a ei, lungă și îngrijită. Când își ridică fața, văzu în ochii lui o sclipire care era un pic neliniștitoare.

– O să mai auzi de mine, spuse el încet.

Degetul lui îi atinse buzele. Când ea-și deschise gura să vorbească el se aplecă și o sărută, făcând-o să se înfioare. Și apoi, el o luă la picior, oprindu-se în capătul străzii pentru a o observa.

Ea-i făcu cu mâna, reuși să-i zâmbească și apăsă pe sonerie, luându-și sacoșele, cu o ușoară stânjeneală.

În adâncul ființei sale simțea ceva neobișnuit, care nu putea fi definit. Ușa se deschise și, văzând că el dispăruse, Suzy începu să se scuze, dorindu-și să-și stăpânească tremurul interior.

CĂPITOLUL IV

Furioasă pe ea însăși pentru încurcătura în care intrase, Suzy ajunse acasă cu crabii, scoicile și legumele. Urcă scările în fugă la apartamentul ei și apoi, cu o perseverență de câine, făcu drumul înapoi spre oraș. Croindu-și drum printr-o mulțime de porumbei și tot atât de mulți turiști ce priveau cu gura căscată în piața San Marco, se îndreptă spre palatul Moroschini.

Ea apăsă pe soneria de la intrarea principală și așteptă cu răbdare să i se deschidă poarta de fier forjat ce ducea spre o curte cu vegetație îngrijită, copaci și tufe de trandafiri uscate. Peste o clipă sau două, apărură silueta corpulentă a lui Alfonso, cel care conducea gondola familiei, târșându-și încet picioarele pe lespezi.

— *Buongiorno. Come stai?* îl întreabă ea politicoasă.

Într-una din zile reușise să-i smulgă un zâmbet.

Nu astăzi. Venețianul cel masiv dădu din umeri, pe față având întipărită obișnuita sa plictiseală și mormăi ceva în legătură cu faptul că era obosit. Obosit! Nu

era ceea ce s-ar putea numi un om supraîncărcat de sarcini. Suzy nu știa de ce îl mai ține Contesa. Guido spunea că el fusese în familia lor de când își putea aduce aminte. Era o mare generozitate în partea familiei să țină în serviciu un om atât de țăfnos, dar așa era Contesa.

Ea-l urmă pe voinicul Alfonso de-a lungul curții și urcă scările largi de piatră până la intrarea de la primul etaj. În timp ce trecea pe culoarul mare ce străbătea întregul palat, auzi un zgomot înfundat, ciudat. Era un sunet pe care-l mai auzise și înainte, dar nu-și amintea unde.

Pasul lui Alfonso se accelerează brusc. O conduse pe Suzy pe scările cu balustradă între vechiul loc unde se încheiau pe vremuri tranzacțiile și, de data aceasta, mormăi ceva despre renovări. Suzy era surprinsă. Ea crezuse că Contesa n-are o lețcaie. Așteptă în galeria întunecată ce servea ca anticameră, întrebându-se ce caută acolo atâtea valize. Arăta ca și când familia Moroschini ar pleca undeva.

Zgomotul care se auzea încetă. Suzy se așeză pe o banchetă acoperită cu o stofă scumpă și-și petrecu timpul închipuindu-și că este prințesă. Aceste picturi de familie erau ale strămoșilor ei, bronzurile leilor și șoimilor venețieni erau ale sale și chiar și aceste candelabre prăfuite și dacă tot era o prințesă aici, trebuiau să fie și o grămadă de servitori care să țină palatul în ordine. Palatul era murdar.

Suzy își întinse picioarele peste covorul persan și visă câteva minute, întrebându-se cum ar fi dacă ar trăi cu adevărat într-un palat al Renașterii. Apoi

zâmbi ironic. Prințesa Suzy nu suna tocmai bine. Se va mulțumi cu Suzy detectiva.

– Suzy! Ce bine-mi pare că te văd.

Ea se întoarce și-i zâmbi lui Guido – prințul Moroschini; silueta lui voinică n-o să pară niciodată princiară, indiferent cât de scumpe ar fi fost hainele pe care le-ar fi purtat. Ar fi putut să fie un negustor, nu un prinț ai cărui strămoși veneau din secolul doisprezece. Mama lui era cu totul altfel. Dacă ai fi îmbrăcat-o pe Contesă într-un sac, tot s-ar fi văzut sângele albastru.

– Bună, Guido. Plecați undeva? Doar nu v-ați speriat de Fiorenzo Veronese, nu-i așa? întrebă ea.

– Doamne, bineînțeles că nu! zâmbi Guido. De parte de noi acest gând. Mama are un moral foarte ridicat. Am reușit să închiriem palatul unui american foarte bogat, printr-o agenție venețiană. Vrea să-și primească aici clienții de afaceri. Printre altele, vine astăzi după-amiază, fiindcă a descoperit că este vremea Carnavalului. Ce-ai face tu când un bărbat scrie mai multe zerouri pe un cec pentru a lichida din datoria națională?

Suzy râse.

– Mă bucur. Unde o să stați? La vila voastră din lagună?

Fața lui Guido se întunecă.

– Nu. N-am mai fost acolo de la moartea unchiului meu. Presupun că aceea se va ruina în curând. Deci plecăm la vila noastră de la Asolo.

– O să faceți amândoi o pauză și o să vi-l scoateți din minte pe Fiorenzo Veronese. Vreți să continuați să-l urmăresc?

Guido zâmbi, părând foarte satisfăcut.

– Nu cred că poți face mai mult, spuse el.

Suzy nu știa dacă să se mai simtă dezamăgită sau ușurată.

– Draga mea! Ai venit! Hai să luăm ceva!

Suzy sări în picioare când frumoasa și eleganta Contesă alunecă în tăcere, scaunul cu roțile nefăcând practic nici un zgomot.

– Bună dimineața, Contesă, zâmbi ea. Arătați minunat.

Flavia avea o strălucire deosebită, pielea îi lucea, ochii erau luminoși ca și când ar fi fost plini de bucurie.

– Mă simt minunat! Pune jos, aici, Fonso, se adresa Flavia lui Alfonso, care o urma pe Contesa îmbrăcată cu o rochie albastru azuriu, cu o tavă pe care se afla o sticlă de șampanie și pahare de cristal.

Suzy gândi că Contesa sărbătorea ceva de se cinstise mai devreme, judecând după modul în care-i tremura mâna iar ochii îi sclipeau rivalizând cu șampania.

Flavia cea cu părul roșu Tizian ridică paharul fin.

– *Salute!* strigă ea cu exuberanță. Pentru un viitor de aur. Un viitor fără nici un fel de griji.

– O să beau pentru asta, spuse Suzy. Contesă... n-aș vrea să vă tulbur liniștea, dar cred c-ar fi mai bine să vă previn că Fiorenzo Veronese este hotărât

definitiv să vă provoace necazuri. Sunt un pic îngrijorată că intenționați să plecați...

Femeia mai în vârstă zâmbi mulțumită.

– Nu cred că avem de ce să fim îngrijorați.

Schimbă câteva priviri cu Alfonso care tresări și se mișcă de pe un picior pe altul.

Suzy era nedumerită.

– S-a întâmplat ceva nou? L-ați văzut astăzi și l-ați lămurit să vă lase în pace?

– Nu chiar. Pentru că ieri erai liberă, l-am trimis pe Fonso să-i cotrobăie prin apartament, spuse Guido cu grijă. Veronese n-a dormit acolo noaptea trecută. Mama crede că el s-a întors acasă.

– Oh! Mi-e teamă că nu ăsta-i motivul pentru care el nu s-a întors în apartamentul lui. Vedeți, eu nu mi-am luat ieri liber, spuse Suzy. Am vrut să rămân pe urmele lui. Noaptea trecută l-am văzut și el m-a văzut pe mine. A trebuit să ies la lumină.

Ea observă surprinsă cum lichidul din paharul Contesei sare pe masă.

– L-ai... l-ai urmărit?... Flavia șterse măsuta cu o batistă de dantelă... Noaptea trecută? Dar am insistat să te odihnești.

– Știu, a fost drăguț din partea dumneavoastră și foarte grijuliu că v-ați gândit c-ar trebui să mă odihnesc. Dar am vrut să vă ajut. Tocmai mă întorceam acasă când s-a întâmplat.

Contesa își chirci mâinile peste brațele scaunului cu roțile.

– Ce s-a întâmplat?! întrebă ea ascuțit.

Pe scurt, Suzy rezumă evenimentele nopții trecute. Când ea începu să povestească despre șalupa poliției, Flavia înțepeni și începu să asculte intens, cu o agitație crescândă.

– Doamne! El... el n-a fost rănit? răsuflă Contesa.

Suzy gândi că asta era ceva tipic la ea. Cel mai mare dușman al ei și ea se îngrijora pentru el.

– Doar puțin șocat, atât, spuse ea liniștind-o.

Se lăsă o tăcere prelungă. Contesa puse scaunul în mișcare, umblând de-a lungul și de-a latul camerei cu o asemenea forță încât marmura sprijinită pe căpriorii de lemn începu să vibreze. Guido se uita pe fereastră cu umerii încordați de parcă uitase să mai respire. Paharul de sticlă îi căzu din mână și se prefăcu în cioburi.

– Madonna! El este acolo! șopti el... lăsa să-i scape un suspin adânc... Vine!

– Veronese?!

Suzy se grăbi furioasă spre fereastră. Pentru Contesă, geamul era prea înalt ca să poată vedea afară și Flavia stătea neputincioasă în scaunul ei, cu trupul încordat și gâtul arcuit ca și cum ar fi încercat să vadă peste pervaz.

Zăpada cădea în voie peste capul lui gol. El stătea ca o statuie din fildeș și abanos, privind palatul ca și când nimic altceva n-ar fi existat pentru el, în lume. Ochii lui erau fixați pe inscripția de deasupra ecluzei care-i avertiza pe moștenitorii Moroschini „Să asigure puritatea și continuitatea liniei sângelui“. În timp ce citea inscripția latină el păru să devină mai înalt, mai arogant, mai amenințător ca oricând.

– Este neclintit! spuse Suzy, conștientă de respirația greoaie a Flaviei din spatele ei.

– Ce face? Vine încoace, peste canal? Cum arată? strigă Flavia cu răsuflarea întretăiată.

Ca un prinz, ar fi vrut să spună Suzy. Un aristocrat adevărat, radiind o supremă încredere în sine. Mândru. Înteaptă, păstră tăcere.

– Hotărât, ostil și îngrozitor de aspru, mormăi Guido. Ca un vultur de pradă care-și urmărește prada... Cum îndrăznește? Să vină până aproape de ușa noastră...

– Doamne! Ce vrea să facă? strigă Flavia, agățându-se de jacheta lui Guido... își ridică fața cu părul elegant coafat... Să vină atât de aproape... O să vorbească cu vecinii? Cu negustorii? Oprește-l, Guido! Ține-l de o parte! urlă ea incoerent.

Suzy se uită consternată. Contesa era împietrită. Tot sângele îi fugise din obraji. Gura îi tremura și ochii îi erau hăituiți. Acest Fiorenzo era mai mult decât o amenințare, așa cum își închipuise Suzy. Ce știa el oare? Care era secretul vinovat pe care Contesa nu voia să-l divulge?

Guido mângâie capul mamei sale. Arăta la fel de alarmat ca și ea.

– Ce-o să ne facem? întrebă el cu o voce îngrozită. Am fost de acord cu venirea americanului deoarece credeam că Veronese a părăsit Venetia! Nu putem pleca din palat, acum. Ai spus că Alfonso era sigur că porcul plecase, mamă. Spuneai că n-avem motive să fim îngrijorați.

– Era sigur. Amândoi am fost, șopti Flavia. Blestemat să fie el! Blestemat în veci, scrâșni ea uitându-se veninoasă spre Suzy.

– Cred c-ar trebui să-mi spuneți ce se întâmplă, spuse Suzy liniștită. Dacă trebuie să vă ajut...

– Da, da. Imediat, i-o tăie Flavia nervoasă. Oh, iartă-mă, Suzy, că sunt o bătrână rea, dar mă simt atât de neputincioasă! Picioarele mele... zâmbi slab la gestul lui Suzy de simpatie. Trebuie să mă gândesc. Mi-a distrus planurile. Nu putem să anulăm înțelegerea cu americanul. Este vorba doar de trei luni! Oh, blestematul de Fiorenzo!

Ochii mari și căprui ai Flaviei se umplură de lacrimi. În mod impulsiv, Suzy îngenunche lângă ea, punând o mână plină de simpatie peste genunchii acoperiți cu o cuvertură, nefiind în stare să suporte vederea acestei femei, disperat de nefericită. Ultimele câteva luni trebuie să fi fost un iad pentru ea. Îl pierduse pe fratele ei geamăn și paralizase. Acum Fiorenzo amenința să-i întineze numele.

– O să ne gândim la altceva, propuse Suzy. Dacă ați vrea să-mi spuneți...

Guido părăsi brusc fereastra.

– A plecat, zise el luând mâna maică-si într-a lui. A plecat, mamă. A dispărut în ninsoare.

– Mi-ar place să-l fac să dispară! mormăi Flavia. Dacă n-aș fi prizoniera acestui scaun cu roțile, l-aș gătui cu mâna mea pe Veronese. Dacă aș fi din nou femeie întreagă... Vocea ei se frânse și se sfârși într-un hohot de plâns.

– Cu ce vă amenință? insistă Suzy.

– Cu scandal, spuse Flavia cu amărăciune. Ar zgudui toată Veneția. Ne-ar ruina. El cere palatul ca preț al tăcerii lui. Cum pot să i-l dau? Mi-am trăit toată viața aici! Acest om rece și fără suflet vrea să mă dea afară din casa mea...

– Palatul? Incredibil! Sunt sigură că amenințările lui nu valorează atât. Luptați-vă, o sfătui Suzy supărată, dorind ca Flavia să aibă încredere în ea. Spuneți-i să se ducă dracului! Denunțați-l la poliție.

– Nu pot, șopti Flavia zdrobită. Voi, englezii, nu știți ce înseamnă onoarea. Dizgrația... Dacă se întâmplă... Aș trăi mai curând în sărăcie decât să-mi pătez numele. Ce prieteni aș mai avea? O contesă săracă este tot contesă. Una dezonorată nu mai este nimic.

Ca să-i distragă atenția lui Suzy, Flavia se agăță de ea cu o putere care o făcu pe aceasta din urmă să se crispeze. Pentru o invalidă fragilă și cuprinsă de dureri, Flavia se ținea surprinzător de bine.

– N-aș putea să fac ceva? Vreau să vă ajut. Ați fost atât de bună cu mine, spuse Suzy, hotărâtă să-l pună la punct pe Veronese.

– Avem nevoie de banii americanului. Dar nu putem sta cu el aici. Totuși, cineva trebuie să se afle prin apropiere să-l împiedice pe Fiorenzo să intre în palat. Odată intrat, el nu va mai părăsi palatul, zise Flavia.

– Trebuie să folosim tactica amânării, decise Guido. Să-i spunem că avem treburi urgente în Asolo. Fonso poate să-i bage o scrisoare sub ușa în care să-l anunțăm că o să ajungem la o înțelegere când ne vom întoarce.

Flavia se însufleți.

– Bine! Suzy, tu trebuie să stai în palat, ca să-i ții sub observație. Am angajat o servitoare și o intendentă cum faci de obicei, de ce n-aș angaja și.... să zicem, o interpretă?... Flavia începu să arate excitație în timp ce planurile ei i se sedimentau în minte... Draga mea, nu-i așa că o să faci asta? Să ne raportezi în fiecare noapte. Fiorenzo nu trebuie să pună piciorul în casa aceasta!

Suzy ezită. Ochii rugători ai Flaviei și totala ei dependență o convinseseră.

– O să-l țin departe, promise ea.

– Îl putem trimite pe Fonso, să-l ia pe domnul Verreaux de la hotel Excelsior, astăzi după-amiază? sugeră Guido. După ce-l întâmpinăm pe om, putem pleca.

– Da. Nu trebuie să stăm prin apropiere. Nu acum, murmură Flavia.

– N-o să vă las baltă, spuse Suzy liniștită.

Flavia îi aruncă un zâmbet fermecător.

– Ești o fată bună. Când o să-mi parvină banii fratelui meu, o să-ți dau o primă.

– Mulțumesc. Totuși... sper că n-ați uitat de suma la care ne-am învoit? îi reaminti Suzy neliniștită.

Ea așteptase să atingă subiectul. Flavia uitase să-i lase cecul pe care i-l promisese.

– Bineînțeles! Avem bani de la Verreaux, mormăi Flavia, făcându-i semn lui Guido s-o plătească... Mai este încă un lucru pe care poți să-l faci pentru mine... Contesa se întrerupse și se întoarse din nou spre Guido... Dragă, fugi și vizitează-ți prietenii. Am câ-

teva lucruri de aranjat cu Suzy în legătură cu dormitoarele și așa mai departe. Nu crezi c-ar fi bună camera de la mansardă pentru ea? Domnul Verreaux cred că vrea ca musafirii lui să rămână peste noapte, așa că trebuie să lăsăm celelalte camere goale.

Guido o aprobă dând din cap. După ce acesta plecă, contesa se așează mai bine în scaunul ei, arătând răvășită și lui Suzy i se frânse inima.

– Ați trecut prin momente grele, Contesă.

– S-au întâmplat unele după altele, spuse Flavia cu slăbiciune. N-o să-l lași le Fiorenzo înăuntru, nu-i așa? O să încerce să fure hârtii ale familiei, sperând să dovedească pretențiile lui nerușinate.

– Dacă sunt nerușinate, atunci de ce vă este frică de ele? Întrebă Suzy nesigură.

– Pentru că el este atât de convins!

– Deci, toate sunt minciuni?

– Bineînțeles! Dar aici toți sunt amatori de bârfe și le tot exagerează... El mă amenință că va face publică... își băgă fața în batistă... Nu pot să-ți spun, hohoti ea. Este mai bine să nu știi grozăvia pe care a inventat-o. Se referă la Guido și eu trebuie să-l protejez. Este fiul meu! Este mai important pentru mine decât orice alt lucru din lume. Mi-am devotat întreaga viață, energie și ambiții, lui. Înțelegi?

Suzy își împreună mâinile și dădu din cap, acceptând fără entuziasm că curiozitatea sa va trebui să rămână nesatisfăcută.

– Înțeleg. Îmi pare rău, spuse ea încet. Dacă aș avea un copil, aș face orice pentru el.

– N-ai avut niciodată copii? Sunt surprinsă, zise Contesa cu ochii ațintiți asupra ei în vederea unei explicații.

Suzy își mușcă buzele.

– Am pierdut două sarcini, explică ea încet. Mi s-a spus că n-o să pot duce niciodată sarcinile până la termen.

Se gândi la durerea pe care o încercase descoperind că Mario avea o metresă însărcinată, care abia aștepta să-i ia locul.

– Biata fată! Să nu fii niciodată mamă. Ce greu o să-ți fie să te recăsătorești mai ales în țara aceasta. Trebuie să-i spun lui Guido. Când el o să se însoare, poți să vii des la noi la palat să te joci cu copiii lui, spuse Flavia, părând din nou plină de solitudine... Du-te și împachetează, draga mea. Ai grijă de palatul meu, pentru mine, stai cu ochii pe acel degenerat. Și indiferent ce faci, amintește-ți: nu crede nici un cuvânt din ceea ce-ți spune Fiorenzo. S-a născut mincinos. Minte cu buzele, vocea, ochii și mai mult decât atât, minte cu inima!

Suzy găsi simpatia pe care i-o arătase Flavia puțin îndoielnică. Ea știa că puțini bărbați – în mod special în această țară, s-ar gândi să se însoare cu ea, știind că ea nu putea să le asigure urmași. Flavia îi oferea ceea ce părea a doua casă. Ciudat, totuși, că Contesa nu-și amintise că ea ar fi trebuit să părăsească palatul, dacă voia ca Fiorenzo să nu împrăstie vorbe.

Era ca și când Flavia ar fi fost sigură că Fiorenzo nu va reuși niciodată. Suzy zâmbi. Nu putea să nu

observe că femeia avea un plan viclean. Avea o minte prea ageră.

În drumul ei spre casă, trecu pe la barul lui Harry, cu gulerul ridicat din cauza viscolului și dădu peste Guido care trăncănea cu câțiva prieteni. El îi lăsă pe aceștia și se grăbi s-o întâmpine.

– Vino și bea o cafea cu mine, spuse el cu vioiciune. Nu te-am văzut de multă vreme și este ceva despre care trebuie să-ți vorbesc.

– Despre Veronese? întrebă ea.

El se încruntă.

– Oh, da. Aș putea să fac și asta. Vii?

Guido o protejă de fulgii de zăpadă înconjurându-i umerii cu brațul. Ei întoarseră spatele vremii urâte și-și făcură intrarea în cafeneaua din secolul optsprezece de lângă piața San Marco.

Înăuntru era lume multă. Cafeneaua consta dintr-o serie de camere, fiecare suficient de largă pentru a găzdui o duzină de persoane. Guido privi iritat în jurul lui, uitându-se după un chelner, în timp ce Suzy admira mobilierul de epocă și siluetele romantice, orientale, pictate pe pereții cu oglinzi. Totul era minunat de decadent, mirosind a cafea arabică, paste calde și after-shave.

– Te entuziasmezi la toate, zâmbi Guido uitându-se la ochii ei cercetători... Mâna lui rămase pe umerii ei... Mă înțeleg mai bine cu tine decât cu orice altă femeie pe care o cunosc. Ți place Veneția într-adevăr, nu-i așa?

– Da, enorm, zâmbi ea privindu-l cu afecțiune... Și o să fac tot ce-mi va sta în putință pentru a-l opri pe acel om îngrozitor de a te răni pe tine și pe mama tă.

Un cuplu de americani își părăsi locurile, intimidat de agitația chelnerului. Ea și Guido își dădură hainele lor chelnerului și se așezară pe banchetă. Guido strecură câțiva bani în mâna chelnerului și comandă cafea și prăjituri.

Suzy zâmbi gânditoare. Guido spusese că n-are nici un ban. Sărăcia era relativă; chelnerul tocmai luase o sumă din care Suzy ar fi trăit o săptămână – cafeaua aici costa cât un prânz întreg la un bar obișnuit. Aparențele însemnau totul pentru bărbați ca Guido.

Ea se așeză în fața unei oglinzi care reflecta o pictură – un arab din secolul nouăsprezece, aspirând aromele, ascultând zumzetul și conversația, văzând gesturile extravagante, zâmbind la strigătele teatrale cu care oamenii se recunoșteau unii pe alții. Era pentru prima și ultima dată aici și voia să-și întipărească totul în minte. Ochii ei se învârteau peste femeile elegante, bărbații rafinați și îndrăzneți. Ea zâmbi spre Guido. El nu părea să aparțină acestui loc solid, sănătos, cumsecade.

– Suzy, murmură el cu afecțiune.

– Spune-mi despre Fiorenzo, zise ea.

– Oh, bine. Încet... o preveni el, dându-se mai aproape de ea pe bancheta de catifea de culoarea prunei, încât îi atinse coapsele... N-aș vrea ca cineva să audă discuția noastră.

– Aș vrea să știu cine este el, insistă ea. Și ce a făcut.

– E ușor, spuse el posomorât. Este un porc lipsit de scrupule. A făcut un iad din viața tatălui lui. Doamne, ar fi trebuit să-i vezi crizele de furie. Scula toată casa, aproape în fiecare zi.

– A locuit cu voi? Suzy cea nedumerită se întreba dacă Fiorenzo era băiatul unei servitoare.

– Da, în primii ani ai vieții lui. Mama lui murise, așa că mama mea l-a crescut. Suntem cam de aceeași vârstă. Întotdeauna se băga în buclucuri, având accidente și fiind neascultător. Era ca și cum ai fi avut un animal sălbatic în casă. Mama l-a dat afară când avea șapte ani, fiind la capătul puterilor.

Guido făcu o pauză în timp ce chelnerul puneă o tavă în fața lor.

– Este un fel de rudă îndepărtată? întrebă Suzy fascinată.

Ea sorbi din apa rece și-și alege o prăjitură cu ciocolată, încercând să-și imagineze o versiune mai tânără și total neinhibată a stăpânitului, dar în același timp sălbaticului Fiorenzo

– Îndepărtată, este cuvântul! S-a închis față de toți ceilalți. O dată sau de două ori a venit în vizită cu femeia care era plătită să aibă grijă de el în Elveția. Dumnezeu știe de ce. N-a vorbit cu nici unul dintre noi, nici chiar cu tatăl lui.

– Deci, a avut un tată?

– Oh, da. Fiorenzo este un văr de-al meu... Guido se uită încurcat spre masa de marmură... A dispărut de aici acum șase ani și toți ne-am bucurat teribil. Ca

să fiu sincer, credeam că a murit. Oricum, mama și cu mine am răsuflat ușurați când a plecat. La fel a făcut și tatăl lui.

– Tatăl lui? Propriul lui tată?

Mintea ei încerca să rumege acest conflict neobișnuit, de familie. Italienii pot călca orice lege scrisă, dar pentru ei, viața de familie era sfântă. Ea fu îngrozită, și-și dădu seama că acestea se potriveau cu cele spuse de Fiorenzo – că tatăl lui fusese „mort“ în ceea ce-l privise pe el.

– Guido, de ce-l ura tatăl lui?

– Pentru că este un mic bastard obraznic și lipsit de inimă, de-asta, mormăi Guido cu sălbăticie.

– Ia te uită! Cred că vorbești despre mine.

Efectul vocii amenințătoare a lui Fiorenzo fu electricizant. Cafeaua lui Guido se vărsă pe masă în timp ce el se apropia. Suzy se dădu înapoi automat, băgându-se în umărul lui Guido ca să nu fie atinsă de lichidul fierbinte.

– Pleacă de aici! scrâșni Guido, îndreptându-și degetele spre el cu o mână tremurândă. Cum îndrăznești să-mi verși cafeaua?

Fiorenzo se aplecă peste măsuța circulară și o apucă cu amândouă mâinile, ca și cum ar fi vrut s-o trântască la pământ. Privirea lui lentă observă apropierea dintre Suzy și Guido și un rânjet neplăcut îi desfăcu buzele.

– Oh, foarte monden. Îmbrățișări în cafenea, își bătu el joc.

– Ce minte bolnavă ai! Aveam o conversație civilizată înainte de a apare tu, spuse Suzy strident, privind-l printre gene.

Guido părea incapabil să vorbească și ea-i simțea genunchiul cum tremură. Suzy își lipi piciorul de al lui pentru a-i curma tremuratul și a-i arăta că este alături de el. Ochii lui Fiorenzo se îngustară din cauza nemulțumirii, uitându-se cu dispreț la ea.

– Deci, la urma urmei, faci parte din menajeria Moroschini, o parte din acel viespar de nelegiuit? Și m-ai urmărit, nu-i așa? spuse el cu o voce de gheață.

– Nerecunoscătorule! Dacă este să vorbim despre noaptea trecută, când te-am scos din canal, eram în drum spre casă, izbucni ea.

– Venind de unde?

Ea răsuflă exasperată, dar se opri rapid când văzu ochii lui Fiorenzo, care-i studia cu cinism ridicarea sânilor, sub rochia de lână.

– De la distracție, murmură el. Dar nu te distrașezi destul. De unde?!

Cuvintele îi fură urlate cu forța unui ciocan. Sub figura impasibilă, Fiorenzo era furios.

– Arată-mi legitimația de Interpol și o să-ți spun, zise ea cu răceală. Altfel poți s-o iei pe cocoasă. Nu trebuie să răspund întrebărilor impertinente. Dacă aș fi știut ce fel de om ești, te-aș fi lăsat să zaci în noroi, spuse ea posomorâtă.

– Și nu m-ai fi avertizat despre șalupa poliției la timp și aș fi murit, spuse el încet. Ea este o cățea cam băgăcioasă, nu-i așa, Guido? remarcă Fiorenzo fixându-și privirea neagră pe priț.

Mâna lui Guido tresări de furie și Suzy i-o mângâie cu simpatie. Acest gest nu-i scăpă lui Fiorenzo.

– Dulce. Foarte impresionant. Deci ești bucătăreasă, nu? Ce gătești? Întrebă el cu sarcasm. Gustări de noapte pe care le duci în camera lui Guido? Ei bine, presupun că era de așteptat. Ești pe gustul lui. El întotdeauna a preferat servitoarele, femeilor din aristocrație. Flavia trebuie să fie îngrijorată de perspectiva de a-i deveni noră. Nu-ți fă speranțe. Va găsi ea un motiv să ți-l smulgă pe Guido.

– Nu te băga în combinațiile mele! spuse Guido cu nervozitate.

– Ești sub orice critică, Veronese, spuse Suzy cu mânie, urcându-i-se sângele în obraji.

– Mă interesează persoana ta. Sunt un fel de posesiune pentru tine. La urma-urmei, am dormit în patul tău, răcni el cu ochii înroșiți din cauza amintirilor.

Pielea lui se întinse peste oasele feței și ochii și gura îi ieșeau în evidență mai mult ca oricând. O foame sexuală radia dinspre el, învăluind-o în puterea ei plină de viață.

– Taci! șuieră ea.

Fiecare părticică a trupului ei fremăta. Își atinse sânii ca pentru a-și calma bătaile inimii, ca el să nu vadă cât de tare bătea aceasta dar ochii lui erau acolo, lacomi ca și cum și-ar fi imaginat că-i sărută fiecare sfârc... Ea gemu și el râse ușor știind că ea se înfierbântase fără voia ei. Ochii ei îl priviră furioși.

– Satană insolentă! răbufni Guido.

Fiorenzo îi aruncă lui Suzy o privire ironică.

– Este adevărat, murmură el cu o voce amuzată. Am fost chiar alături în același pat. Și am sărutat-o până când și-a pierdut râsuflarea. Drăguță gură... el își linse buzele sugestiv și Suzy își strânse dinții pentru a nu-i face jocul... Și incredibil...

– Porcule! izbucni Guido. Cum ai îndrăznit s-o atingi?

– Gelos? se întrebă Fiorenzo cu ochii strălucitori. Trebuie să-i spun mamei tale. Sau ea speră ca aventura să se termine când o să ai ceea ce o să vrei?

– Nu ești gentleman! bombăni Guido.

– Dragul meu văr! Nici tu, spuse Fiorenzo cu calm. Cel puțin comportarea mea este datorată lipsei de educație, nu nașterii.

Trupul lui Guido înțepeni de mânie. Cei doi bărbați se uitau unul la celălalt ca doi câini care se încaieră, deși unul dintre ei era stăpânit și mulțumit, sigur de obârșia lui și de victorie.

– Nu știu ce vrei să spui, bastard nenorocit! șopti Guido cu buzele albite și cu voce gătuită. Insultă-mă pe mine dacă vrei, dar n-ai dreptul s-o superi pe Suzy etalând toată depravarea la care ai supus-o...

– Nu ți-a spus ea ce-am făcut în apartamentul ei? Sprânceană lui Fiorenzo se ridică leneș a mirare... Ce distracție a fost! Cum ne-am jucat de-a doctorii și infirmierele... Bineînțeles, asta după ce Suzy m-a dezbrăcat de hainele mele ude. A pus o mână atât de delicată pe fermoarul de la pantaloni!

– Destul! scrâșni Suzy, ochii ei lansând scânteii.

Clocotea de furia care creștea în ea. Acest om depășise limita comportării omenești, chinuind-o pe

ea, chinuindu-l pe Guido, având o plăcere sadică de a răsuși cușitul în amândoi. Era dezgustător să vorbească despre ceva intim, ce se petrecuse între ei doi.

– Acum știi ce a vrut Contesa să spună când a zis că poți transforma zvonul în adevăr! Tu întorci totul în mintea ta bolnavă! Ce bărbat diabolic de depravat și obraznic ești!

– Da. Și să nu uiți asta, șuieră Fiorenzo, furia depășindu-i stăpânirea de sine... Ostilitatea lui o lovi pe Suzy ca fiebinșeala unui furnal; în ciuda crustei de gheață, în el clocotea mânia, gândi ea... Să nu subes-timezi niciodată lipsa mea de sensibilitate. A fost omorâtă cu ani în urmă. Am învățat-o fără menajamente... răsă amar... Am fost învățat de o expertă.

– Las-o în pace! bombăni Guido plin de ciudă. Și coboară-ți tonul, pentru numele lui Dumnezeu.

Fiorenzo nu-i dădu nici o atenție lui Guido, ochii lui privind într-ai lui Suzy.

– Oricare ar fi slujba ta în realitate, scrâșni el printre dinți, și indiferent de ceea ce crezi că faci, te previn: stai în calea mea și o s-o pășești. Este o simplă problemă de cauză și efect.

– Nu știi despre ce vorbești, spuse ea cu răceală. Prințul Moroschini...

– Oh, da. Am uitat. Doctorul însuși. Ce-ai făcut ca să-ți cumperi diploma? Nu mi te pot imagina trecându-ți examenele, prințe Moroschini... vocea lui Fiorenzo se frânse de o furie oarbă... Tu, arogant fiu de cășea! șuieră el, unde de mânia făcându-l să tremure și Suzy simți cum masa tremură sub mâinile lui. Ochii negri, lipsiți de expresie ai lui Fiorenzo studiau

fața înfricoșată a lui Guido. Apoi el se îndreptă, cu o imensă demnitate înscrisă pe figura întunecată.

– Fiorenzo! Te rog! Acceptă situația.

El întrerupse pledoaria lui Guido cu o mână nerăbdătoare.

– Eu niciodată n-o să accept, prințe. Oh, puterea îngrozitoare a unui titlu! spuse el ironic, încercând în van să se autocontroleze... Îți dă posibilitatea să ocupi cel mai bun loc – da, am văzut jocul cu acei americani pe care numele tău și banii risipiți i-au păcălit – primești mai ușor creditul lor, respect, o viață socială confortabilă. Ce-ți mai place! Admirația, cuceririle pe care poți să le faci printre vânzătoare, chelnerițe...

– Taci! șuieră Guido, albindu-se.

– Prințul playboy, zise Fiorenzo zeflemitor. Cu tot ce aduce după sine un titlu. Și, dacă n-aș interveni, ai ajunge și în posesia averii Moroschini. Înțeleg de ce Flavia mi-a scris să mă duc la naiba, se răsti el.

– Acela este locul unde bastarzi nedorți și neiubiți ca tine merită să meargă, se rătoi Guido.

Suzy simți tresărirea violentă a lui Fiorenzo ca și cum ar fi trecut prin trupul ei. Toată furia dispăruse de pe fața lui, care rămăsese hăituită și dezolată. Ea era groaznic de supărată de tot ce se întâmpla. Nu era o conversație ca între veri, mai ales ca într-o societate bazată pe familie, ca în Italia. Rudele se puteau certa, insulta, dar supărarea lor dispărea și erau toți pentru unul când dădeau de necaz. Aici însă era vorba de ceva diferit și sentimentele de ură dintre Guido și Fiorenzo era tulburătoare, chiar sinistre.

– Erai obișnuit să mă idolatrizezi când eram copii amândoi, Guido, spuse el cu o voce lipsită de orice fel de emoție și stăpânindu-se cu un mare efort. Mă urmăreai peste tot ca un cățeluș. Îți amintești cât de necăjită era mama ta?

– Eram impresionat de fanfaronada ta? Erai un drac împielit. Ea știa cum ești! Voia să mă apere!

– Știa ce crease, îl corectă Fiorenzo. Un băiat fără inimă. Nu-ți amintești ce de lacrimi ai vărsat când am plecat?

Guido se înroși.

– Asta a fost cu ani în urmă! Eram doar niște copii de șapte ani. Gândeam despre tine că ești fără teamă și captivant, chiar nepăsător. A fost înainte ca...

– Înainte ca mama ta vicioasă, răuvoitoare și acaparatoare să-ți pervertească mintea, spuse Fiorenzo cu răceală. Mă întreb chiar dacă în familie nu este vreun strop din sângele Borgia? murmură el.

Suzy îl simți pe Guido încordându-se. Scandalizată, își întoarse ochii ce azvârleau scânteii spre Fiorenzo, și buzele îi descoperiră dinții ca și când ar fi vrut să muște.

– Șobolan necioplit! Să vorbești așa despre o femeie lipsită de apărare! O să depun mărturie dacă prințesa Moroschini o să vrea să te dea în judecată pentru calomnie! strigă ea cu vehemență, conștientă că toți din încăpere ascultau conversația cu gura căscată.

Ea se înroși, dar nu se clinti, chiar dacă-și dădu seama că silueta ei fragilă îi smulge lui Fiorenzo un zâmbet de amuzament.

Simți din nou cum tremură ghenunchiul lui Guido lângă al ei. Acesta era la capătul puterilor, intimidat de acest văr neliniștitor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Fiorenzo! gemu Guido. Te dai în spectacol! Nu putem continua această conversație...

– N-o să fiu redus la tăcere. Am venit să te previn, spuse Fiorenzo în liniște, cuvintele lui ascunzând o amenințare sinistră... Ține-te de-o parte de afacerile acestei familii. Nu este treaba ta. O să ai necazuri... Gura lui se rotunji într-un surâs cinic. Nu sunt genul milos. Ursitoarele milei au trecut pe lângă mine. Oamenii de felul meu distrug totul.

– Nu știi de ce ți-a sărit țandăra... începu Suzy.

– Cu țandările care ar putea să-mi sară, aș putea construi o cabană, replică el cu o răceală sălbatică.

– Lucrez pentru familie și o să continui, spuse ea înfruntându-l și descoperind că Guido îi strângea mâna sub masă.

Fiorenzo observase mișcarea. Sprânceana lui se ridică superior.

– Ce fel de muncă? Muncă de noapte? șuieră el.

Ea și Guido tresăriră la această insultă, dar Fiorenzo râse nepăsător, uitându-se la ei printre gene, impasibil, ca și când ar fi fost niște gunoarie de sub picioarele lui.

– Nu voi uita asta, îl amenință Suzy. Nici un bărbat nu m-a insultat, fără a scăpa nepedepsit.

– Foarte bine. Pregătește pistoalele, spuse Fiorenzo cu sarcasm. Sau ai de gând să procedezi ca stăpânii tăi și să mă ataci pe la spate? Pentru că dacă o s-o

faci, de data aceasta o să fiu pregătit! În afară de asta, n-am nimic de pierdut și multe de câștigat. *Arrivederci...* Ochii lui străluceau... O să te văd curând. Foarte curând. Cred că o să-ți placă drama ce se va juca.

Făcu o plecăciune în bătaie de joc și apoi se îndreptă spre ieșire croindu-și drum ca o furtună printre chelnerii care observaseră scena, dar nu îndrăzniseră să intervină.

Guido tremura de furie.

– Oh, Doamne! gemu el. Ce rușine! Mama o să fie distrusă! Pentru scandalul ce ne va atinge...

– Mă duc după el, propuse Suzy mohorâtă.

– Nu!

Hotărâtă, își trase mâna dintr-a lui Guido, se strecură printre mesele pline cu consumatori și ieși afară printre arcade. Fiorenzo mergea cu pași furioși spre San Marco. Ea alergă după el și el își opri brusc mersul nervos ca și cum s-ar fi așteptat să fie atacat din spate. Suzy se opri buimăcită și apoi își înălță fața cu mândrie, mergând spre silueta încordată, cu toată demnitatea de care era în stare.

– Ce s-a întâmplat? Guido te-a dat afară? șuieră el printre dinții ascuțiți și albi.

– Hai să vorbim, îl privi Suzy fără să clipească.

– Am vorbit despre tot ceea ce aș fi vrut să vorbesc.

– Am multe să-ți spun și sunt hotărâtă s-o fac.

– Nu te cred, mormăi el.

Își ridică gulerul de la haină, cu ochii lui posomorâți ațintiți asupra ei.

– N-am nici o armă, îl ironiză ea. Dacă n-ai fi atât de obraznic cu mâinile, te-aș lăsa să mă percheziționezi. Oh, ce prostie. Nu-i așa că nu ți-e frică de mine? Uite, tot ce vreau de la tine este s-o lași în pace pe Contesă.

El o contemplă o secundă sau două cu o față rigidă ca o mască de carnaval.

– Ești conștientă de faptul că ți-ai pecetluit soarta, recunoscând că ești în legătură cu ea?

Suzy își ridică obrazul mândru.

– Doamne, ești teribil! se strâmbă ea. Nu mă intimidezi, îl sfidează ea hotărâtă să-i șteargă expresia de cruzime de pe față. Încerc să apăr o femeie pe jumătate paralizată, de un monstru...

– De ce? Este perfect capabilă să aibă grijă de ea însăși. Nu lăsa ca acei ochi căprui să te prostească. Ea poate plânge la comandă. Ar merge peste cioburi de sticlă, cu picioarele goale, pentru dragul ei Guido. Și apoi, poate s-o apere și el.

– Eu sunt mai puternică decât el.

– Este adevărat. Și musca este puternică.

– Tu...

Genele lui Fiorenzo flutură a batjocură.

– Nu-ți, mai pierde timpul apărându-ți amantul. Trebuie să-ți spun că mă surprinde alegerea ta. Credeam că preferi bărbați adevărați.

– Înalți, neciopliți, care agrează femeile? șuieră ea.

Buzele lui se ridicară la colțuri. Suzy se trezi că-l observă și-și dădu seama că-și ținea respirația. Era aproape vrăjită de el, de puterea care emana din el... energia, vitalitatea... Ea-și trecu limba peste gura uscată și buzele lui se desfăcură. La naiba, gândi ea,

dându-și seama că se trădase. Fața lui fusese cuprinsă de o foame senzuală năprasnică. Și pulsul ei se accelera la vederea acesteia.

– Nu-i așa că este excitant, ceea ce există între noi? murmură el mios. Carnal, primitiv... și aproape de nedorit. Dar există și nu va dispărea niciodată. Este o singură cale de a scăpa. Implicarea totală sau abținerea totală.

Suzy nu-și putea dezlipi ochii de pe curba buzelor lui. Senzualitatea lor o înfiora fără voie. El își atinse dinții cu vârful limbii și ea se simți cuprinsă de o căldură interioară.

– Cred că ce simți tu și ce simt eu sunt două lucruri diferite, spuse ea cu superioritate, vocea fiindu-i ușor tremurată.

– Nu, replică el. Amândoi simțim la fel. Trebuie să recunosc că nu vreau să simt nimic pentru nimeni, Suzy, în afară de satisfacerea nevoilor trupești... dădu din umeri neajutorat... Sexul își alege cele mai blestemate momente. De ce n-am trece peste asta, Suzy, și ne-am lăsa în voia pornirilor? sugeră el încetișor.

Gura ei se uscaseră la gândul că l-ar putea atinge, dând frâu liber dorințelor propriului său trup. Reacția ei față de el o uimea și o neliniștea. El posedea un soi de magnetism sexual animalic care era aproape palpabil... Dacă ar întinde mâna... Deodată, realizând ce i se întâmplă, ea-și plecă fața spre pământ, lupându-se cu fierbințeala care o cuprinsese.

– Dacă am fi fost în urmă cu trei sute de ani, spuse ea cu ciudă, ai atârna spânzurat între stâlpii de la

palatul dogilor. Acolo erau executați criminalii... ar fi vrut să zică și „seducătorii“, dar nu voia să-i dea idei, căci avea și așa destule... Fiorenzo, spuse ea cu efort, stăpânindu-și furia... Vreau să reanalizezi șantajarea Contesei.

– Presupun că este amuzant să fii bătut la cap. Dă-i drumul.

El făcu stânga-mprejur și o porni din nou.

– Ce?! înlemni ea privindu-l cu uimire.

El o privi peste umăr.

– Să fiu al naibii dacă o să mai vorbesc cu tine aici. Este groaznic de frig... Ochii lui negri sclipiră de veselie... Ori n-ai observat? Ai ajuns la punctul de fierbere, nu-i așa?

– Sunt cam furioasă, este adevărat, spuse ea cu răceală.

El zâmbi șmecherește.

– Sunt atât de bucuros! Întotdeauna este mai plăcut să cucerești o femeie ostilă care-ți dă bătaie de cap, murmură el.

– Nu sunt așa, eu sunt total inaccesibilă, îi replică ea cu demnitate.

– Lașo! o ironiză el.

– Nu sunt lașă! strigă ea înflăcărată.

– Atunci asumă-ți riscul, spuse el răgușit, privirea lui reducând-o la un pachet de carne lipsit de voință. Ți place sau nu, vom fi amănți. O să fac dragoste cu tine în așa fel încât n-o să mă uiți toată viața, indiferent cât de mulți bărbați o să ai după mine.

– Ești atât de arogant! se răsti ea. Nu ți se întâmplă să descoperi că te găsesc desgustător? E-n regulă.

Deci știi că te-am urmărit. Sunt detectiv particular și știu prea bine ce intenționezi să-i faci Contesei și gândesc că acum ești demn de tot disprețul. Să fac dragoste cu tine? Mai curând m-aș culca cu un vierme.

– Scumpa mea fată, o să-ți îndeplinești această dorință dacă o să i te dai lui Guido, o repezi el.

Suzy făcu doi pași înainte încercând să-l lovească dar nu-l găsi. Își simți mâna prinsă la spate și-l descoperi pe Fiorenzo care o trăgea spre pieptul lui. Ea-și strecură piciorul cu repeziciune în jurul gleznei lui, încercând să-l facă să-și piardă echilibrul. Nu merse nici asta. Se trezi lungită peste genunchiul lui aplecat, cu fața în sus, privindu-l cum zâmbește triumfător, spre hazul unui grup de turiști deghizați în vampiri.

– Lasă-mă să mă ridic! scânci ea cu spatele arcuit peste piciorul lui și în afara pieptului lui care se apropia.

– Cu plăcere. Doar să nu încerci să mă iei peste umeri. Sunt mai antrenat ca tine, spuse el mulțumit de sine.

– Lasă-mă să mă ridic!

Gâtul o durea din cauză că încerca să-și ridice capul pentru a-l observa ce face.

– Sunt un bastard lipsit de milă, nu-i așa? spuse el cu o satisfacție brutală... Ochii lui o priviră cu răceală... Poți continua să mă convingi să renunț la răzbunare. Dar nu paria că ai să câștigi. O să luăm o gondolă. În acest fel, totul se va petrece în intimitate. Dar va fi suficient de public ca să te simți în siguranță. Plătesc eu... Zâmbi fără veselie... Cred că pot

să-mi permit. Mă aștept să intru în curând în posesia unei sume mari de bani.

Suzy îl privea și-i urmărea figura arogantă, cu ochii plini de venin îndreptați spre umerii lui largi. Ar fi trebuit să-și țină firea până când ai fi ajuns la concluzia că Contesa nu ar avea de suferit și-i era rușine că n-o făcuse. Nu pentru că lui i-ar fi păsat, fiindcă cenzura nu-l interesa deloc; el ar fi putut foarte ușor să spargă toate paharele de la bar, dacă prin asta ar fi crezut că câștigă ceva.

Gemu printre dinți. Un bărbat fără morală, fără prejudecăți sau milă era imposibil de înduplecat. Era ca și cum ai fi încercat să sfărâmi o stâncă cu un pai. Era impasibil la lingușire, furie, ironie.

Trebuia totuși să aibă un punct slab pe undeva. Singura fisură pe care o observase la el era doar faptul că o dorea. Dar folosindu-se de acest lucru, s-ar fi putut să fie primejdios pentru ea. Slavă Domnului că urmau să vorbească în interiorul unei gondole. Oriunde altundeva, s-ar fi trezit pe spate, cu el făcându-i propuneri.

Fiorenzo se opri la podul Paglia și o luă de umeri strângând-o autoritar.

— Aici.

Suzy cercetă gondola ce aștepta și care părea inofensivă.

— Nu-ți înțepeni picioarele, spuse Fiorenzo amuzat de ezitarea ei. O să ai nevoie de ele mai târziu.

Ea făcu greșeala să-și ridice capul cu superioritate și să pășească în gondolă, suspiciunile ei fiind curmate de remarca lui ridicolă.

În momentul când ajunse în barcă el o luă de sub-
suori și o ridică într-altă gondolă, care era alături.

– Ce...?

– *Andiamo!* se răsti el la gondolierul care aștepta.

Să mergem? Spumegând, cu picioarele atârând
fără vlagă în aer, Suzy realizează că Fiorenzo găsisese
ocazia să fie singur cu ea. Pentru că această gondolă
avea o cabină mică, unde trecătorii n-ar fi putut să
vadă ce se întâmplă înăuntru. În timp ce barca se
clătina periculos, el o băgă în cabină și o lăsă ușor în
jos, până când picioarele ei atinseră covorul.

CAPITOLUL V

Draperiile cabinei începură să se legene ușor. Spre necazul ei, Suzy văzu că gondolierul pornise în josul canalului. Își înfrână mânia. Lui i-ar fi plăcut o bătaie. Deci ea o să-i rănească mândria. Dacă n-o să meargă așa, atunci o să-i sfarme acești dinți perfecți, care probabil erau falși.

– Chiar crezi că-ți poți folosi forța într-un loc ca ăsta? întrebă ea cu răceală, uitându-se în jurul micuței cabine.

– Pot s-o folosesc, dacă mă forțezi, aproape oriunde te-ai afla, spuse el cu un zâmbet ironic. Mă înfierbântă foarte ușor. Nu ți-e frică de asta? Nu? Îți admir stăpânirea. Nu-mi plac femeile care se pun pe plâns când le înfricoșez.

Ea-l privi disprețuitoare.

– Huliganule!

– Cam așa ceva. Îmi place să le aduc pe femei în genunchi, spuse el cu un surâs încrezut și foarte sugestiv... Suzy se înroși din cauza subînțelesului sexual... Când o să te rogi pentru îndurare sau pentru a-ți acorda favorurile, o să fiu foarte satisfăcut.

– Mai mult decât atât! Ar trebui să se întâmple o minune ca să fac așa ceva, îl repezi ea.

Stătea încordată pe marginea banchetei acoperită cu catifea roșie, pregătită pentru orice. Gondolele cu cabină erau foarte rare. Tavanul gondolei era căptușit cu damasc auriu.

– Sper ca această călătorie să te coste o avere, spuse ea pösomorâtă.

Fiorenzo zâmbi și se așeză lângă ea.

– Sunt sigur că o să coste. Dar va merita. Dă-i drumul, lasă-mă să văd cum mă poți convinge să nu mai hărțuiesc o femeie vinovată de toate păcatele.

– Nu mă minți! Știi că inventezi totul, spuse Suzy cu înflăcărare. O lovești acolo unde știi că o doare.

– Asta este. În mândrie și în fiul ei. Bineînțeles că așa fac. Vreau să fac cât mai mult rău posibil.

Părea de neclintit. Gondola aluneca pe sub Puntea Suspinelor, care unea zidurile palatului dogilor din secolul paisprezece cu vechile curți ale tribunalului. Suzy avu deodată o presimțire – se simțea prinsă ca un criminal condamnat, întemnițat de ani de zile și care face această călătorie pe sub pod pentru a vedea Venetia pentru ultima oară prin aceste geamuri înguste.

Ea se mișcă pe banchetă. Brațul lui Fiorenzo stătea pe spatele ei și el îi zâmbea. Era zâmbetul unui om flămând care-și adulmecă hrana.

– Contesa mi-a spus că ai amenințat-o cu un scandal public, zise ea încercând să-și păstreze vocea calmă... chiar dacă nu este adevărat. De ce? În ambiția ta de a pune mâna pe palat, cum ai putea să-l întreții? Nu te gândești ce ridicol ai părea în el?

– Sunt sigur că pot să învăț să pășesc la fel de ușor ca și Guido, replică el pe un ton amuzat.

Suzy încercă să nu recunoască față de ea însăși că el arăta cu mult mai bine decât prințul adevărat.

– Ce drept ai avea să te afli acolo? Ai putea trăi împăcat cu tine însuși știind că l-ai luat ocupanților în drept? Moroschini sunt aici din secolul doisprezece.

– Pot să trăiesc împăcat cu mine, spuse el implacabil. Nu-ți folosești înflăcărarea unde trebuie. Încercând să mă convingi că Flavia are nevoie de simpatie, îți pierzi timpul. Mută-ți înflăcărarea spre mine. Eu știu ce am să fac cu ea.

El o strânse de umăr, dar ea se smuci și perseveră.

– Este prizoniera unui scaun cu rotile poate pentru întreaga ei viață. Nu poți să ai un grăunte de compasiune pentru ea?

– Te-a trimis Guido? Întrebă el mioros, îngânând-o.

– Nu, spuse ea iritată.

Mâna lui Fiorenzo îi atinse obrazul și ea tresări. Nu, se înfioră. Se încruntă, sperând ca el să nu aprecieze diferența.

Degetele lui se jucau cu urechea ei. Ea-și smuci capul cu o mișcare bruscă.

– Drăguțe urechiușe, murmură el. Guido nu ți-a cerut să-ți folosești farmecele feminine cu mine, așa cum ai făcut ieri?

Suzy înghiți cu greutate.

– Ieri? Vorbești prostii...

– Da? Știai foarte bine cine sunt și ai încercat totuși să mă cucerești. Este un răspuns normal? Fluturându-ți genele?... Îi prinse mâna... Permițându-mi

să-ți sărut mâna un timp îndelungat și să-ți admir atât de mult unghiile lungi, încât să descopăr că n-ai spălat niciodată mai mult decât... oh, două, trei tacâmuri...

– Oh!

Acum ea știa că el își bate joc de ea.

– Da, spuse el cu ochi strălucitori. Oh, Suzy, nu sunt prea blând cu oamenii care mă mint. Nu sunt blând nici cu cei care atentează la viața mea, ca Flavia cea neîndurătoare, adăugă el pe un ton amenințător... Dumnezeu știe de unde a făcut ea rost de bani ca să împrumute o șalupă de poliție și să plătească un asasin.

Ea-și întoarse capul și-l privi neîncrezătoare.

– Nu poți să-ți închipui...? Este o nebunie! O acuzi pe Contesă că ar fi folosit un ucigaș plătit? Ea n-ar...

– Chiar? Cunoști miza, Suzy.

– Miza?

Fiorenzo îi înconjură obrazul cu mâna lui mare și fața i se apropie la un centimetru de a ei. Îi permitea să vadă în adâncul lui, în inima lui de oțel. Fiorenzo credea că fusese în pericol de a-și pierde viața, asta era clar, și comportarea lui ajunsese la punctul în care ar fi făcut orice ca să-i distrugă pe Flavia și pe Guido. Pielea i se înfioră. El ar fi putut s-o zdrobească și pe ea ca pe o furnică. Simți cum i se umezesc palmele. Și le șterse de picioare.

Prinsă de mâna lui caldă, ea-și dădu seama de răceala feței ei în timp ce el o fixa cu ochi care o înghețau. Și ea era înghețată de spaimă.

– Miza este viitorul, spuse el încet. Al Flaviei, al lui Guido și al meu. Și eu am de gând să-mi pun interesul propriu înainte de toate. Vrei să știi ce-am să fac? Să clatin lumea confortabilă a Flaviei. O să iau palatul în posesia mea.

– Aparține prințului Moroschini! îi reaminti ea cu răceală.

– Sigur că da.

– Atunci lasă-l să stea acolo! strigă ea.

– Asta și intenționez.

Suzy îl privi cu exasperare.

– Guido...

– Oh, vorbeam despre Guido, zise el ca și cum ar fi văzut un gândac. Eu sunt mai prinț decât el, continuă Fiorenzo ironic. Știi cine este tatăl lui adevărat? Ai idee de ce a părăsit-o pe Flavia soțul ei? Nu prea mulți bărbați s-ar bucura să afle că sunt înșelați.

– Asta pretinzi tu? întrebă Suzy cu mirare.

– Asta-i adevărul. Guido este un bastard. Deci vezi cât este de precară poziția Flaviei. Un cuvânt despre paternitatea lui Guido și ea va pierde tot ce are. De asta miza este atât de mare și ea încearcă să aranjeze un accident fatal pentru mine.

În spatele lor, gondolierul scoase un strigăt de avertizare ca și când ar fi ajuns într-un colț nevăzut, legănând gondola cu trupul și ajutându-se de un țăruș, în timp ce îndrepta barca spre o cale cu sens unic și luând-o pe un drum greșit. Suzy fu cuprinsă de un fior. Nu cumva apucase și ea pe o cale greșită? Fiorenzo părea să-i fi strecurat îndoiala în suflet. Asta explica dealtfel și nedumerirea ei în privința felului în

care arăta Guido. Dar faptul că Flavia ar putea fi o ucigașă i se părea imposibil de crezut. Fiorenzo exagerase.

Gondola aluneca liniștită pe sub un pod arcuit, înalt, pilonii săi fiind reflectați de apă. Nu. Îi era prea clar. Ea-și înlătură îndoielile. Nefericita Contesă era deasupra tuturor suspiciunilor și acest bărbat era un mincinos.

– Ești un paranoic, spuse ea spre fața lui aspră.

– La dracu'! șuieră el, apucându-i mâna și scuturându-i-o cu violență. Gândește-te, femeie! De ce Alfonso a rămas în serviciul Flaviei, chiar dacă nu este plătit?

– Alfonso? reuși ea să spună. Vrei să spui că este tatăl lui Guido? Ești nebun? A rămas pentru că este fidel. Pentru că o respectă pe Flavia Moroschini și îi este milă de ea.

– Ea se folosește de această milă, bombăni Fiorenzo. Întotdeauna a folosit tot felul de trucuri femeiești ca să obțină ce dorește. Bine, deci tu-ți imaginezi că Alfonso are inimă nobilă și loială. Ar putea să stea din alt motiv? Cunosci situația ei financiară în amănunțime. De ce pariezi pe un cal care pierde? Ce-a făcut ea pentru tine?

– O să-ți spun ce-a făcut! M-a lansat în afaceri. Nu financiare, bineînțeles, dar mi-a dat o clădire unde să lucrez, îl înfruntă Suzy cu îndrăzneală... Dacă asta nu este generozitate, nu știu atunci cum se cheamă.

– Foarte generoasă. De cât timp?

– Nu de prea multă vreme. De câteva luni.

– Clar. Din momentul în care și-a dat seama că are nevoie de un detectiv. Femeia merită admirația mea. Trebuie să-mi feresc spatele. Deci ai de gând s-o ajuți pe binefăcătoarea ta.

– Bineînțeles că o s-o apăr pe Contesă, spuse ea cu vehemență. Eu sunt și loială. Și o să deschid o sticlă de șampanie când o să ajungi la închisoare.

– O să mori de sete așteptând. Trebuie să-ți spun că sentimentele mele pentru tine sunt amestecate, murmură el. Sunt pe jumătate bucuros și pe jumătate supărat că nu ai ieșit din scenă. Ia aminte, va fi mult mai distractiv să te pun pe tine la pământ decât să-i distrug pe Flavia și Guido... Buzele i se desfăcură și-și linse unul din colțurile gurii cu limba... Și posesiunea ta va fi ca un cutremur...

Suzy se smuci, încercând să iasă din cabină și să-și încerce șansele cu canalul. Barca se clătină. Fiorenzo îi puse piedică și ea se lovi de locul opus, căzând grămadă pe covor, într-o poziție nedemnă, cu haina desfăcută.

– Oh, ce bucurie, ce minune! îi murmură el la ureche. Am căzut din nou împreună... Ea-și ridică mâna pentru a-l îndepărta dar trupul lui o presă cu greutatea lui în jos, cu o intimitate enervantă. Există un singur mod de a te încălzi, zise el grijuliu mișcând din bazin... Frecarea. N-am învățat ceva despre frecare când eram la școală, cercetaș?

Presiunea masculină exercitată de trupul lui îi provocă o căldură la șale. El era întărit și excitat și umflătura virilă dintre ei o făcu pe ea să-și deschidă larg ochii, alarmată. El se mișcă din nou, pentru a-și

demostra senzualitatea și simți cum i se închid ochii de plăcere.

– Gondolierul! șopti ea.

– Nu te îngrijora, murmură Fiorenzo. L-am plătit atât de mult încât o să fie orb chiar dacă o să te dezbrac și o să te pun în toate pozițiile din *Kama Sutra*.

Îi pipăi părul, făcând o încercare.

– Nu mă atinge! se cutremură ea. Oprește-te! strigă îngrozită. Nu vreau să ascult...

Strigătul ei furios fu înăbușit de gura lui care se lipi de a ei, presându-i spatele de banchetă și blocând-o cu întreaga lui greutate.

– Taci din gură și gândește, blestemato! mormăi el furios lângă gura zdrobită.

Eliberată, ea încercă să-l muște. El o dădu la o parte cu repeziciune.

– Nu poate să fie adevărat! Este dezgustător! Nu este posibil să crezi că cineva te-ar lua în serios! strigă Suzy înspăimântată. Mândra Flavia și Alfonso? Este prea scârbos pentru a crede așa ceva.

– Bineînțeles că așa este, spuse el cu încăpățănare. Toată Veneția ar fi șocată să audă asta. Tu singură ai spus că Guido arată ca un țaran.

– Tu... tu-mi răstălmăcești vorbele! Oh, Doamne! Nu se poate face nimic ca să te putem împiedica să împrăștii aceste zvonuri dezgustătoare? întrebă Suzy supărată.

Ochii lui ironici o măsurară.

— Sunt sigur că tu te gândești la ceva, murmură el, strecurându-și mâinile sub haina ei și cuprinzându-i sânii cu palmele... Ea-și închise ochii cu dezgust și-i suportă atingerea... Nu pot să aștept să mă angajez într-o bătălie pe viață și pe moarte cu tine, mormăi el.

— Bunule Dumnezeu! Iar faci pe durul, spuse ea obosită. Ți-am spus. Dacă încerci să mă înspăimânți, ți-ai greșit omul. Nu mă sperii dacă un bărbat urlă la mine. Urlu și eu. Sau mușc. Sau aștept până îți dai seama că sunt plictisită.

El se va opri curând. Dacă nu-i mai răspundea, el o va lăsa în pace. Gondola devenise ca o închisoare. Nu putea să se lupte cu el sau să provoace un scandal, pentru că se va întoarce în defavoarea ei și s-ar putea trezi zvârlită în canal. El o provoca din nou, blestematul!

— Nu te mai amesteca. Lasă-mă singur. Oprește-te de a mă mai urmări și n-o să-ți fac nimic care să te lezeze. Nu ține partea Flaviei. N-o să câștigi nimic de la ea — mai ales bani. Ea are datorii la toată aristocrația.

— Exagerezi! Mi-a plătit întotdeauna avansul. Înafară de asta, nu este posibil să știi...

— Oh, am uns toate roțile în ultimele patru luni, spuse el încet. Suficient ca să fac o pojghiță care ar acoperi întregul Canal Grande. Ești speriată? o ironiză el răgușit.

Era îngrozită. Și ea-și folosi limba ascuțită ca să-i riposteze.

Nu răă mir că tatăl tău te-a urât! șuieră ea.

Fiorenzo se liniște. Era ca și cum ar fi distrus centrul unui mic ciclon. În scurtă pauză de tăcere mormântală, Suzy își dădu seama cu remușcare de ceea ce spusese din cauza furiei. El se ridică de pe ea, se așează pe locul opus, în timp ce ea zăcea pe podea privindu-l ca pe un șoarece speriat. Îi era rușine de ea însăși. Teamă o făcuse crudă.

În ochii lui se putea citi o sclipire de ură împotriva ei și împotriva lumii întregi. Și ea-și dădu seama instinctiv că el nu se va opri până când nu-i va răni de moarte pe Flavia, pe Guido și pe ea însăși.

— Doamne! Poți să rănești un om cu aceste buze gingașe ale tale.

— Îmi pare rău...

— Pariez că-ți pare. Nu-i așa că n-ai vrut să mă superi cu adevărat? Dacă voiai să mă convingi să renunț, n-ai reușit. Flavia poate crede că a trecut prin chinurile iadului, răsuflă el cu ochii sclipind, dar n-a văzut încă nimic. Abia acum o s-o bag în infern. Când o să termin cu ea, n-o să mai fie nici un loc în Italia unde să se poată duce. Oamenii o vor trata ca pe o leproasă. Poți să-i spui că am intenția s-o fac să sufere exact cum am suferit și eu. Dinte pentru dinte. Am plănuit asta de când eram suficient de mare ca să gândesc.

Suzy simți cum trupul îi înțepenește de spaimă. El își dăduse capul pe spate cu sfidare, nările fremătându-i amenințătoare. Era obsedat. Mintea lui nu era normală.

— Ești bolnav, șopti ea. Ai nevoie de ajutor.

– Și tu, spuse el încet. Poate că Dumnezeu o să te ajute.

Suzy se cutremură. El ședea uitându-se pe fereastră, ca o statuie sculptată, cu profilul lui dur, întunecat ca imaginea din exterior. Începu să tremure incontrollabil și încă mai tremura când el opri gondola și o ridică pe chei, împingând-o când văzu că nu mișcă.

Înfiorată de întâlnirea cu Fiorenzo, Suzy încercă să-și înlăture sentimentul de amenințare care o copleșise, în timp ce se îndrepta spre casă și în mod special când intra pe sub porticuri. Aceste străzi întunecoase, care semănau cu niște tuneluri printre case, erau sinistre chiar și în împrejurări normale. Astăzi ar fi vrut să se uite mereu în spate, de teama de a nu fi urmărită de cineva, dar mândria o împiedica. Chiar dacă nu recunoștea, el o înfricoșase. Era un fanatic. Putea face orice.

Și ea clacase. Mizerabil.

Ninsoarea se oprise. Veneția era rece și strălucitoare, animată de siluete costumate, care profitau de vreme pentru a-și disputa originalitatea. Figuri mascate se strecurau pe alei, lupi și spiriduși putând fi întâlniți la orice colț de stradă. Și Suzy sărea de fiecare dată când nimerea peste cineva, provocând lupilor, spiridușilor, personajelor aristocrate râsete și schimburi amuzate de cuvinte în toate limbile lumii.

Ocărând carnavalul, Suzy își împachetă posomorâtă o valiză și luă drumul palatului. Camera ei de la mansardă era mică și încovoiată, cu o fereastră îngustă

prin care intra lumina iernii. Se uită în jurul ei la mobila disparată și încercă să nu-i pese. O făcea pentru Flavia și oricum, n-avea importanță unde dormea. O parte a timpului ei și-l va petrece chiar în palat. Palatul putea să fie nelocuit, însă efectul încântării pe care-l producea asupra tinerei era același ca de obicei.

Hoinări prin camere încercând în van să se bucure de frumusețea lor. A încercat să-i găsească pe Flavia și Guido, pentru a le spune ce se întâmplase, dar nu-i găsi nicăieri. Suzy își puse speranțele în scrisoarea pe care Flavia i-o scrisese lui Fiorenzo. Acesta ar putea să-i oprească acțiunile pentru o vreme. Asta-i va da posibilitatea să aibă un timp de respiro.

Devreme, în acea după-amiază, ea se îmbarcă pentru Lido în șalupa Moroschinilor condusă de Alfonso. Aceasta era curățată cu grijă, lustruită, cu ferestrele spălate de străluceau.

Alfonso era îmbrăcat într-un costum de marinar medieval și părea foarte stânjenit. Dar ea...! Flavia lăsase instrucțiuni să se îmbrace cu o rochie Botticelli, foarte decoltată, garnisită cu perle și fir de aur, fusta bogată de satin verde foșnind la mișcările ei, capul mișcându-i-se cu gesturi pline de grijă din cauza perlelor cu care-și împodobise părul.

Suzy își ridică gluga mantiei și stătu în barcă, sperând să nu se întâlnească cu cineva cunoscut. Și rugându-se ca domnul Verreaux să nu se aștepte la „favoruri” din partea „interpretei”.

Laguna era de un gri mătăsos, fiecare insulă părând ca o mică bijuterie ninsă. Suzy se întoarse pentru a se uita înapoi spre Veneția și avu un sentiment de po-

sesiune în inimă. Nu era de mirare că Contesa se simțea disperată la gândul de a-și părăsi casa. Era cel mai frumos oraș din lume. Și Fiorenzo nu trebuia să pună mâna pe palat. Nu aparținea acestor locuri, cu ura lui întunecată și poftele-i păgâne.

Alfonso începu să cante încet un cântec vechi marinăresc și ea oftă. Totul ar fi fost atât de perfect dacă n-ar fi existat Fiorenzo.

Ajungând la Lido di Venezia, motorul se îndreptă în josul coastei insulei, intrând într-un canal cu cheiuri înalte. Acesta se deschidea într-un bazin ce servea drept intrare în elegantul hotel Excelsior. Suzy auzise despre hotel, amenajat într-o clădire seculară, dar nu știa cât de frumos este, înălțându-se cu mândrie în mijlocul grădinilor, turnulețele lui zvelte și fațada oglindindu-se în apa limpede.

Alfonso fu îndrumat să acosteze într-un anumit loc. Văzând ochii hamalului îmbrăcat într-o mantie, care-l priveau și mulțimea de pe vaporul hotelului, el se grăbi să intre în cabină, în timp ce Suzy păși grațios pe chei. Mulți dintre musafiri erau în costume, așa că ea nu se simți nelalocul ei, cu toate că observă că ochii multora erau îndreptați spre decolteul ei. Se simți stânjenită gândind că arăta ca o târfă de la un banchet medieval.

— *Signor Verreaux, quando arriverà?* îl întreabă ea pe omul ce stătea în capul scărilor, întrebând când va sosi bancherul.

— Întrebați acolo, răspunse omul în italiană, indicându-i holul de la intrare și ea se grăbi în direcția arătată.

În hol erau deja patru valize mari cu etichete pe care era trecut numele lui Verreaux, așezate lângă un birou, dar nici urmă de american.

— Așteptați pe cineva? întrebă hamalul cu mantie, într-o englezească perfectă.

Ea-i zâmbi, admirând cât de repede fusese identificată de către acesta.

— Da. Pe domnul Verreaux.

— Nu este în acest moment aici. Dacă vreți, așteptați lângă bagaje!

Ea se așază lângă bagaje, simțindu-se bătătoare la ochi. Afară, pe chei, în soarele cald al după-amiezii, un prichindel ducea o gondolă jucărie în mână, ținut cu grijă de elegantul său tată, de bretelele pantalonilor. Dar ea nu-i dădea nici o atenție bărbatului, simțindu-i prezența vag, ochii ei erau fixați pe băiețuș care se apropiase de apă și puse gondola să plutească.

Fața copilului se luminase de fericire la vederea jucăriei care plutea, ca și cum ar fi fost un lucru deosebit de prețios.

Un copil. Și-ar fi dorit mai mult decât orice pe lume. La fel dorise și Mario. El mai dorea și mâncare și sex, cât de des posibil. Obosită de a i le furniza pe amândouă și de munca prelungită în biroul de asigurări, Suzy nu fusese în stare să devină mamă la vârsta de nouăsprezece ani. Avorturile îi ruinaseră temporar sănătatea și, după divorț, ezitase să se mai încurce cu alt bărbat.

Tot ceea ce putea face era să privească copiii altora. Captivată de copilul de afară, Suzy se mișcă mai

aproape de intrare în timp ce băiețelul își scoase gondola din apă și o ștergea de stropi cu conștiinciozitate.

Ochii i se umplură de lacrimi. Copiii ei ar fi fost acum niște prichindei. Fuseseră atât de mici când îi pierduse și atât de lipsiți de apărare. Ea fusese de condamnat, după părerea lui Mario. Lacrimile ei îl plictisiseră. Era o neputincioasă, spusese el. Pentru că ce italian și-ar dori o nevastă care nu era în stare să-i dea fii?

Printre ochii împăienjeniți de lacrimi îl văzu pe bărbatul de afară ridicându-și copilul în brațe și azvârlindu-l în sus, în timp ce soarele îi învăluia în lumina lui aurie.

Suzy clipi. Apoi, își scoase o batistă din buzunar și-și șterse ochii. Îngheță când privirea îi confirmă ceea ce vedea. Tatăl copilului era Fiorenzo Veronese.

Acesta era un Veronese transformat, așa cum ea nu-l mai văzuse – vesel, deschis, râzând, glumind. El îl giugiulea pe copil, scoțând oftaturi generoase de la hamalii din apropiere, care-și arătau fără jenă inimile lor tandre.

În aparență, Fiorenzo nu era așa. Inima lui Suzy tresăltă în fața acestei descoperiri uimitoare. Nu-i venea să creadă că un om putea să arate atât de diferit. Îl privi intens, inima strângându-i-se în fața expresiei lui pline de adorație, pentru că această expresie o reflecta pe a ei însăși. Dacă ar fi fost pictoriță, cu câteva ore în urmă, i-ar fi făcut un portret arătându-l rece și superior, pentru că el așa era în mintea ei. Dar acum, chiar și pomeții lui cizelați păreau altfel, mai puțin severi, iar gura lui râdea în

timp ce cuvinte pline de afecțiune erau rostite către fiul său pe care-l dezmiarda cu adorație.

Inima ei se întristă realizând că de fapt el era un om grijuliu, potențial iubitor, ros de invidie. Avea un fiu. Ar putea să renunțe la răzbunare și tot ar fi fericit – nici nu știa cât de norocos era.

Se auzi un murmur în spatele lui Suzy și privitorii făcură loc unei femei frumoase, îmbrăcată după ultima modă, care trecu lăsând o dâră de parfum. Femeia fu salutăată cu o plecăciune de către Fiorenzo, care-i dădu copilașul. Fiorenzo îi sărută mâna acesteia, o ajută să urce în șalupa hotelului împreună cu băiețelul și privi gânditor în urma ambarcațiunii care pleca.

Suzy se încruntă. Căsătorit; avea probă în fața ochilor. Stomacul i se strânse. Gemu în sinea ei. Frumoasa femeie nu era doar proprietara trupului lui, ci și a inimii și sufletului; ea-l făcuse fericit cu produsul unirii lor sexuale – un fiu.

De ce-i venea să arunce cu ceva, nu știa. Dar... el era un porc ordinar, să-i facă propuneri când nu era cazul! Șobolan nenorocit! Furia o copleși pe Suzy. El văzuse în ea doar un obiect de distracție, ceva cu care să-și potolească poftele.

Ea se încruntă din nou. De ce locuia într-o cocioabă dacă era însurat cu o zeiță bogată? De ce acum era îmbrăcat ca un arbitru al eleganței? De ce...

Cuprinsă de panică, Suzy se ascunse, cu un foșnet de fuste, în spatele unui copăcel ornamental dintr-un vas. Fiorenzo intra în clădire. Cu înfocare, ea se rugă ca el să plece înainte de sosirea bancherului. Femeile

îmbrăcate stil Botticelli erau caraghioase când se ascundeau după ghivece de plante. Se mișcă puțin mai încolo și descoperi că perlele din păr ce încurcaseră între crenguțe. Dacă se mișca, el o vedea. Blestemat fie el! Era ca într-o farsă neobișnuită...

El murmură ceva către hamal. Acesta din urmă îi murmură și el ceva la rândul lui. Fiorenzo păru uimit și se uită în direcția plantei ornamentale. Ea încercă cu disperare să nu se miște, dar Fiorenzo dădu frunzele la o parte.

Își ridică sprâncenele și figura lui uimită se transformă într-un zâmbet ironic când descoperi fața roșie și ursuză a tinerei. Încet, cu o grijă studiată, el îi privea costumul în timp ce ea se chinuia zadarnic să-și descurce părul dintre crengi, această acțiune făcând-o doar să-și scape mantia de pe umeri. E-al privi cu ciudă, dorindu-și să se elibereze și să se acopere. Era un mare dezavantaj pentru ea să arate ca o actriță de mână a doua care ieșise din scenă.

– Ar trebui să fii mai atentă când îți expui pieptul elementelor naturii, zâmbi el cu veselie. Uite, ți s-a făcut pielea ca de găină.

Palma lui se lipi de pieptul ei, caldă, binevenită. Suzy tresări și se dădu cât putu de departe, în colțul unde nimeni n-o putea vedea, dar strâmbându-se pentru că părul nu se desprinsese de copăcel și o trăgea.

– Permite-mi, murmură el amuzat. Perlele s-au încălzit în păr.

Ascunzându-și teama, ea înțepeni când el păși spre ea, picioarele călcând pe rochia ei lungă și obligând-o

să nu se miște. Spatele lui masiv bloca vederea oricui s-ar fi aflat la recepție. Atât de aproape de ea, trupul lui emana căldură și virilitate, făcând-o să se simtă amețită.

– Pleacă, mormăi ea, luptându-se să-și descâlcească părul. Aștept pe cineva.

– După cum arăți, cred că-l aștepti pe Casanova.

– Atunci, șterge-o!

El zâmbi și-și petrecu o bună bucată de vreme pentru a-i desface părul, răsuflarea lui fierbinte plimbându-se erotic peste gura ei. Apoi, se aplecă și-i sărută gâtul gol, această acțiune bruscă și neașteptată făcând-o să ofteze de plăcere.

– Nu...

– Da, spuse el răgușit, studiindu-i fața confuză. Îmbătător, nu? N-aș fi crezut niciodată că răzbunarea poate fi atât de excitant de senzuală. O să ne bucurăm amândoi de asta.

Ea încercă să se miște, dar el stătea pe fusta ei scumpă.

– La o parte, șuieră ea. Sau o să țip!

El dădu din umeri, mângâindu-i gâtul în continuare.

– Nu-mi pasă. Țipă dacă vrei.

Ea nu îndrăznea pentru că asta poate l-ar fi deranjat pe domnul Verreaux, care putea veni dintr-un moment într-altul după bagaje. Deci, ea încercă să-l lovească cu fruntea sub bărbie, pentru a-l face să-și piardă echilibrul. Nu reuși și o strânse și mai tare.

– Lasă-mă în pace, golanule!

Ea privi neputincioasă cum el îi trăgea trupul spre pieptul lui.

– Oh, drăguț, o ironiză el. Acești ochi verzi catife-lați. Ce cauți aici?... Ochii lui căzură pe corsajul lipit provocator de pieptul lui și expresia lor deveni de gheață... Flavia ți-a oferit să vizitezi vreun arab? Ai fost de acord să fii amanta vreunui bărbat bogat?

Suzy încercă să se uite peste umărul lui Fiorenzo. Nu venise nimeni. Verreaux întârzia, slavă Domnului.

– Este doar un costum, zise ea înțepată. Te-ai uitat destul. Șterge-o, acum.

– Sărută-mă și o s-o fac.

Ea-și îndreptă privirea spre tavan.

– Tehnica ta este depășită, spuse ea strâmbându-se. Băieții de la școală obișnuiau să-mi spună asta când mă prindeau, își aminti ea. Du-te și joacă-te cu cineva de mintea și talia ta!

Ochii lui o priviră veseli.

– N-am participat la jocul ăsta. N-am participat la nici un fel de jocuri când eram copil. Deci trebuie să mă joc acum – nu mă crede tâmpit. De fapt, tu ești de talia mea, spuse el triumfător. N-ai observat că ne potrivim?

El își mișcă trupul lipit de al ei, căldura emanată de acesta provocând o stare de excitare între ei.

– Este caraghios...

– Sărută-mă...

El stătea acolo, sfidând-o, cu un surâs ironic pe față. Era timpul să-i atace mândria.

– Oh, Doamne! Speram să nu fiu obligată s-o fac din nou. Las-o baltă, spuse ea cu plictiseală vădită.

Suzy își strânse buzele ca o barieră de netrecut peste dinți, și se apropie de buzele lui amuzate. Mâna lui se încleștă peste ceafa ei, dar o ținu la distanță, ochii lui studiind-o cu insolentă, freamătul nărilor și mărimea pupilelor lui, făcând-o să-și simtă picioarele moi. Și tot în acest timp, inima ei bătea nebunește, pentru că mâna lui aluneca peste corsajul strâmt, prinzându-i sânii în palmă și pipăindu-i peste mătasea subțire care-i acoperea. Iar sânii parcă atât așteptaseră... să fie mângâiați. Gura lui stătea încă la distanță. Suzy înghiți și gura i se desfăcu.

Atunci, el o sărută cu o tandrețe dulce care o făcu să dorească să strige. Trupul ei pulsa în ritmul mâinilor lui care-i frecau rar sfârcurile. Acestea deveniră tari și dureroase. Și atunci, el se dădu cu un pas înapoi.

– Pe cine aștepti? întrebă el puțin emoționat.

Ochii lui străluceau de excitare și Suzy încercă să-și înfrâneze pornirile trupului ei turbulent. O dorință nebună îi curgea prin vine.

Își ridică fața sfidându-l.

– Nu este treaba ta.

– Spune-mi, încercă el s-o convingă.

Îi luă din nou buzele cu o dulceață care o făcu să i se învârtă capul. Simțea că se topește, în timp ce flăcărilor dorinței o consumau.

Suzy se gândi că trebuie să-și schimbe tactica și să-l ia prin surprindere. Ca și cum ar fi tânjit să-i simtă corpul, își puse ambele mâini pe umerii lui, încercând să stea pe vârfuri ca și când ar fi vrut să ajungă la buzele lui. El zâmbi triumfător și puțin

surprins. Ea trase de rochia care o împiedica să se apropie mai tare de el și atunci el se mișcă și-i eliberează fusta de sub picioare, în graba de a-i apropia trupul de al lui.

Îl păcălise! Eliberată, în sfârșit, ea o zbughi spre hol cu siguranță.

Clăcătind de furie, ea aștepta, conștientă că hamalii îi observaseră fața roșie și îmbrăcămintea în dezordine. Își ridică fața sus și încercă să pară demnă. Verreaux va veni de îndată. Doamne, fă-l să vină mai repede, se rugă Suzy. O apucă un fel de nebunie care o făcu să dorească să plângă. Dumnezeu! Ce-i făcuse el?

Fiorenzo apăru din spatele plantei ornamentale și o observă câteva clipe interminabile, rezemându-se neglijent de biroul de la recepție. Ea-l privea cu coada ochiului, prefăcându-se că nu-i dă nici o atenție. El își strânse cravata, își trecu o mână prin părul răvășit și-și controlă butonii de la cămașă. Apoi își băgă cămașa mai bine în pantaloni.

Umiliința o pătrunse când văzu privirile pline de subînțeles schimbate de hamali. Nu trebuia... Fața ei devenise cărămizie, mărturisindu-și vinovăția. Și el avea aspectul unui bărbat care fusese cu o târfă. Supărată, ea se întrebă ce putea fi mai rău decât castrea.

El ridică un deget imperios spre hamali. Trei dintre ei pășiră înainte și apucară bagajele care-i aparțineau domnului Verreaux.

– Așteaptă o clipă! Nu poți face asta! strigă Suzy supărată.

Nu era nici un mod prin care el ar fi putut să afle pe cine aștepta ea.

– *Buon viaggio, Signor Verreaux*, zise hamalul șef cu demnitate, urându-i lui Fiorenzo o călătorie plăcută.

Fiorenzo? Verreaux? Doamne... Ochii lui Suzi se închiseră a rugăciune. Să nu fie el. Viața nu putea fi atât de crudă.

– Mergem? întrebă Fiorenzo cu calm. Cred că mă așteptai pe mine.

Ochii ei priviră uimiți costumul lui gri, excesiv de eleganții pantofi, butonii splendizi de aur, fața proaspăt rasă, părul tuns frumos, aerul lui de superioritate, respectul hamalilor. Verreaux.

– Verreaux? vocea ei se frânse... El era. Putea s-o spună după zâmbetul care-i apăruse pe față și sclipirea triumfătoare din ochi. Umerii ei se încovoieră... Ce crezi că faci, cu exactitate? îl întrebă ea cu slăbiciune.

– Nu este evident? Mă îndrept spre palat pentru a locui acolo trei luni.

– Trebuie să fii nebun! Noi n-o să te lăsăm...

– Noi. Te identifici cu ea. Să te păzească Dumnezeu, „Ochi verzi“ spuse el încet.

– Pe mine? Ce-am făcut eu? Doamne, tu te pretinzi a fi un bancher american bogat...

– Eu *sunt* un bancher american bogat, spuse Fiorenzo cu răceală.

– Oh, da? Mai întâi ai fost cetățean venețian cu nume italian și cu accent englezesc tipic și acum ești un american bogat numit Verreaux? îl acuză ea. Ești un mincinos!

– Ți-am spus că vin din Elveția, ceea ce este adevărat. Am un nume italian. Am învățat engleza de la doica mea. Sunt un bancher american, spuse el cu un zâmbet detașat.

– Nu ești american!

– Nici n-am spus că sunt. Am spus că sunt un bancher american. Este o diferență. Vezi, eu posed o bancă în New York. În prezent, zise el într-un mod confidențial, am o bancă la Londra și alta în Elveția, dar nu-mi place să vorbesc despre asta.

– Este mai bine, spuse ea înțepată. Trebuie să fii singurul bancher bogat care închiriază apartamente ieftine și umblă în blugi și... și rufărie ca...

Se opri. Imediat ce vorbise, realizează că el îi păcălise pe toți umblând așa, pretinzând că este sărac, din cine știe ce motive necurate. De fapt, acum nu mai purta zdrențe.

– Dumnezeule, n-am știut că m-ai cercetat așa de amănunțit, o ironiză el.

Dar ochii lui sclipeau cu răutate și gura i se subțiasă amenințător.

– Nu înțeleg. Ți-am cotrobăit tot apartamentul, spuse ea printre dinți. N-aveai o lețcaie.

– Și eu l-am cotrobăit pe al tău, o anunță el cu răceală. Și umbli cu gura căscată după bani, nu-i așa? Xeroxul acela cred că te-a costat o avere. Aș fi putut să-ți procur unul mai ieftin.

Ea se albi. Și apoi văzu partea comică a lucrurilor. Ei își cotrobăiseră lucrurile unul altuia, în același timp. Gura ei se încreți într-un zâmbet.

– Bine, spuse ea războinică. Farsa s-a terminat. Ce joc faci?

– Recunosc de bună voie că am mințit pentru a-mi croi drum în palat. Recunosc că am închiriat un apartament ieftin și am umblat jerpelit. Dar, slavă Domnului, totul s-a terminat... își atinse cu mâna materialul hainei... Am o neplăcere tipic italiană a hainelor de prost gust.

– S-a terminat? se încruntă ea. Ce înseamnă asta?

– Sărăcia mea a fost temporară. Nu voiam ca Flavia să știe ceva despre mine. Dacă ar fi realizat că am bani, mi i-ar fi șterpelit și apoi m-ar fi aruncat în canal. Ți-au plăcut bisericile pe care le-am vizitat, tu și cu mine? Personal, le-am găsit cam plicticoase.

– Știai că ești urmărit? întrebă ea fără să-și ascundă dezamăgirea.

– Numai fiindcă mă așteptam la asta, spuse el încurajator. Vezi, l-am observat pe Alfonso învârtindu-se în jurul aeroportului. Nu este ușor pentru un bărbat masiv ca el să se ascundă în spatele ghivecelor cu plante... zâmbi... Cred că Flavia a găsit rapoartele tale despre mine foarte plictisitoare. Numai vizitarea orașului și stat în cafenele – câteodată îmi venea să te invit înăuntru. Trebuie să-ți fi fost foarte frig, stând afară și mișcându-te de pe un picior pe altul, adăugă el vrând să pară compătimitor.

Suzy răsuflă ușurată.

– Continuă, zise ea cu răceală. Te urăsc din ce în ce mai mult, cu fiecare cuvânt pe care-l pronunți.

– Ți-am spus că am o inteligență superioară, murmură el posomorât.

– Oh, n-am terminat încă cu tine, îl amenință ea supărată. Ești bogat? Ești chiar bancher?

– Ah, strălucirea din ochii femeii când aude de un bărbat cu bani, o ironiză el. Sunt dezgustător de bogat. Pot să-mi permit gondole cu cabine și chiar chiria exorbitantă cerută de Flavia. Acum cred că trebuie să plecăm. Alfonso s-o fi întrebând dacă nu te joci de-a tata și mama în apartamentul americanului cel bogat.

Năucită, ea nu protestă când el o împinse afară din hol, pe chei.

– De ce pretinzi că stai aici? se încruntă ea.

– Nu pretind. Am aici un apartament care-mi stă tot timpul la dispoziție. A fost închiriat acum câțeva vreme și toate bagajele mi-au fost trimise aici. Vezi, am vrut să-mi fac o intrare triumfală în palat, atunci când sosesc. Voiam să arăt cât mai bine, întorcându-mă triumfător după șase ani lungi. Nu crezi că Flavia va fi năucită? spuse el.

– Năucită! aprobă Suzy sardonică, simțind că i se face greață.

Era foarte palidă, ochii ei erau ca două lacuri verzi într-o față lipsită de culoare. Dar se îndreptă cu mândrie și se luptă să-și pună mintea la lucru. Trebuia să mai existe ceva de făcut. Văzându-l pe Fiorenzo sosind cu pompă, contesa va avea o criză de isterie.

– Doamne! oftă Fiorenzo. Ce bine este să simți din nou mătasea pe piele. O să-ți placă lenjeria mea de corp. Ca și tine, sunt foarte sensibil la atingere, Suzy.

– Am observat, spuse ea scurt, nevrând să-și întrerupă cursul gândurilor.

– Oh, bine. Știi cum să faci să-mi plăci.

– Nevasta ta stă cu tine? Întrebă ea calm, rezistând dorinței de a scrâșni din dinți de furie.

Tare i-ar mai fi plăcut lui s-o vadă că se consumă!

– Nevasta mea? Eu, însurat? Doar nu crezi că m-aș da legat unei femei, nu-i așa? Întrebă el sincer mirat. Giugiuleală la micul dejun? Tandrețe la ora ceaiului, schimb de emoții? Nu este stilul meu, Suzy. Tu ești genul meu de fată, fără pretenții, iubitoare de sex...

– Am văzut copilul, ți-am văzut soția, i-o tăie ea scurt. Nu minți din principiu, Fiorenzò. Ai bunul simț și oprește-te când trebuie.

– Copilul... Oh! zâmbi ca și cum l-ar fi distrat ceva... Ce înșelătoare pot fi aparențele, spuse el încet. Lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par, nu-i așa? Trebuie să-ți reamintești asta, Suzy, dacă vrei să faci progrese cu slujba ta.

– Mulțumesc pentru sfat, replică ea sec. Copilul?

– Oh, da. Stăteam doar cu ochii pe el în timp ce mama lui se întorsese în cameră pentru că uitase ceva.

– Erau niște ochi foarte entuziaști, îi reaminti ea, vrând să-l facă să-și recunoască tandrețea.

El își ridică o sprânceană, cu cinism.

– Arătam convingător? Speram s-o impresionez pe mama lui. Grozav, nu? Giugiulește copilul unei femei și este a ta.

– Ți-a fost ușor fiind un bastard, nu-i așa? spuse ea ca din întâmplare. Mă întreb de ce ți-ai ales numele de Verreaux? Nici măcar nu-i tipic american. De ce nu Ripper sau Frankenstein?

– Ce limbă ascuțită ai, o zeflemisi el. Trebuie să fiu atent când te sărut. Mi-ai putea zgâria gâtul.

– N-o să ajungă niciodată în apropierea gâtului tău! Îl repezi ea.

– Mă provocă, murmură el ironic. Dacă vrei să știi, Verreaux este numele unui vultur negru – și emblema Moroschini este un vultur. Vulturul Verreaux este o pasăre de prerie, Suzy, rară, foarte specială, trăind într-o singurătate absolută, în locuri dezolante. Este foarte periculos pentru coloniile de mamifere mici. Le distruge. Nu crezi că mi se potrivește?

Ea-l privi cu cinism.

– Naturaliștii ar fi mândri de tine. Ce-ai de gând să faci?

– Vulturul se așează. Iau în primire palatul, spuse el încet. Chiar dacă am plătit în avans pentru această plăcere. N-are importanță.

– Nu poți să stai! strigă ea uluită. Când Contesa o să afle că este vorba despre tine, o să-l pună pe Alfonso să te azvârle afară!

– Nu cred... gura lui Fiorenzo se strâmbă... Vezi, sunt singurul om care stă între ea și închisoare. Pot să scriu câteva rânduri și s-o urmăresc fericit cum este arestată pentru evaziune fiscală. Și... există și niște noutăți excitante despre Alfonso, care-mi stau pe limbă. Mi-e foarte greu să mă abțin să nu le împărtășesc cuiva. Fiindcă veni vorba despre el, ce-ar fi să mergem și să-l surprindem?

O prinse cu putere de braț și o conduse cei câțiva pași care-i despărteau de șalupa lui Moroschini, unde Alfonso aranja valizele. Fiorenzo stătea nemișcat pe

chei cu Suzy, o posibilă prizonieră a lui. După o clipă, Alfonso văzu picioarele lui Fiorenzo și-și ridică privirea. Și se făcu verde la vederea acestuia.

– Principele! gemu el pe cale de a-și pierde răsuflarea.

– Ce frumos că cineva mai știe cine dracu' sunt eu, zise Fiorenzo.

– Ești prinț ca și Guido? întrebă Suzy surprinsă.

– Nu chiar ca Guido. Eu sunt *Il Principe Fiorenzo Veronese Corradino Moroschini*, cavaler al Sfintei Sofia. Nu crezi că am dreptul la un loc de onoare? Presupun că trebuie să merg la un specialist în cărți de vizită care să-mi treacă tot titlul.

– Cum ești prinț? Ca văr îndepărtat al lui Guido? întrebă ea nedumerită.

El zâmbi enigmatic ca și cum asta l-ar fi distrat neșpus.

– Alfonso, *pronto*? El este gata. Treci în barcă, Suzy. Am să privesc înainte în următoarea oră.

– Nu poți să-i faci asta Contesei! suflă ea îngrozită, în timp ce el o împingea în cabină fără ceremonie... Te rog, nu! Alfonso! strigă ea peste umăr... Ajutor! *Mi aiuti!*

– N-o să îndrăznească, spuse Fiorenzo scurt. Este speriat de mine. Și așa ar trebui să fii și tu.

El o strânse puternic, în timp ce barca se îndepărta de chei și Suzy se trezi în fața acestei figuri sălbatice, de pe care dispăruse detașarea rece.

– Mă acuzi că te-am decepționat, izbucni el, dar tu erai o parte a acestui plan, noaptea trecută, nu-i așa?

Știu că-i datorezi multe Flaviei, dar morala ar fi trebuit să te împiedice să te amesteci.

– Nu știu despre ce vorbești! strigă ea.

– Tare ca piatra, nu-i așa? spuse el cu amărăciune, împingând-o în așa fel încât ea căzu pe bancheta moale... Și nici asta nu ține, urlă el apropiindu-se de ea și trăgându-i corsajul în jos, deoarece alunecase și foarte mult din pieptul ei era expus vederii.

Ea se simți vlăguită și rănită de dezgustul și disprețul lui.

– Eu nu... greșești...

– Sunt sigur că nu greșesc. Tu erai planul B, nu-i așa? Intrând cu grație în cadrul operației dacă planul A dădea greș și eu scăpam neatins din canal.

– Nu! strigă ea oripilată. Nu mă poți acuza de... de... nu pot să cred asta!

– Nici eu. N-am nici o idee de ce nu mi-ai luat gâtul pe când dormeam, spuse el înțepat.

– Poate că regret că n-am făcut-o, șuieră ea. Ne-ar fi scăpat de o grămadă de necazuri.

– Oh, acum le avem, spuse el printre dinți. Spune-mi, ce te-a împins la asta? O legătură cu Guido? Să nu-ți imaginezi nici măcar pentru o clipă că el te va ține în permanență. Poate că vrea să se însoare cu tine, după ce te-ai culcat cu el, dar o va asculta pe pe maică-sa în tot ceea ce face. Flavia nu va fi niciodată de acord ca micuțul ei prețios să se însoare cu o fată fără nume.

– N-am nici un fel de relații, nici emoționale și nici fizice cu Guido! urlă ea furioasă.

– Ești o mincinoasă, spuse Fiorenzo răgușit. Am văzut ochii lui înflăcărați când te priveau.

– Ai o imaginație bogată. Nu poți să-ți închipui că eu cred în dreptate...

– Dreptate? izbucni el, luându-o de umeri... Arăta atât de crâncen încât ea simți că i se înmoaie picioarele. O ridică cu bruschete în picioare, furia scăpându-i de sub control... Dreptate? o ironiză el. Dacă ar exista așa ceva, Flavia ar vinde chibrituri, pe stradă!

– În scaunul ei cu roțile? sugeră Suzy cu o ironie mușcătoare.

Se desfăcu din încheștarea lui, dându-i degetele la o parte unul câte unul și, fără nici un cuvânt, se duse să stea lângă Alfonso. Încercă să vorbească cu el, dar acesta rămase tăcut, cu fața speriată.

Mâhnită, ea stătea tremurând în vântul rece în timp ce șalupa alerga spre orașul Veneția. Un soare palid apăruse, promițând sfârșitul zăpezii. În timp ce globul palid portocaliu aluneca spre apus, apa se colora în roz, roșu și auriu. Chiar dacă ar fi început furtuna, ea nu s-ar fi dus să stea cu Fiorenzo în cabină. Nu știa care sunt intențiile lui, dar se aștepta la ceva îngrozitor. Era prea multă furie și răzbunare în inima acestui bărbat, mai multă decât crezuse ea că este cu putință.

CAPITOLUL VI

În câmpul vizual apăru Palatul Dogilor. Fiorul obișnuit de care era cuprinsă Suzy la vederea acestuia, dispăruse. Extraordinara biserică Salute, construită pe o mie de piloni de lemn; elegante palate în care lucraseră Wagner și Byron, unde stătuseră Churchill, Dürer, regi și împărați. Sclipiri ale camerelor decorate de Tizian, Tintoretto, Michelangelo se reflectau pe gondolele tăcute și feriboturi, taxiuri de apă și alt gen de ambarcațiuni.

Pentru ea fusese o călătorie teribilă. Pentru Veronese, gândi ea, trebuie să fi fost palpitantă. În afară de a răsturna barca cu tot ceea ce era în ea, ea nu vedea nici un mijloc de a-l opri să se confrunte cu Contesa. Cu fiecare secundă, erau tot mai aproape de palatul Moroschini și ea știa, cu o strângere de inimă, că Guido și Contesa așteptau la ecluză, îmbrăcați în ceea ce aveau mai bun, surescitați, gata să-și întâmpine musafirul. În loc de asta, vor da ochii cu omul pe care-l urau și de care se temeau și care le va răsturna viețile.

— Stai pe loc! Oprește!

Alfonso ascultă comanda ascutită a lui Fiorenzo și conduse șalupa în partea opusă palatului. Suzy privi cu vinovăție spre siluetele elegant îmbrăcate de pe ponton, care făceau cu mâna și două pete albe în fundal care erau probabil șorturile fetei în casă și bucătăresei angajate. Totul era drăguț și pregătit pentru a-l primi pe Americanul Care Trebuia Impresionat.

Ea gemu. Alfonso scuipe expresiv în canal. Ea-și dădea seama ce simte acesta.

Flavia și Guido nu-l puteau vedea pe Fiorenzo. Ei credeau că americanul oprise șalupa pentru a admira priveliștea.

Era o situație de coșmar. Flavia trebuia să fie entuziasmată vorbind despre planuri de viitor. Suzy scoase un oftat adânc, disperat. Ochii ei erau atrași ca un magnet de Fiorenzo. Printre gene, ea-l văzu că-și ridicase capul peste prora gondolei, suficient de mult ca să vadă fără să fie văzut.

– Fiorenzo... începu ea răgușită.

– Taci.

Cuvintele lui abia se auzeau. Ea se așteptase ca el să arate triumfător, răzbunător, poate exaltat. În loc de asta, fața lui era impasibilă.

Ea-l examinează cu atenție. Și observă unul sau două amănunte. Vinele de la tâmpile îi erau umflate. Mâinile care se țineau de marginea bărcii erau albe la încheieturile falangelor. Întregul lui trup părea rigid. Era încordat ca și cum această întâlnire însemna pentru el mai mult decât știa ea.

Era interesant că era prinț – așa spusese el. Cu siguranță că Alfonso știa asta. Ochii ei se îngustară. Rivalitatea dintre Fiorenzo și Guido era ceva legat de moștenire. Își dori să nu se fi amestecat niciodată. O dorea să vadă acest război de familie. Ei n-aveau nici o idee ce înseamnă să n-ai pe nimeni.

– Te rog, nu fă asta, îl rugă ea încet.

Profilul lui dur părea dăltuit în stâncă. Linia sprâncenelor încruntate deasupra nasului aristocratic, gura frumos cizelată, îi transformaseră fața într-o mască a supărării. Maxilarele îi erau încordate. Genele lungi și negre clipeau cu ironie – sau era oare ușurare?

– *Andiamo!* urlă el.

Respirând cu greutate, Alfonso lăasă barca să traverseze canalul. O conduse cu grijă spre debarcader și o priponi. Guido și Contesa erau pregătiți cu zâmbetele lor artificiale. Guido avea o frumoasă haină de camilhar pe umeri și era îmbrăcat cu un costum negru cu dungulițe. Flavia tremura ușor într-o elegantă rochie de lână verde, cu pantofi asortați și o mantie de culoarea smaraldului, înfășurată artistic în jurul ei, în așa fel încât cerceii și colierul de smarald să poată fi discret văzute.

Bani, stil, măreție. Credeau că americanul va fi impresionat. Ochii lui Suzy deveniră triști. Simțea o puternică milă pentru ei amândoi. Nu meritau să li se întâmple ceea ce urma.

– Contesă! strigă ea nefericită.

Prea târziu. Fiorenzo ieșise din cabină. Îi văzu pe cei doi Moroschini înghețând și agățându-se unul de

celălalt. Fiorenzo stătea în partea din fața bărcii, privirea lui neagră fixând-o pe Contesă, în timp ce posomorâtul Alfonso scotea valizele din barcă.

– Ei bine, eu sunt. Fiul răătăcitor, spuse Fiorenzo încet, întrerupând tăcerea apăsătoare... Păși pe debarcader... Poate sub un nume fals, dar în final am reușit. Ultima dată, amintiți-vă, ați asmuțit câinii asupra mea. Și acum am cicatricele din acea zi.

Două perechi de ochi câprui priviră etichetele de pe valize, se măriră de oroare și apoi se îndreptară din nou spre Fiorenzo. Suzy își aminti brusc de cicatricele pe care le văzuse pe picioarele lui Fiorenzo. „Câini?” gândi ea. „Oare Contesa se temea atât de tare de el?”

– Verreaux? Tu? *Madonna!* răsuflă Guido.

– Liniștește-te, suflă mama lui. Explică-ne! îl repezi ea pe Fiorenzo.

– Se mergem înăuntru și o să aflați, spuse Fiorenzo imperturbabil. Ori trebuie să țiipăm unii la alții în fața servitorilor și a vecinilor?

– Tot acest bagaj... ochii Flaviei se opriră asupra celor patru valize. Ți imaginezi că o să stai? Pentru cât timp...

– Până când o să mor, o ironiză el cu un zâmbet cinic pe buze. Cât va dura asta de mult, Flavia, adăugă el încet.

Fața Contesei devenise furioasă. Ea-și întoarse scaunul cu roțile, mâna încheștându-i-se de Guido, forțându-l să meargă cu ea. Trecu pe lângă bucătăreasă și cameristă, acestea fiind înclinate pentru a-l

saluta pe Fiorenzo, imaginându-și că el este bancherul Care Trebuia să fie Impresionat.

Suzy îl urmă pe Fiorenzo. Comportamentul lui degajat ascundea faptul că el era cuprins de o excitație puternică. Ea-și dădu seama după faptul în care acesta își purta trupul și realizează că acum îi era ușor să-l ghicească. Asta îi putea fi de folos.

– Suzy? Stai cu el! ordonă Flavia ascuțit, în timp ce Guido o împingea în lift.

Suzy întâlni privirea speriată a Flaviei și inima i se strânse.

– Ca scaiul, spuse ea supărată în timp ce ușile liftului se închideau.

El studia porticul și coridorul care ducea de-a lungul întregii clădiri. În timpul zilelor de început, când drumurile comerciale se încrucișau prin Veneția, cămărilor din ambele părți ale coridorului erau burdușite cu baloți de mătase, saci de mirodenii, bucăți de aur și fildeș – poate chiar și sclavi, în camerele goale din fund. Acum era doar un loc umed și gol, pereții coșcoviți arătând semne ale inundațiilor din trecutul apropiat, când apa crescuse dislocând dalele de marmură.

Fiorenzo mergea de-a lungul coridorului cu un aer de proprietar, deschizând aproape fiecare ușă greoaie. Alfonso râsufla greu lângă Suzy și puse jos valizele pe care le căra. În mod curios, ea urmări privirea agitată a lui Alfonso, când Fiorenzo încerca în van să deschidă o ușă mare care rămânea înțepenită.

– Alfonso, deschide!

Alfonso dădu din umeri.

– N-am cheia.

Cei doi bărbați se uitară unul la altul. Alfonso războinic și pus pe hartă, Fiorenzo cu o privire speculativă. Suzy nu înțelegea de ce Fiorenzo se obosea atâta în legătură cu o cămară. Așteptă până când Fiorenzo se întoarce și i se alătură.

– Ai intrat acolo? o întreabă el.

– Nu. Este doar o dărmătură. Totuși Alfonso mi-a spus ceva despre renovări, când am fost ultima dată. Poate că această cameră folosește la ceva.

– Poate. Broasca este nouă.

Suzy se încruntă.

– Deci?

– Ceva foarte important este ținut acolo, spuse el.

– Dar nu este treaba ta, replică ea cu o voce ascuțită.

El zâmbi superior, cu acel zâmbet atotștiutor și începu să urce scările încet, examinând totul – tavanul, tapetul dezlipit pe alocuri, bucățile de ceramică ce lipseau. Urcau scările în tăcerea întreruptă doar de foșnetul fustelor ei și zgomotul făcut de pantofii lui de piele.

Holul de la primul etaj servea ca intrare spre niște scări cu balustradă. Aici, el se opri din nou, cu mâna pe capul unui leu de marmură ce făcea parte din balustradă. Fiorenzo își dădu capul pe spate pentru a privi tavanul pictat cu femei voluptuoase și îngerași grăsuți, îngustându-și ochii din cauza strălucirii frunzelor de aur.

Flavia apăru în susul scărilor și-l privi cu o expresie de superioritate. Deasupra ei atârna un candelabru

delicat de cristal, care azvârlea umbre sinistre peste fața acesteia. Suzy își ținu respirația. Contesa și Fiorenzo păreau făcuți din același aluat – amândoi aroganți, imperioși, aristocrați până în vârful unghiilor. El începu să urce scările fără a-și lua ochii de la Flavia.

Pentru Suzy, care-l observa pe Fiorenzo privind-o pe Flavia pe sub sprâncene, era ca și cum un învingător venise să primească omagiul celor învinși. Dar Flavia nu era înfrântă; ochii ei erau ca un laser. Ea se întrebă cine va învinge până la urmă.

– Ți-ai asumat un mare risc, spuse Flavia cu răceală când el se opri dominând-o, în capul scărilor.

Fiorenzo își ridică o sprânceană cu cinism.

– Stând în capul scărilor? Plănuiești cumva să mă împingi brusc cu scaunul, ca să-mi rup gâtul pe scări? N-ar fi înțelept, te previn, nu în condițiile în care am lăsat documente la avocații mei în eventualitatea în care moartea mea ar fi suspectă.

Fiecare cuvânt era rostit cu dispreț.

Contesa își aplecă ochii.

– Ce vrei? Întrebă ea cu o voce joasă.

Fiorenzo își ridică fața cu mândrie.

– Să stau aici. Agentul meu ți-a plătit destul pentru acest privilegiu. A fost visul meu să mă întorc aici în condițiile stabilite de mine... De data aceasta, zâmbetul lui părea nevinovat și ochii lui luminoși străluceau ca stelele... Vreau acest palat, Flavia!

– Îi aparține lui Guido. El este moștenitorul, îți amintești? Tatăl tău a fost de acord cu asta, spuse Contesa cu încăpățănare.

– Tatăl lui? izbucni Suzy, nedumerită. Nu înțeleg.

Fiorenzo își întoarse capul spre ea, privirea lui hipnotizatoare deschizându-i mintea, surescitarea lui făcând-o să devină atentă, ca și cum subconștientul ei se bucura de acest succes.

– Ce puține știi, murmură el mios... Își încrucișă mâinile și ezită o clipă, după care continuă cu o scripăre batjocoritoare în ochi, la adresa Flaviei... Aceasta, o informă el pe Suzy, este mătușa care odată m-a numit psihopat...

– Ea n-ar fi... gura lui Suzy se încleștă înainte de a-i lua apărarea Flaviei.

Ceva în interiorul ei îi spunea că aceasta îl ura pe Fiorenzo atât de mult încât l-ar fi insultat cu toate lucrurile posibile sub soare. Era o nouă fațadă a doamnei Contese. Ochii ei se îndreptară în direcția lui Fiorenzo pentru clarificare.

Cu o mișcare rapidă, el dădu părul lui Suzy pe spate. Degetul lui alunecă pe ceafa ei și Guido începu să răsuflă agitat. Suzy prinse privirea pe care Flavia o aruncă fiului ei, întunecată și iritată din cauza neliniștii lui Guido, referitoare la tânără. Suzy simți că ametește. A fi cu Moroschini era ca și cum ți-ai fi croit drum printr-o pădure de netrecut.

Mâna lui Fiorenzo o masa ritmic pe gât. Ea s-ar fi putut mișca dacă ar fi vrut. De necrezut, dar nu știa de ce. O senzație copleșitoare radia din degetele lui, răspândindu-i-se în tot trupul. Sâni, sub mătasea ușoară, începură să se ridice și coboare în ritmul mângâierii lui.

– Ai nevoie de puțină informare, murmură el răgușit. O să începem cu istoria familiei. Flavia și tatăl meu, prințul Moroschini, au fost gemeni, ea fiind prima născută. Dacă s-ar fi născut băiat, ea ar fi moștenit titlul, bogăția, pământul, fabrica. Și acest palat. Nu-i așa, mătușă? Dar asta era soarta. În locul ei, moștenitor a fost tatăl meu... Căldura degetelor lui și apăsarea devenită mai insistente, imposibil, de ignorat... Te necăjește ceva, Guido? întrebă el cu nevinovăție.

Gura lui Guido se strânse. Nu spuse nimic, cu ochii plecați spre podea. Suzy tresări la privirea pe care Flavia i-o aruncă lui Fiorenzo, care o eliberă de atingerea senzuală a degetelor sale, punându-și mâna, posesiv, pe umărul ei.

El vrea ceva de la mine, gândi ea, întrebându-se ce anume.

– Dar dacă palatul a aparținut tatălui tău, de ce îl stăpânește acum Contesa și de ce Guido are titlul? Dacă tatăl tău era prințul Moroschini, tu ai fi moștenitorul, se încruntă ea.

– Bunule Dumnezeu! mormăi el. A ajuns la aceeași concluzie ca și mine.

El se apropie mai tare de ea și-i prinse obrazul îndreptându-l spre el, așa încât să-l privească drept în ochi. Privirea lui strălucea iluminată de un foc lăuntric.

– Amândoi facem aceeași greșală, Suzy, spuse el în grabă. Bineînțeles că ar fi trebuit să moștenesc titlul. Totuși, Flavia l-a manipulat pe tatăl meu de așa manieră, încât Guido să-l moștenească. N-am nici o

idee ce-aș fi putut să fac, Flavia avea ambiții mari pentru fiul ei. Avea nebunia maternă de partea ei.

Suzy oftă. O adevărată nebunie, în țara aceasta!

– Nu vorbi așa de mama mea! Începu Guido posomorât.

Fiorenzo o lăsă pe Suzy și făcu un pas amenințător spre vărul lui, care se retrase în spatele scaunului cu roțile. Fiorenzo surâse răutăcios.

– Așa, Guido, îl ironiză el. Te ascunzi în spatele unei femei lipsite de apărare. Sau ea ne păcălește pe toți și este mai puternică decât un cal de curse?

– N-ai nici un fel de sentimente omenești, scrâșni Flavia cu ochi îngrijați.

– Poți să-mi explici clar, de ce nu ești tu moștenitorul? Întrebă Suzy încăpățânată, încercând să-i împiedice pe cei doi bărbați să se bată, fiindcă știa cine ar fi câștigat.

– Tatăl meu m-a dezmoștenit, spuse el cu răceală.

– Am ghicit asta, replică ea sec. Nu mi-ai spus de ce.

– Întreab-o pe ea.

Mișcarea disprețuitoare a capului său o indică pe Flavia și ochii lui Suzy se uitară întrebători.

– Suzy dragă, imaginează-ți-l pe acest bărbat ca pe un copil necontrolat. Fratele meu era îngrozit de monstruoasa creatură pe care o adusese pe lume, spuse Flavia cu o voce pierită, care tremura... Mai întâi crize de furie și apoi o tăcere rece. Fratele meu zicea că mai curând un măturător ar trebui să devină prințul acestei case decât Fiorenzo...

– Deci, s-a ajuns acolo, comentă Fiorenzo, privind-l cu aroganță pe Guido.

– Ooh! gemu Flavia.

– O să plătești pentru această insultă! scrâșni Guido.

– Sunt sigur, făcu Fiorenzo, cu răceală. Adevărul este că am fost dezmoștenit, Suzy, fie că-mi place sau nu. Este legal; am verificat. Am aflat de la avocat, care m-a căutat la o lună după moartea tatei. Nu știam că tata murise, dar asta este.

– Este îngrozitor! spuse ea dezamăgită.

– Nu-i așa?... privirea lui devenise opacă, dar Suzy se înfioră de furia ce zăcea în Fiorenzo... Dar n-are importanță. Mi-a venit apa la moară, acum... râse scurt... Apa era cât pe ce să mă acopere, nu-i așa Flavia? Ce noroc am avut că Suzy a trecut pe acolo... vocea lui se înăspri... Acum vreau să știu de ce tata a călcat obiceiul strămoșesc și a numit pe altcineva moștenitor în locul meu?

– Te ura! șuieră Flavia. -

– Nu. Regret, dar nu este convingător, spuse Fiorenzo mios. Sângele apă nu se face. Niciodată nu m-ar fi expediat de bună voie. Nu cu acel motto al familiei gravat în inima lui „Să asiguri puritatea și continuitatea liniei sângelui“. Mi se pare puțin plauzibil. Deci, explicația nu ține, el a fost forțat.

Ochii lui se fixară întunecați asupra Flaviei, trădându-și sentimentele.

– N-a fost nevoie să fie forțat, având față de tine sentimentele pe care le avea! mormăi Flavia. Taci, Fiorenzo! gemu Flavia. Nu îndrăzni să spui mai mult!

E-n regulă, sunt de acord cu șantajul tău... îi făcu semn lui Guido să nu protesteze... Guido are titlul, iar tu palatul.

Suzy rămase cu gura căscată văzând cât de mare era dorința Flaviei să-l apere pe Guido.

– Și o să stea și ea, spuse Fiorenzo încet, îndreptându-și arătătorul în direcția lui Suzy.

– Nu pot! țipă Suzy, îngrozită de idee.

Contesa genu ușor. Ochiul ironic al lui Fiorenzo alergic de la Flavia la Suzy.

– Du-te. Ea se așteaptă să alergi spre ea. O să-ți întoarcă niște ochi plini de lacrimi și o să te facă să te simți vinovată că n-ai reușit să duci la îndeplinire planurile unei femei crude, victimă nefericită a destinului. Admiră-i tehnica în timp ce vei fi influențată de ea.

– Vierme! răcni Suzy, neobservând zâmbetul lui arogant, în timp ce se grăbea către Contesă, care se lupta cu lacrimile.

Suzy-și înlătură orice urmă de îndoială. Sigur că Flavia era necăjită; Fiorenzo prezisese asta.

– Îmi pare rău. Știu ce simți să fii sub același acoperiș cu el. Știu că asta o să mă omoare pe jumătate, mormăi Flavia. Dar avem de ales? Dacă nu facem așa cum spune, o să vorbească. Tu știi situația. El ne șantajează și noi nu putem face nimic. Te rog să stai. Am nevoie de suportul tău. Ești atât de puternică!

Cu consternarea înscrisă pe față, Suzy se uită în jos spre Contesă. Apoi se răsuci spre Fiorenzo.

– Nu știu cum de poți să faci asta! Este atât de crud. De ce vrei să-i distrugi pe toți? Îi ruinezi nu numai pe Guido și Contesă, ci îmi distrugi și mie afacerile, dacă rămân aici...

– Așa o să fac. Dealtfel, poți s-o iei de la capăt altă dată, spuse el cu indiferență.

Ea-l privi năucă.

– În mod conștient vrei să-mi distrugi afacerea?! strigă ea.

– Da, o aprobă el scurt, cu o lumină necruțătoare în ochi. Intră în joc. Vreau să te observ la fel de aproape ca pe Flavia, Guido și Alfonso, adăugă el cu un rânjel de plăcere.

– Ești atât de setos de răzbunare încât nu-ți dai seama ce comportare neomenească ai! spuse ea plină de ură. Nu poți să sfarمی viețile oamenilor...

Mâna ei fu apucată de Contesă și trasă cu putere în jos.

– Suzy, las-o baltă acum. O să găsim noi o cale de ieșire, promise Flavia, șoptind încet încât să nu fie auzită de Fiorenzo... Dacă o să stea aici, o să mă facă să semnez tot ceea ce o să vrea. Șantajistii nu sunt satisfăcuți niciodată. Te rog, ajută-mă să-l apăr pe Guido! Am unul sau două planuri în minte. Rămâi acum. Fă-te că accepți. O să-i înlăturăm suspiciunile pentru o vreme. Te-am lăsat eu vreodată să cazi?

Suzy se simți sfâșiată între conștiință și sentimentul de autoapărare. Învinsese conștiința. Ar fi fost îngrozitor ca Guido să afle că Alfonso era tatăl lui. Ea-și înlătură gândul că Guido dădea puține semne să fi avut sânge princiar. Nu toți prinții trebuie să arate

ca... Se încruntă, știind că era gata să-și spună „ca Fiorenzo“.

– Cum merge cu convingerea? murmură Fiorenzo.

– O să rămân, spuse ea cu răceală.

– Mă gândeam că o s-o faci, spuse el morocănos... Suzy îi azvârli o privire plictisită și el izbucni în râs... O să fii bine plătită pentru timpul pe care-l vei petrece cu mine, zise el insultător. Tu ești încă în posesia chiriei, Flavia, așa că Guido poate să bată în continuare barurile și să meargă la pescuit cu Alfonso. Suzy, tu o să fii plătită de prințesă, fiindcă ea este în stare acum să te întrețină și o să complotați tot felul de murdării ca să scăpați de mine... El dădu din cap... Deci, suntem fericiți cu toții, nu-i așa? Arată-mi camera, Suzy.

– Nu sunt servitoarea ta... încep ea cu mândrie.

– Arată-mi-o! îi comandă el, provocând-o să-l înfrunte iar.

Ea-și mușcă buzele. Toți erau în puterea lui. Se distra din cauza asta. Se vedea din sclipirea ochilor lui. Încercă să-și aprindă vechea ură pe care i-o purta. Cealaltă alternativă – de a simpatiza cu cauza lui, era prea periculoasă. Deci, își ridică fustele și păși pe scara ce ducea spre dormitoare și Fiorenzo o urmă.

– Ești o brută! spuse ea înțepat.

– Dacă sunt, este vina Flaviei...

Ea-și întoarse capul și-l privi cu mâinile în șolduri.

– Asta-i ceva tipic! exclamă ea ironică. Orice greșală este greșeala altcuiva, nu-i așa? Lasă-mă să-ți spun, spuse ea printre dinți încercând să se înfurie, oamenii își țin destinul în mâinile lor. Tu ești

propriul tău produs, și, dacă nu-ți place asta, n-o blama pe Contesă. Ea a fost foarte bună cu mine și eu n-o s-o lovesc. Ai auzit?

— Loialitatea ta mă uimește! spuse el cu vădită admirație. Și o să-mi amintesc cât de tare-ți aperi stăpâna când o să fiu tentat de buzele tale și o să vreau să le gust. Acum, arată-mi camera mea, termină el scurt.

Fiorenzo urca scările încet, cu ochii pe tablourile prinților și prințeselor Moroschini. La un moment dat se opri pe o treaptă. Și în acel moment, părea că uitase de Suzy, fiindcă pe fața lui se produse o schimbare, apărând o suferință care o făcu pe aceasta să i se oprească respirația. Indiferent de motivul pentru care el era urât de toți, era o situație nefericită.

— Mama, murmură el ca pentru sine însuși.

El stătea nemișcat în fața portretului unei femei zvelte, cu o față fragilă și dulce. Privirea lui mohorâtă se îndreptă spre tabloul masiv de alături, atârnat într-o ramă prețioasă cu stema cu vultur a familiei Moroschini.

— Tatăl tău? întrebă Suzy cu curiozitate.

El dădu din cap, părând că așteaptă un răspuns din partea figurii din tablou. El se întoarse cu maxilarele încordate și Suzy nu comentă nimic, ci-l conduse prin ușile duble spre dormitorul stăpânului.

El ezită, apoi o urmă. Suzy venise aici o dată sau de două ori ca să vorbească cu Contesa. Întotdeauna îi plăcuse camera în stil oriental cu pereții tapetați cu brocart și mobilă lăcuită cu roșu. De pe balconul acesteia, puteai vedea o frumoasă panoramă, de la

Canal Grande până la frumosul dom Santa Maria della Salute, care domină acoperişurile.

Ea aprinse lumina şi camera prinse viaţă sub strălucirea blândă a candelabrului. Încet, ea aprinse lumânările înalte aşezate în sfeşnice de argint, lumina căzându-i pe faţa solemnă.

– Oglinzi în spatele patului! se minună Fiorenzo. Credeam că este o invenţie a Hollywoodului şi când colo, aparţine secolului şaisprezece!

Surprinsă de comentariul lui, Suzy îşi întoarse capul. Degetele lui pipăiau moliciunea cuverturii de mătase ce acoperea patul, aspectul lui princiar fiind pus în evidenţă de lumina discretă.

– Stai puţin, n-ai mai fost în camera aceasta? întreabă ea uimită.

Gura lui se strâmbă într-un rictus.

– Am fost în puţine locuri în acest palat. Cu siguranţă, aici nu, spuse el rar, întorcându-se pentru a studia fiecare amănunt... Era camera tatălui meu.

– Ce spui? strigă Suzy nedumerită. N-ai fost în camera părinţilor tăi?

– Niciodată.

Gura lui se crispă brusc. Apoi alergă spre ferestrele mari şi lăasă să intre aerul rece, inspirându-l cu lăcomie, cu faţa întoarsă de la ea. Lumânările se stinseră. El deveni din nou nemişcat.

– Fiorenzo, spuse Suzy plină de compasiune, aş vrea să-mi spui versiunea ta despre această proprietate. Nu te pot înţelege fiind atât de enigmatic.

– Nu-mi amintesc să fi fost aşa, zise el cu maxilarele strânse.

– Dacă tot trebuie să stau aici, ar trebui să știu în cele din urmă despre ce este vorba. Nu pot să cred că tatăl tău te ura și nu voia să te vadă.

– Nu-i plăcea nici măcar să fim în aceeași țară, spuse el cu o voce reținută, uitându-se la o barjă încărcată cu materiale de zugrăvit. Eu locuiam aici, la mansardă, el trăia în Elveția. Câteodată mi se dădea voie să vin în partea servitorilor. Dormeam, trăiam, mă jucam acolo. Vreme de șapte ani. Restul palatului mi-era interzis.

Suzy îngheță. Aceeași mansardă pe care o avea ea acum. Trebuie să fi fost întuneric și frig pentru un băiețuș. Și el era prințul moștenitor. Părea bizar.

– Trebuie să fi fost un motiv pentru care Contesa te pedepsea. Guido mi-a spus că erai un drac împielit.

– Fiind copilaș? îi replică el pe o voce joasă, întorcându-se pe călcâie încât Suzy putu să-i vadă fața mâhnită... Un copilaș nu poate fi zăpăcit, Suzy... Ea se uită la el, nevrând să-l creadă... Ți-am spus mai înainte. Am fost nedorit. Eram lăsat să plâng până nu mai aveam lacrimi.

– Oh, Doamne! răsuflă ea impresionată. Spune-mi de ce, Fiorenzo, îl rugă ea.

– De ce încerci să mă faci să-ți mărturisesc? o certă el. Nu vreau să deschid răni dureroase. Inima mea a sângerat destul în toți acești ani. La naiba, femeie, nu mai plânge! De ce pari atât de mâhnită? Eu am crescut fără dragoste, nu tu.

Suzy își trecu palma peste ochi.

– Pentru că dacă este adevărat, este dureros, spuse ea nefericită.

Sprâncenele lui se uniră într-o linie întunecată.

– Îți pare rău pentru mine? murmură el. Nu trebuie. Flavia te va deziluziona.

– Dar eu vreau să știu! De ce ai fost nedorit? Întrebă ea cu vehemență, hotărâtă să afle mai mult.

– Știi foarte bine că mama mea a murit la nașterea mea.

– Dar...

– La dracu'! Ți-a spus Flavia să întorci cuțitul în rană? Asta ți-a șoptit ea la ureche? Ar fi trebuit să mă gândesc că o să faci sluj în fața ei, așa cum face Guido.

– Fiorenzo, spuse ea nefericită, te întreb nu pentru că m-a îndemnat Contesa sau pentru că vreau să te rănesc, dar vreau să știu cum poate un bărbat să nu-și iubească fiul și să se poarte cu el atât de crud. Era nebun, așa cum umblă zvonul? Și de ce erai tu atât de dificil de educat...

– E-n regulă... Fiorenzo se așează pe unul din scaunele lăcuite și o forță și pe ea să stea... O să-ți spun. S-ar putea ca bunul tău simț să te facă să mă crezi... Tăcu o vreme și apoi, cu sprâncenele încruntate, începu să vorbească cu o voce lipsită de înțonație... Tatăl meu nu m-a cunoscut niciodată. A refuzat să mă vadă când m-am născut. O iubea atât de mult pe mama mea încât a făcut un șoc când aceasta a murit și n-a mai putut să se uite la copilul care o ucisese. Poți să-ți imaginezi asta? Să ai sentimente atât de puternice pentru cineva, încât, practic, viața să ți se termine prin moartea persoanei respective? Sper să nu

mi se întâmplă mie asta niciodată, spuse el cu asprime.

— Eu sper ca mie să mi se întâmple, răsuflă Suzy cu ochii pe fața lui hăituită. Sper să găsesc pe cineva pe care să-l iubesc cu disperare, nebunește. Nu vreau nimic mai mult.

Întunecimea din ochii lui o făcură să tremure. Aveau o tînguire în adâncul lor, care făcu să i se oprească respirația. El avea o putere de convingere atât de mare, încât ea simți cum întregul trup i se înfioară sub această forță și știu că el este în stare să iubească tot atât de pasionat ca și ea, cu condiția să i se permită, cu condiția să creadă suficient de mult într-o femeie.

— Îl invidiez pe bărbatul pe care-l vei iubi într-o zi, spuse el încetișor. Găsește pe cineva bogat, Suzy. Pe cineva care are aceeași intensitate a pasiunii ca tine, care nu se va simți copleșit de asta, cu care să te potrivești, sărutare pentru sărutare, dorință în schimbul dorinței, care să aibă aceeași lipsă de constrângere pentru sex... Expresia lui deveni îndurerată... Nu un bărbat ca mine, spuse el ca pentru sine însuși. Eu nu pot da, pot doar primi. Eu nu pot iubi.

— Bineînțeles că poți! strigă ea. Ai încuiat totul undeva în tine — uită-te la febra care te cuprinde când... Vocea ei răgușise și ea-și limpezi gâtul, neștiind de ce fusese atât de vehementă... Când vorbești despre lucruri care te interesează, sfârși ea lamentabil, simțind cum ametește din cauza felului în care se uita el la ea.

El zâmbi.

– Nu. Crede-mă. Am fost încurcat cu destule femei ca să știi că nu sunt în stare de emoții puternice pentru oameni. Flavia m-a scârbit de sexul slab, spuse el sardonice.

– Cred că o judeci greșit. Ar fi trebuit să vorbești cu ea despre motivele care o făceau să te trateze ca pe un paria. Poate că i-o cerea tatăl tău. Ea încerca să facă un lucru decent și să te crească, în timp ce tu făceai ca totul să fie dificil pentru ea.

– Ea n-avea de ales. Tata spunea că pleacă în Elveția, la casa mamei, unde fusese înmormântată. El i-a spus Flaviei că dacă vrea să stea în palat, trebuie să mă ia și pe mine... Dădu din umeri... Ea avea propriul ei copil – Guido. Nu-i păsa de mine. Știam asta. Am fost tratat ca un intrus în casa propriului meu tată. Am explodat de furie, da. N-ai fi făcut și tu așa dacă ai fi fost fizic activă și ai fi fost închisă într-o mansardă toată ziua?

– Daaa. Aș fi făcut. Dar... Oh, nu știi ce să cred! strigă ea exasperată. Tatăl tău s-a mai întors vreodată la Veneția?

– Prima dată, când aveam patru sau cinci ani, spuse el, fața devenindu-i de nepătruns. Mi-l amintesc urcând scările, Flavia, Guido și cu mine stând în susul scărilor. A sărutat-o pe Flavia, l-a dezmiardat pe Guido și a trecut pe lângă mine ca și când n-aș fi existat. Nu voia să ia cunoștință de faptul că trăiesc. Atunci cred c-am început să-mi plănuiesc răzbunarea.

Suzy îl credea. Nimeni n-ar inventa o respingere atât de îngrozitoare ca aceasta.

– Ai fost trimis peste graniță ca să trăiești în Elveția? Lângă tatăl tău?

– Nu. N-aveam nici un contact. Am fost găzduit de o rudă săracă a mamei mele, care avea nevoie de bani. Pentru acea femeie a fost o treabă grea. Pe atunci nu mai eram copil să răspund la afecțiune.

– Dar te-ai întors uneori aici în vizită?

– Ca adolescent, cu banii pe care îi câștigam în weekenduri... Fiorenzo se ridică începând să pășească, cu mâinile în buzunare, de-a lungul și de-a latul covorului orientat de la piciorul patului... Am vrut să-mi văd casa strămoșească, să mi-o întipăresc în minte. De cele mai multe ori nu mi s-a permis. Dacă aș fi reușit să trec de uși, m-ar fi azvârlit afară urgent. Odată am sosit când tata era în vizită. Nu știa cine naiba sunt, deși i-am explicat. N-a mai părăsit Venetia de atunci. Poate că era nebun. Nu știu. O să descopăr. Vrei să mă ajuti?

– Eu? Cum? Eu... eu nu te pot ajuta... vocea lui Suzy se frânse și dezolarea i se întipări pe față; i se părea rezonabil ca un fiu să vrea să afle despre tatăl său și povestirea lui o mișcase profund... Ei bine, eu...

El o prinse de braț brusc și o ridică în picioare.

– Trebuie să știi! spuse el. Fă cercetări. Tu ai îndemânarea. Nimeni nu te va suspecta pe tine. De ce ar fi stat în Venetia, când inima lui era în Elveția?

Ea-l privi îngrijorată. Instinctele îi spuneau că el fusese cinstit și că undeva, ceva nu era în regulă. Ea se luptă să-și dea seama de situație.

– Vrei să sugerezi că el era prizonier? zise ea cu îndoială.

– Nu știu. Mi se pare neplauzibil, recunosc el. Cineva trebuie să-l fi văzut în acești patru ani când a stat închis între patru ziduri. Un instalator, un electrician... Dar servitoarele? Știi pe cine a angajat Flavia? Poți să descoperi?

– Ea folosea doar contracte prin agenți. Pe nimeni altcineva. A început să pregătească prânzuri pentru turiști și să închirieze palatul, după ce a murit tatăl tău.

– Trebuie să știu dacă a fost bolnav sau ținut aici împotriva voinței lui... sau nebun. Bine! Bine! Și eu pot înnebuni! Ajută-mă! Am dreptul să știu.

– Da, îl aprobă Suzy într-o răsuflare, cedând sincerității rugăminții lui. O s-o fac. O voi întreba pe Contesă...

– Nu! Ea nu trebuie să știe că tu faci asta pentru mine. Nu-ți dai seama...? Fiorenzo își clătină capul cu exasperare. Nu este de nici un folos. Nu pot să-ți explic totul. N-am încredere în tine. Dar fă un lucru pentru mine. Caută tot ce poți despre el. Vrei?

– Și dacă o s-o fac? întrebă ea precaută.

Mâna lui se dădu la o parte.

– Am înțeles, spuse el cu răceală. Vrei ceva în schimb. Am dreptate?

– Da. Vreau. Vreau să încetezi ostilitățile cu Flavia și să renunți la această obsesie de răzbunare.

– Niciodată. După tot ce ai auzit? Nu mi poți cere asta, Suzy, insistă el, părând dezamăgit și plictisit.

– Fiorenzo, îți înțeleg amărăciunea din cauză că nu fost dezmoștenit, spuse ea. Dar tu nu i mai contacta

seși pe ei de șase ani; poate că tatăl tău credea că ești mort...

– Nu i-a trebuit prea mult timp avocatului ca să dea de urma mea, spuse Fiorenzo posomorât. Dacă tata l-ar fi numit pe Guido pentru că credea că sunt mort, avocatul trebuia să mă caute la vremea dezmoștenirii, care s-a întâmplat înaintea morții tatei. Nu. Tatăl meu m-a dezmoștenit pentru că asta a fost hotărârea lui. Și presupun că era dreptul lui. Da... știi în adâncul meu că este ceva mai mult decât atât și Flavia își acoperă acum urmele.

Suzi oftă.

– Vreau ca să-ți ștergi totul din minte. Mi se pare că ai făcut un legământ dur. Îți înțeleg nemulțumirea. Dar de ce-ți pasă? Ești un bărbat bogat, ai bani și putere și ai o viață proprie plină de succese. N-ai nici o legătură cu Venetia...

– Nici o legătură?... încă stătea scuturând din cap și uitându-se la ea... Suzy, orașul acesta este sângele meu, indiferent dacă vreau sau nu... privi în gol și vocea-i deveni înceată ca și cum și-ar fi amintit ceva... Cu câteva zile în urmă, când am ajuns, am ieșit din aeroport și am intrat în altă lume. Laguna. Vaporașul care aștepta săltând pe valuri în sus și în jos și, la distanță, Venetia. Venetia însăși. *La Serenissima*. Stând în vaporul-autobuz, privind orizontul plin de domuri și case medievale, am avut un sentiment de mândrie și surescitare care însemnau pură posesiune. Am locuit în multe orașe frumoase, mi-am petrecut vacanțele în multe locuri exotice, dar

acesta este orașul meu și îmi este în sânge de sute de ani.

Inima lui Suzy se înduioșă de pasinea lui. Era ceva ce înțelegea, pentru că tot așa simțea și ea pentru oraș. Pentru el, cu mândria strămoșilor în vine, orașul era vital ca respirația. Instinctiv, ea știa că el nu va ajunge să descopere de ce l-a dezmoștenit tatăl lui. Era o situație spinoasă. Doi veri luptându-se pentru drepturile lor.

– Știu ce simți, spuse ea răgușită. Dar vrei să nescotești ultimele dorințe ale tatălui tău? Amintește-ți că Guido și mătușa ta l-au îngrijit în anii în care era în declin. Poate că el era conștient de afecțiunea lor. Nu-i de mirare că el s-a gândit la ei. Nu poți să accepți faptul că le-a fost recunoscător?

– Ești neprețuită, Suzy, murmură el. Întotdeauna gândești așa frumos despre oameni?

– Tu gândești des așa de rău despre ei? îi replică ea cu tristețe.

Gura lui se strâmbă într-un rictus.

– Experiența m-a învățat.

– Îmi pare rău pentru tine, șopti Suzy cu o față nefericită.

– Nu mă compătimi, spuse el mohorât. Asta mi-a dat o dorință, care a fost suficient de sălbatică și puternică pentru a construi un imperiu. Mi-a dat motivul de a dovedi că n-am nevoie de nimeni. Că mă pot ține singur pe picioare.

– Ce trist.

– Dar de neînvins. Acum, nu mai pot fi rănit.

– Ești sigur? întrebă ea încet cercetându-i fața.

Ochii lor se întâlneau pentru o clipă, dar ea nu afla nimic din privirea lui. El se închisese din nou în sinea lui. Dar fuseseră făcute progrese; vorbise cu ea, își descoperise o parte a ființei lui.

– Un sfat, spuse el ignorându-i întrebarea. Nu-i permite Flaviei să-ți înduioșeze inima blândă și să te amestece în ceva ilegal. Te urmăresc îndeaproape cu atenție. Un pas greșit și te voi zdrobi. Înțelegi?

– Dar mătușa ta a fost de acord să te lase să ai palatul...

– Ești foarte nevinovată și încrezătoare pentru un investigator, remarcă Fiorenzo sec. Flavia nu va accepta atât de ușor situația. Ar trebui să moară mai întâi. Sunt amenințat de tot ceea ce a făcut ea în ultimii treizeci de ani. Și-a dedicat întreaga viață lui Guido.

– Așa este, spuse Suzy amintindu-și cât de crâncenă fusese Contesa în privința fiului ei... Și planurile pe care spusese că le are în minte... Ce o să facă? întrebă ea cu nervozitate.

– Folosește-ți imaginația, murmură el. Pentru o femeie inteligentă, închizi ochii când este vorba de ceva în care este implicată Flavia. Ea înțelege să mă omoare.

Suzy refuză să creadă ceea ce auzise.

– Suferi de mania persecuției! îl acuză ea.

– Bine. Fă-o în felul tău... Fiorenzo veni lângă ea și-i luă mâinile într-ale lui, așa cum o putea face doar un prieten. Pe fața tinerei apărură o expresie de compasiune, îmblânzindu-i trăsăturile... Suzy, dacă o să

am un accident în viitorul apropiat, aş vrea să-l cercetezi tu.

– Sunt sigură că n-o să ai, spuse ea neliniştită.

– Sunt absolut convins că o să am. N-ai aranja unul dacă ai fi Flavia?

– Nu, n-aş face aşa ceva! strigă ea înflăcărată.

El îi ridică mâinile şi i le sărută pe amândouă, cu ochii lui negri încetoşaţi.

– Asta este diferenţa dintre tine şi Flavia, spuse el. Ce-ai simţi dacă aş fi mort, Suzy?

Ochii vorbiră în locul ei. Prin minte îi trecu imaginea acestui bărbat viril şi plin de energie, brusc înţepenit şi fără viaţă. Era de nesuportat.

– Nu, şopti ea scuturându-şi capul ca pentru a alunga coşmarul. Nu!

Ochii lui Fiorenzo se aprinseră.

– Nu ţi-ar conveni asta? N-ar fi mai uşor pentru tine dacă aş fi mort?

Suzy îl privea mută. El se trase să se așeze într-un fotoliu imens, trăgând-o şi pe ea şi așezând-o pe genunchii lui cu un foşnet de fuste. Îi opri strigătul de protest cu un sărut lung şi fierbinte. Braţul ei se întinse spre umărul lui, cu intenţia de a-l împinge, dar sărutul era atât de dulce că mai întârzie puţin. Şi această întârziere fu fatală.

CAPITOLUL VII

Sărutul lui Fiorenzo se adânci. Brațele lui o încercuiră și, spre uimirea ei, Suzy se trezi că propriile ei brațe se urcaseră pe umerii lui în așa fel încât mâinile ei să poată umbla în voie prin părul lui negru. Acesta era moale și mătăsos la atingere și ea-și lăsă degetele să alerge pe pielea capului lui, știind că ceea ce făcea îl înfierbânta pe el mai tare și-l făcea să răsuflă mai greu.

– Suzy, șopti el în gura ei. Dulce Suzy.

Știa că ar trebui să-l oprească. Așa îi spunea rațiunea. Dar în subconștient, ea voise asta de multă vreme. Un sărut, sau două, sau chiar trei. Nu era nici un pericol. În zilele noastre, oricine sărută fără să se gândească și la altceva.

Vârful limbii lui explora conturul buzelor tinerei. Ea gemu. Trupul ei fu cuprins de o energie înfricoșătoare, care o îndemna să-și abandoneze orice constrângere și să se lase în seama pornirilor proprii. Și ea se înspăimântă când se gândi unde ar putea să ajungă.

– Ce buze gingașe, murmură el.

– Fiorenzo, spuse ea răgușit. Destul!

– Nu, nu... se încruntă... Mai mult. Sunt nebun de dorință. Numai bunul Dumnezeu știe cum am reușit

să-mi țin mâinile departe de tine. Vreau să ating și să simt, să sărut, să privesc. Ești foarte frumoasă.

– Oh, Fiorenzo, suflă ea.

De ce să-și refuze ceva ce-și dorea? Mișcată de intensitatea ardorii de pe fața lui, Suzy se trezi că-i ia capul în mâini și începe să-l sărute iarăși. Și dintr-odată păru că ei nu se mai satură unul de altul, gurile lor contopindu-se gemând, trupurile amestecându-li-se, cu o abandonare datorată unei îndelungi restricții, mâna lui înfigându-i-se în păr pentru a o ține prizonieră.

Se despărțiră o secundă și degetele ei îi atinseră pomeții, mângâindu-i cu gingășie pielea, ce părea de mătase și oțel în același timp..

– Te vreau. Am nevoie de tine, șopti el gâfâind.

Ochii ei se închiseră în extaz, iar el îi sărută fiecare pleoapă.

– Nu, nu, Fiorenzo...

Era bine. Era frumos. Ea voia mai mult.

– Da. Lasă-mă, spuse el trecându-și mâna prin părul ei lung.

Își îngropă fața în buclele ei parfumate și începu să-i muște ușor lobul urechii.

– Nu... Ea-l împinse și-l privi cu ochi înfricoșați. Una era să te săruți și alta... Nu, Fiorenzo, nu putem.

– Trebuie, murmură el sărutându-i gâtul. Trebuie și o s-o facem.

Răsuflarea lui era neregulată. Suzy simți o dorință nebună să-l pipăie. Dar undeva, în interiorul ei, avea un dubiu – că Fiorenzo putea să fie nemernic. Nu voia să-și dea crezare instinctelor. Acestea o mai

păcăliseră și înainte. Îi cuprinse obrazul cu mâna și el se opri mirat.

– Aș vrea să mă lași să plec, spuse ea pe un ton lipsit de expresie și cu trupul țeapăn.

El gemu.

– Încă o mai crezi pe Flavia? se miră el. Trebuie să gădesc o altă metodă de convingere, nu-i așa?

– Tu... interesatule!... Vrei să spui că mă sărutai ca să trec de partea ta? urlă ea.

Stătea țeapăn. Nu era nici urmă de simțire în el, în afară de răzbunare și sex. Zâmbi evaziv și spuse:

– Indiferent de motiv, n-am mers prea departe, spuse el gânditor. Trebuie să învățăm mai mult unul despre altul, la noapte.

– La noapte? spuse ea cu slăbiciune, dorindu-și ca el s-o lase să plece.

Era jenant de intim să stea pe genunchii lui, în brațele lui, cu minunata lui față la câțiva centimetri distanță de a ei.

– O să mă protejezi, constată el cu satisfacție. O să fii bodyguardul meu și o să stai cu mine.

– De ce dracu' îți închipui că o să fiu de acord cu asta? întrebă ea mirată.

– Pentru că dacă n-o s-o faci, o să-i spun lui Guido cine este tatăl lui.

– Este nedrept.

– Viața este nedreaptă. Unii dintre noi au avantaje de pe urma acestui fapt.

– Spunea Contesa că o să fii ca un fel de sabie a lui Damocles pentru noi! se răsti ea cu furie și cu dorința

neîmplinită, dorință pe care el o aprinsese în ea. Bastardule!

– Nu, nu. Guido este un bastard. Un lucru pe care Flavia îl ascunde cât poate de bine. Nu va privi cu ochi buni refuzul tău de a avea grijă de mine pentru păstrarea bunului renume al lui Guido.

– Ce o să fac la noapte? spuse ea cu sarcasm. O să dorm la picioarele patului tău?

– Poți să dormi în pat, dacă vrei.

– Cu tine alături.

– Nu fi încuiată, Suzy, oftă el, atingându-i buzele bosumflate cu degetul.

Cealaltă mână a lui se strecură spre sânii ei. Ea făcu o mișcare involuntară și-și dădu capul pe spate. Fiorenzo îi deschise încet corsajul de dantelă și ea făcu o încercare slabă de a-l opri, urându-se fiindcă-i dorea atingerea, lipsită de apărare împotriva acestor ochi catifelati, a gurii flămânde, care chiar acum îi savura dulceața sfârcului cu o mișcare ușoară și persistentă care îi transformă orice refuz potențial într-un geamăt de plăcere.

Brățele și picioarele i se înfierbântară și ea deveni neputincioasă.

– Nu, gemu ea cu disperare.

El gemu la rândul lui.

– Cina, spuse el cu o voce înăbușită, ridicându-și capul din părul ei căruia-i aspira parfumul.

– Ce? bâigui ea.

Suzy auzise vag sunetul unui gong, al cărui ecou umplea casa. Nu voia să se miște. Nu voia să aibă un motiv să plece.

– Cred că-i mai bine să mergi să te schimbi, zâmbi el cu o privire leneșă și mulțumită... Ușor, o puse în poziție de ședere... Doamne! suflă el sărutându-i buzele pline. Ești irezistibilă!

– Eu... eu trebuie să plec, șopti ea, trupul ei înmuindu-se la cuvintele lui pline de pasiune.

– Da. Repede. Înainte ca să-mi pierd din nou mințile.

Fiorenzo îi ajută cu degetele tremurătoare să-și încheie rochia. El lăsa să cadă altă sărutare peste buzele umflate:

– Avem toată noaptea.

– Nu, eu...

O conduse spre ușă.

– Ne vedem la cină, spuse el cu un zâmbet conspirativ.

Suzy merse clătînându-se până la camera ei, deoarece picioarele îi tremurau. Nu mai putea să gândească. Făcu un duș în grabă și se îmbracă cu gesturi automate. Gongul sună din nou și din nou, cu un sunet furios. Ea n-avea timp să facă altceva decât să-și treacă o perie prin păr, sau să-și acopere fața răvășită cu fard. Arăta îmbujorată, scânteietoare... iubită de curând.

Intrând în lift, încercă să-și revină. Nici măcar nu era sigură dacă este încântată sau îngrozită, știa doar că trebuie să facă abstracție de cele întâmplate până când mintea ei va judeca normal. Ușile de la lift se deschiseră și ea se găsi față-n față cu Fiorenzo.

Mâna lui îi cuprinse mijlocul.

– O să te duc până în sufragerie, mândră Suzy, murmură el sărutându-i gâtul.

– Te rog, Fiorenzo! șopti ea cu ochi neliniștiți. Ochii lui străluceau.

– În curând, o să am tot ce doresc, spuse el răgușit.

O împinse în sufragerie, în fața unei Flavia furi-oase.

– Aș vrea să fac o clarificare, zise Flavia cu răceală. Întârziind la masă nu este numai o dovadă de proastă creștere față de mine, dar face și treaba servitorilor mult mai grea.

– Regret, murmură Fiorenzo, împingând un scaun pentru Suzy cea buimacă. Am pierdut noțiunea timpului. Știți doar cum este.

El o ajută cu tandrețe să se așeze. Ea deveni brusc conștientă de ochii tuturor care erau îndreptați asupra ei, constatând starea în care se afla, ochii reci ai Flaviei înregistrând strălucirea pielii lui Suzy și părul desfăcut al acesteia. Tânăra gemu în sinea ei, realizând că întregul ei trup le spunea tuturor ceea ce se întâmplase.

– Suzy! răsuflă Guido îngrozit. Tu... el...

– Regret, Guido, murmură Fiorenzo, ronțăind din produsele de patiserie ce se aflau într-o fârfurie la stânga sa, făcute pentru inexistentul american. Totul este corect...

Suzy își veni în fire. Cu un sentiment de umilire își dădu seama de ce încercase Fiorenzo s-o seducă și avea tupeul să pretindă că reușise. Nu fusese nimic decât un mod de a-i înfuria pe Guido și Flavia. El stătea acolo, mulțumit de sine și ironic, observând

fața înroșită a Flaviei și nefericirea lui Guido, în timp ce-și lăsa jos paharul.

– Nimic din ceea ce faci tu nu este corect, izbucni ea.

Cum ar fi putut să-l evite pe el după cină, fără să-i atragă bănuiala lui Guido? În minte îi veniră o grămadă de idei și ea o alese pe una din ele.

Ochii nedumeriți ai lui Fiorenzo o priviră strălucitori.

– Ai regrete? spuse el încet.

Ea scrâșni din dinți ignorându-l și uitându-se în direcția Flaviei cu o privire plină de scuze, înghiți o gură de vin. Contesa dădu din cap cu simpatie, ca și când ar fi știut puterea pe care Fiorenzo o avea asupra femeilor și ar fi iertat-o.

– Mi-amintesc când ai fost înainte aici și ai făcut dezastru printre prietenele lui Guido, comentă Flavia cu răceală. Să nu mai vorbim despre servitoarele pe care le aveam. Sper că n-o să-ți îndrepti atenția asupra acestui copil.

– Suzy este o femeie. Pot să garantez pentru asta, se răsti el.

Valuri de rușine o copleșiră. Fără să vadă în jur, ea se ridică nemaissuportând umilința.

– Stai acolo unde ești, o repezi Fiorenzo.

Oricum, tot nu se putea mișca. Picioarele nu i-ar fi permis, fiindcă tremurau prea tare și ea nu știa dacă din cauza îmbrățișărilor lui tulburătoare, de teamă sau de mânie.

– Mă doare capul îngrozitor, spuse ea vlăguită.

– O să te duc în camera ta, se offeri Guido.

– N-o să faci nimic de genul acesta. Suzy stă aici și ia cina cu noi, se rățoi Fiorenzo. Adu-i niște pastile.

Guido o chemă pe servitoare și-i ceru ceva pentru Suzy, ai cărei ochi războinici priveau în direcția lui Fiorenzo cel lipsit de inimă.

Și apoi, ea se uită în altă parte. El era neînchipuit de chipeș. Era îmbrăcat cu o jachetă de seară, cu părul negru, strălucitor ca abanosul, dat pe spate. Cămașa lui era de un alb strălucitor, iar butonii de aur străluceau în lumină când ridica paharul de cristal să-și soarbă vinul. Arăta ca un prinț veritabil, gândi ea, dorindu-și să nu mai existe atâta ură între membrii acestei familii destrămate. În alte împrejurări...

Ea-și mușcă buzele și se încruntă. Acestea erau rănite și umflate. Amintindu-și motivul, ea-și uită intențiile și privi în direcția lui Fiorenzo care-și ridică paharul în cinstea ei, ochii lui trădând o dorință sălbatică. Se făcu tăcere. În jurul ei, palatul părea să șoptească și să respire.

Își fixă privirea pe fresca bătăliei de la Lepanto care era pictată de jur-împrejurul sufrageriei. Undeva se afla și strămoșul lui Fiorenzo. Bătălii, bătălii! Patru sute de ani mai târziu izbucnise una care amenința să despartă familia.

Miezul trupului ei se îngreună de dorință. El îi atinsese piciorul cu șiretenie, cu piciorul lui începu să-l mângâie. Fața ei deveni languroasă, mișcările încetinite.

El o capturase, gândi ea cu disperare încercând să-și stăpânească trupul vinovat... Ea strânse din dinți. Nu numai el era șiret. Servitoarea îi adusese niște

pastile și ea le înghiți, apoi se forță să fie atentă la conversație. Flavia încerca să pară amabilă în fața servitoarei.

– Mai ia puțin vin, Fiorenzo, spuse ea politicoasă.

– Astea sunt paharele noastre? întrebă Fiorenzo în timp ce servitoarea-i umplea cupa.

– Ah... da. Contesa-l privi neliniștită.

Fiorenzo abandonează mângâierea lui Suzy și se întoarce în scaun ținând paharul între degetele lui lungi.

– Spune-mi, Flavia, spuse el neglijent, cum merge fabrica?

Fără nici un fel de motiv, Suzy se simți furioasă că el putea s-o aprindă și apoi s-o lase ca pe un întrerupător electric.

Flavia-și umezi buzele.

– Oh, ca de obicei.

Fiorenzo își îndreaptă privirea scrutătoare către mătușa lui.

– Am auzit că are dificultăți financiare. Că o conduci prost.

Flavia-și scutură umerii, ochii ei înflăcăându-se.

– Am vreo vină că nu am nici un fel de experiență de conducere? Am făcut tot ce-am putut...

– Și Guido. Ce face cu timpul lui? întrebă Fiorenzo ușor.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Suzy știa că asta o să ducă la ceva și observa neputincioasă. Își aminti că o doare capul și-și presă tâmpilele cu mâinile, dar nimeni nu observă.

– Eu sunt doctor, spuse Guido îmbufnat.

– Ai văzut mulți pacienți în ultima vreme? murmură Fiorenzo.

– El are grijă doar de mine, spuse Flavia încercând să nu se enerveze.

– Nu mă interesează afacerile. Mă plictisesc, spuse Guido cu o voce ștearsă.

– Atunci nu ești un Moroschini, stabili Fiorenzo, vorbind rar... Contesa întepeni, avertizându-l din priviri pe Guido să nu răspundă... Vorbind despre pahare, murmură Fiorenzo, cred că sunt niște cioburi în mâncarea mea, constată el, răsfirând cu furculița pateul de crabi.

Suzy văzu cum capul Flaviei zvâcnește în direcția lui Guido și ridică o privire întrebătoare. Acesta era alb de oroare, ochii lui cercetând-o pe maică-sa, ca și cum... Suzy-și dădu furculița la o parte, încordată și tremurând. Aceste cioburi în mâncare nu putuseră fi puse în mod intenționat... Clipi. În mâna lui Fiorenzo fuseseră, cu câteva clipe în urmă, niște cioburi.

Flavia se întinse peste masă și-i smulse farfuria din față, țipând la servitoare că bucătăreasa va fi dată afară pentru lipsa ei de atenție. Când termină, Fiorenzo aplaudă.

– Bravó! o aprobă el. Foarte convingătoare indignarea ta. Suzy și Guido n-o să-și dea seama că tu mi-ai presărat sticla în crab.

Ochii lui Suzy se măriră. La timp, își reveni și făcu ca vocea să-i sune greoaie.

– Fiorenzo, ce spui? întrebă ea ca și cum pilulele și-ar fi făcut efectul asupra ei.

Toți cei de față o privesc cu o privire îngrijorată, inclusiv Fiorenzo.

— El este un prost. O glumă nesărată. Cred că suntem gata pentru felul doi, spuse Flavia degajată, strigând după servitoare.

Fiorenzo râse ușor.

— Ești o femeie remarcabilă, Flavia, spuse el ridicând paharul spre ea. O venețiană pur-sânge. Te potrivești perfect cu orașul nemilos și lipsit de scrupule. Tu și cu Veneția ați început cu tirania, devenind cu iuteală aspre și enigmatice. Găsesc foarte trist că Veneția nu mai este puternică. Asta a făcut-o să fie vicleană... Servitoarea aduse pe o tavă friptură de gâscă... Considerată de o mare frumusețe, continuă el fixându-și ochii asupra Flaviei... acum este bătrână, decăzută, apelând la sprijinul cetățenilor pentru a fi susținută. Vorbesc despre Veneția, bineînțeles.

— Mincinosule! Știu ce vrei să insinuezi și n-am de gând să dau curs insultelor tale. Te-aș ruga să nu mai vorbești în fața servitorilor probleme personale, chiar dacă vorbești englezește, se răzoi Contesa furioasă. Nu se discută despre bani sau afaceri la masă. N-ai simțul decenței și al aristocrației!

— Și a cui greșală este? o ironiză el. Sigur că nu este a mea! Am fost crescut la un loc cu servitorii, îți amintești? A trebuit să învăț din greu să devin gentleman. Blestemată să fii, Flavia! Sângele prinților curge în vinele mele!

— Nu pentru multă vreme, dacă o să fac eu ceva! suieră ea.

— Ah! zâmbi el. Am ajuns și aici.

Suzy știa că el o întărâtase pe Contesă în mod deliberat, ca să spună lucruri pe care nu le credea. Se uită la Contesă îngrozită... Sigur... Nu! Flavia arăta prea jignită. Cum putea Fiorenzo să fie atât de crud?

Flavia închise ochii cu disperare și-și smuci scaunul cu roțile scrâșnind din dinți. Plină de furie, ieși din cameră și Guido fugi după ea. Suzy își reținu cu greu mânia și se forță să-și amintească că se presupunea că este bolnavă.

– Spune, murmură Fiorenzo, spune ce-ai pe suflet.

Nehotărâtă, ea-și lăsă paharul pe masă.

– Ei bine, Fiorenzo! strigă ea răgușită, Te-ai comportat îngrozitor!... Făcu o pauză și-și trecu o mână tremurătoare peste frunte. Capul! șopti ea.

– *Basta! Più tardi!* zise Fiorenzo, concediind servitoarea.

Se aplecă peste masă și o privi cercetător. Ea oftă, sperând ca ochii ei să pară năuciți, atunci când el îi prinse privirea.

– Hmmm. N-arăți prea bine.

– Vreau să merg în pat, mormăi ea.

– Bine, spuse el cu calm.

Fără să se piardă cu firea, ea hotărî să împingă lucrurile și mai departe.

– Acele pastile... niciodată nu mi-au făcut bine... vocea i se frânse.

Fiorenzo fu imediat lângă ea, susținând-o. Ea se rugă în sinea ei ca el să nu-și dea seama cât de tare îi bătea inima și spera c-a procedat corect. Miza pe faptul că el n-ar fi profitat de o femeie inconstientă ca să facă dragoste cu ea. Ar fi putut să se înșele.

Îl auzi oftând exasperat. Sună după servitoare și-i spuse să-l cheme pe Alfonso. Mulțumită că strategia ei avusese succes, Suzy se așează și mai confortabil în scaun, când auzi pașii servitoarei îndepărtându-se. Urmără câteva clipe de tăcere, timp în care întregul ei trup se înfioră din cauza așteptării, părul de la ceafă zburându-i-se de teamă.

El îi sărută vârful urechii.

– Somn ușor, Suzy, murmură el. Blestemat să fiu dacă am să pot dormi.

Alfonso fu acela care o cără în lift și apoi la mansardă, iar servitoarea o ajută să se dezbrace. Când rămase singură își zâmbi. Planul lui Fiorenzo de a o seduce nu reușise. Fața ei deveni gânditoare. Nu putea să aibă o durere de cap în fiecare seară. Ar fi fost o scuză prea trasă de păr! Își trase cearșaful până la gât.

Sunetul acela straniu se auzea din nou în casă și asta o înfurie pentru că știa ce era, dar nu putea să-l plaseze în timp și spațiu. Trebuia să-și amintească s-o întrebe pe Flavia mâine dimineată.

Își petrecu noaptea întorcându-se de pe o parte pe alta în mica mansardă, încercând să pună cap la cap informațiile pe care le avea despre Fiorenzo și Flavia. Amândoi puteau minți. Nu putea să ajungă la nici o concluzie. Sărutările lui Fiorenzo îi întunecaseră mintea și trupul. Îl dorea foarte, foarte mult și acest lucru o umplea de rușine.

În dimineata următoare, era încă încercată de îndoieli și neliniștită din cauza unei dorințe trupești

neîmplinite și își ocupa timpul în biroul palatului, sortând hârtii în „urgente“ și „disperate“ pentru Fiorenzo, în timp ce acesta plecase cu niște lucrători în jurul edificiului ca să vadă ce lucrări de renovare trebuiesc făcute. Fiorenzo nu voia să-i treacă timpul degeaba.

În timp ce sorta hârtiile, găsisese ocazia să scotocească și prin birou, în căutarea a ceva care ar fi putut s-o lumineze asupra ultimilor ani de viață ai tatălui lui. Nu-i plăcea să lase mistere nerezolvate.

– Suzy?

Se întoarse pe călcâie. Guido stătea șovăielnic în cadrul ușii.

– Oh, tu ești, spuse ea. Credeam că este Fiorenzo.

– Dezamăgită? Întrebă el pe un ton ridicat.

– Nu, zâmbi ea. Ușurată.

– Oh, Doamne, Suzy! Guido se repezi spre ea și o luă în brațe...

– Când mă gândesc la brațele acelui bastard în jurul tău, sărutându-te... Voiam să te văd seara trecută dar plecaseși. Mi-a fost frică... A făcut dragoste cu tine? A făcut?

Mâinile ei stăteau așezate pe umerii lui, ținându-l la o distanță decentă.

– Nu, Guido, răspunse ea liniștită.

Spre marea ei mirare el o strânse la piept. Ea-i simți mirosul de transpirație al corpului și răsuflarea cu iz de cafea când gura lui umedă o căută pe a ei. După sărutul pătimaș al lui Fiorenzo, acesta era dezgustător. Trupul ei se încordă în timp ce se pregătea să se desfacă din îmbrățișare.

Și atunci, auzi pașii lui Fiorenzo, recunoscându-i imediat, fiindcă nu exista un alt bărbat cu pantofi de piele în casă. Mai mult decât atât, gândi ea rămânând în brațele lui Guido. Ea știa și cum merge el. Găsind asta foarte îngrijorător, se lăsă pradă îmbrățișărilor lui Guido, forțându-se să-i accepte sărutul.

– Doamne! Ești plină de energie în dimineța asta, Suzy! răsună vocea lui Fiorenzo.

Guido își ridică gura pentru o clipă, cu ochi triumfători.

– Șterge-o, spuse el aplecându-se s-o sărute iarăși.

Ea începu să-și dea seama de răsuflarea fierbinte de la ceafă și tremură, simțindu-l pe Fiorenzo în spațele ei.

– Fii atentă, îi șopti el la ureche... Sau Flavia o să-ți pună și ție sticlă în mâncare.

Ea fu dată la o parte de Guido și se clătină văzându-l pe acesta cum se năpustește către Fiorenzo. Fiorenzo îl împinse de umăr, iar Guido se trezi zburând prin aer.

Apoi, Fiorenzo înțepeni, înclinându-și capul ca pentru a auzi ceva.

– Știi ce-i asta? întrebă Fiorenzo, întorcând o privire glacială către ea.

– Chiar dacă aș ști nu ți-aș spune, se răsti ea.

– Știu, spuse el cu îngâmfare. Tu știi? Ce-i asta, Guido? Mama le bate pe servitoare?

– Oh! Ce crud ești! strigă Suzy.

– Du-te dracului! urlă Guido ridicându-se pe picioare.

Năvăli afară, trântind ușa.

– Cred că l-am călcat pe coadă, murmură Fiorenzo.

– De ce-l chinui așa? îl acuză Suzy. Mai ales că mama lui nu poate umbla.

– Pentru că dacă cineva va claca până la urmă, atunci acel cineva o să fie Guido, spuse el cu răceală. Și cred ce am spus – că trebuie să ții secret că i-ai permis să te sărute și să-și plimbe mâinile peste corpul tău, ca o gorilă dezarticulată... Mâinile lui se întinseră și-i prinseră mijlocul, încercuindu-l... Nu vreau să fii rănită, Suzy... mâinile lui se strânsă sugrumându-i talia și ea-și ținu respirația... Nu. Flavia nu trebuie să-ți întineze trupul. Nu, atâta vreme cât eu nu mi-am terminat treaba.

Mâna ei se lăsă cu putere peste fața lui, plesnindu-l. Pe obraz îi rămase o urmă albă care apoi se înroși.

– O să dovedesc că tatăl tău era nebun, spuse ea ajunsă la capătul răbdării. Și atunci toți o să știe ce să facă cu tine – să-ți scoată un certificat și să te ducă la balamuc.

– Cățea vicioasă! urlă el. Așteaptă până am să te prind singură. O să-ți arăt diferența dintre un papă-lapte și un amant pasionat. Jur că o să te înnebunesc de dorință și nevoie pentru trupul meu.

Îi întoarse spatele și o părăsi. Suzy gemu. Suferise sărutul libidinos al lui Guido degeaba. Fiorenzo încă avea de gând s-o seducă. Se aplecă deasupra unui raft încercând să se calmeze. Poate că ar fi mai bine să fie detectiv la Saigon, într-o joncă. N-ar fi fost așa de stresant.

Continuă să sorteze hârtiile. O jumătate de oră mai târziu auzi un zgomot alarmant. Cu inima la gură, se năpusti în salonul din spatele ușii și se rezemă de cadrul acesteia când văzu cum candelabrul cade din tavanul camerei elegante, ajungând pe podea în mii de cioburi. Și Fiorenzo stătea lungit, lipsit de viață, înconjurat de sticlă.

– Oh, nu! șopti ea. Fiorenzo, Fiorenzo, repetă ea iar și iar.

Era cuprinsă de disperare, cu inima bătându-i nebunește. Accidentul pe care-l prevăzuse el. Asta era.

Totul se întunecă în jurul ei pentru o clipă și se sprijini mai tare de ușă, cu un sentiment îngrozitor de pierdere. „Doamne, fă să trăiască! Nu-l lăsa să moară!“ se rugă ea pierdută.

– *Cristo!*

Ochii ei enormi părăsiră trupul nemișcat al lui Fiorenzo, ca să-l vadă pe Guido, înspăimântat de groază, în celălalt capăt al încăperii, cu mâna peste gură ca și cum i s-ar fi făcut rău.

Fiorenzo mișcă. Trăia! Slavă Domnului că rugăciunile ei fuseseră ascultate. O copleși un intens sentiment de ușurare, împreună cu conștiința faptului că nu voia să i se facă nimic rău lui Fiorenzo. Cu greutate, se forță să-și vină în fire și se grăbi să-l ajute. Guido nu mișca, în continuare. Năucă, îl ajută pe Fiorenzo să se ridice, în timp ce el își freca spatele care stătuse peste o frânghie. Ochii lui îi întâlneau pe ai lui Guido.

– Nu mai este un joc, nu-i așa, Guido? întrebă el încet. Ci o problemă de viață și de moarte. Cât de departe o vei lăsa pe ea să ajungă?

Suzy închise ochii, îngrozită de înțelesul cuvintelor lui. Flavia. Totul ducea spre Flavia. Auzi strigătul înăbușit al lui Guido, îl văzu luând-o la fugă de-a lungul coridoarelor și începu să tremure ca o frunză. Brațele lui Fiorenzo o cuprinsesă și ea-și lăsă capul cu slăbiciune pe umărul lui.

– Nu poate să însemne că totul a fost plănuțit, șopti ea.

Mâna lui îi ridică obrazul.

– A fost plănuțit, spuse el blând. Dar nu-ți fie teamă, viața mea nu este în pericol. Pot să-ți promit asta. Cred că trebuie să te duci în camera ta. Ești în stare de șoc.

Ea tremura fără să se poată abține și era incapabilă să gândească. Fiorenzo o ajută să intre în lift, conducând-o până la mansardă, în tot acest timp ținând-o ca și cum ar fi fost o piesă prețioasă de porțelan.

– Nu credeam că o să te necăjești așa de tare, zise el încet.

Ea lăsă să-i scape un suspin.

– Nici eu nu credeam! Gândeam c-ai murit! se văicări ea, întorcându-se și îngropându-și capul la pieptul lui și luptându-se cu lacrimi iraționale... Dumnezeu știe de ce îmi pasă, dar îmi pasă! îngăimă ea în cămașa lui.

Trupul lui deveni rigid. Îi mângâie părul cu blândețe.

– Ți-ar păsa într-adevăr dacă aş trăi sau aş muri? întrebă el... Ea dădu din cap fără să vorbească, nevrând ca el să afle că plângea din cauza lui... Atunci trebuie să te liniştesc, zise el. A fost o glumă drăcească şi nu suport să te văd necăjită... o împinse pe pat şi se așeză lângă ea, ținându-i mâinile care tremurau... Nu vrei să mă vezi mort? întrebă el.

Buzele ei se bosumflară.

– Aşa se pare, răspunse ea înțepată. Dar, probabil că mi-ar părea rău şi după un câine vagabond, replică ea, îngrozită de propria-i prostie.

El chicoti ușor.

– Femeie încăpățânată, spuse el cu afecțiune.

Mâinile lui îi cuprinseseră fața și degetele-i înlăturară câteva lacrimi care, nu se știe cum, rămăseseră pe obraji.

– Atunci, cum au ajuns astea aici? se minună el.

– N-au nici o legătură cu mine, probabil efectul after-shave-ului tău asupra ochilor mei.

Fiorenzo râse din nou.

– Ești minunată. Nu poți să i te oferi lui Guido.

– Ei bine, el nu este atât de prost să stea sub candelabre care cad, spuse ea războinică, ridicându-și ochii spre el pentru a-i vedea reacția.

El o luă în brațe, descumpănind-o.

– Ce este în mintea aceea îngustă a ta? murmură el. De ce crezi că era frânghia sub mine?... Ochii ei se căscară larg, ca două lacuri de pădure... Doamne, Suzy, gemu el, nu fă asta. Încerc să-ți explic.

Ea-și lăsă genele în jos simțind un fior de excitare în vine.

– Gândește-te, Suzy Carlini, îi ordonă el...

Capul ei se ridică.

– Frânghia a fost legată de candelabru, spuse ea pe nerăsuflăte. Cineva...

– Nu cineva. Eu. M-am urcat pe o ladă și am legat frânghia, așa încât să pot trage candelabrul în jos. Eu am aranjat ambele accidente, spuse el. Sticla în mâncare și spargerea candelabrului. Acesta din urmă era foarte urât. Nu-i o pierdere prea mare.

– Tu? întrebă Suzy, buzele desfăcându-i-se de uimire. De ce ți-ai fi bătut joc de un pateu atât de bun și ți-ai fi acoperit capul cu cioburi? Ești nebun?

– Cred că am fost viclean și plin de șiretenie, zâmbi Fiorenzo șmecherește.

Degetul lui îi mângâia palma. Ea nu-l dădu la o parte, ca să-i arate că nu-i pasă. O voce ascunsă în interiorul ei îi spunea că-i o mincinoasă și că-l lăsa să continue pentru că era irezistibil, dar ea ignoră acea voce.

– Explică-mi, spuse ea puțin răgușită, această obsesie a ta cu sticla.

– Guido este speriat. Dacă o să-l sperii puțin mai mult, așa după cum ți-am spus, el o să cedeze. Se pare că este unicul mod în care pot s-o fac.

– Asta... ea se opri, hipnotizată de felul în care mâna lui îi urmărea palma... Încântător. Senzual. Sugestiv. Își strânse dinții. În cameră se făcuse deodată prea cald. Fiorenzo stătea prea aproape... Este...

– Suzy, mă lupt pentru viitorul meu, pentru drep-
turile mele. Trebuie să înțelegi...

– Am nevoie de puțin aer, spuse ea șovăielnic.

Se simțea zăpăcită și vrăjită.

– *Altana*. Este o cale afară, la capătul coridorului.

Buimăcită, ea-l lăasă s-o ia de mijloc și să-i îndrepte pașii prin coridorul întunecos. Crezuse că este mort și, pentru o clipă, i se păruse că pământul se oprișe în loc și totul murise în jurul ei. Și acum îi spunea că el însuși aranjase totul. Scrâșni din dinți. L-ar omorî dacă ar avea putere. Șocul își făcuse efectul.

Se cățăără pe o platformă de lemn, surprinzător de lungă, deasupra acoperișurilor, unde un soare puternic topise zăpada și încălzise dușumeaua. Suzy se agăță de balcon și începu să tragă cu putere aer în piept, încercând să-și pună gândurile în ordine.

Jos, o gondolă funerară aluneca pe canal, transportând un coșciug acoperit cu pene negre. Lângă acesta se afla un preot și era urmată de alte gondole în doliu. Ea realizează că mâna lui Fiorenzo se dăduse la o parte de pe mijlocul ei și expresia feței îi era de nepătruns.

– Te gândești la tatăl tău? întrebă ea cu o voce scăzută.

– Da. Îmi doresc să-l fi cunoscut. Cred că o să mă duc la San Michele să-i găsesc mormântul. Și să mă împac cu el.

– O să fac tot ce voi putea, spuse ea impulsiv, punându-și mâna peste a lui.

– Întreabă-l frumos și Guido poate o să-ți spună, zise el cu amărăciune... O privi lung... Tu și el sunteți amantî? întrebă răgușit... Ea-și scutură capul cu vehemență... Slavă Domnului! murmură el. Îmi pare rău

că te-am speriat chiar acum. Intenționez să ăranjez accidentul pe mai târziu. Dar am fost supărat pe tine.

— Supărat?

O luă pe după umeri.

— Urăsc felul în care te-a sărutat Guido. Meritai o tehnică mai bună.

— A fost mai puțin, cred, decât modul în care m-ai sărutat în apartamentul meu, îi aminti ea sec.

El zâmbi acestei amintiri.

— Trebuie să-mi confirm bănuielile că mi-ai șterpelit portofelul, râse el.

— Eu credeam că n-ai astâmpăr!

— Ar trebui să dai mai multă crezare instinctelor tale... Ochii lui se împlânzără... De obicei nu dezmiere o femeie căreia nu-i pasă de dorințele ei, spuse el răgușit.

Era bucuroasă. Și realizează că o aflate de câțeva vreme. Soarele palid de februarie devenise mai puternic, iar fața lui se colorase în auriu. Și ar fi vrut atât de mult să-l sărute, încât trebui să-și muște buzele ca să se oprească.

— Trebuie să mă întorc, șopti ea, speriată de dorința ei nebună.

— Nu încă. Chiar ți-a păsat că aș fi putut să fiu mort?

Ea se cutremură, dorindu-și ca el să n-o mai fi hărțuit cu asta. O necăjea faptul că avusese un astfel de sentiment de disperare.

— Ți-am spus, puțin.

— Cât de puțin? Întrebă el... Ea împinse mâna care-i mângâia obrazii... Vreau să șterg sărutările lui Guido

de pe gura ta, spuse el cu o voce teribil de seducătoare.

Suzy nu putea vorbi. Gâtul i se uscaseră. Zâmbetul lui era blând și visător. Dar ochii erau fierbinți de dorință. Fără cuvinte ea-și ridică mâinile pentru a se apăra. El le dădu la o parte și o așeză jos, pe podea, rezemată de coș, în căldura soarelui. Lemnul cald mirosea a pin. Încet, urmărind fiecare clipă, Fiorenzo își mișcă mâna în susul brațului ei, observându-i reacția.

Ea-și mișcă fața a refuz și el zâmbi. Capul ei se mișcă iarăși și ochii ei îl implorară. Mici sărutări formaseră pe brațul ei o dâră fierbinte, care rivaliza cu căldura soarelui. Se apropia primăvara, gândi ea prostete.

– Fiorenzo, nu, reuși ea să spună cu o voce care nu semăna cu a ei. Nu numai sex.

– Nu numai sex, promise el.

El îi puse brațele sub subsuori și o aduse la înălțimea lui, buzele sale tulburându-i simțurile. Ea-l simți cum îi deschide încet nasturii de la corsaj și-l dori cu atâta putere, încât își strânse pumnii ca să nu-l pipăie.

Limba ei deveni țeapănă ca lemnul.

– Fiorenzo, spuse ea cu greutate, ca și când ar fi fost beată. N-o să te las, așa că nu-ți folosește la nimic să încerci. O să strig după ajutor și... toți...

Buzele ei își încetară funcțiunile. Tot ceea ce mai simțea era fluidul cald și amețitor în timp ce mâna lui aluneca pe pielea ei, de sub fustă. Era aproape nemîșcată, neîndrăznind nici măcar să respire în timp ce

această mână îi explora picioarele, pipăindu-le cu o asprime chinuitoare.

– Doamne, ce frumoasă ești! șopti el din gât, cu răsuflarea grea și răvășită, la urechea ei.

– Eu... eu nu te știu... începu ea cu slăbiciune.

– O să rectific asta, suflă el.

El o culcă pe podea, trupul ei fiind surprinzător de ascultător. Ochii ei se măriră hăituiți când el se aplecă peste ea și-i acoperi trupul cu al lui, și ea-și propti palmele de podea, pentru a rezista impulsului de a se agăța de el. Găsi imposibil de înțeles de ce trupul lui o bucura atât de mult, dar o și tulbura în același timp. El își mișcă greutatea și ochii ei verzi deveniră adânci ca jadul, genele fluturându-i neliniștite. Tăria lui, puterea masculinității lui îi înfierbântase fiecare bucățică, inima bătându-i nebunește pentru el. Încet și sigur, ea știu că trupul i se arcuieste spre atingerea lui.

– Privește-ți sânii, suflă el.

Confuză, Suzy își aplecă privirea în jos pe trup ca să constate că, nu se știe cum, cu o adevărată măiestrie, el îi scosese pieptul la iveală. Și acum, fiecare sân, plin, greu, cu vârful ținut se îndrepta către el, sfârcurile întărindu-se în timp ce le privea. Lipsită de grai, ea putea doar să-și întoarcă ochii încețoșați spre el, apelând la bunul lui simț.

– Crezi că te-aș putea refuza acum? spuse el încet, buzele lui aplecându-se în jos spre vârfurile tremurătoare ale sânilor. Ea scoase un geamăt de disperare și plăcere.

– Ai răbdare, o sfătui el, rotindu-și limba în jurul fiecărui sân.

Ochii lui negri o cercetară un moment, și apoi începu să-i sugă ritmic, fâlfâirea genelor și adâncă lui concentrare umplând-o de deliciu pe Suzy al cărei corp începu să se agite violent, cuprins de o flacără mistuitoare.

– Da, reacționează, o grăbi el. Arată-mi ce simți.

Mâinile lui erau mângâietoare. Prea mângâietoare. Dar și brutale, dezmierdătoare, tulburând-o. El o culcă din nou, repetându-și tortura, picioarele lui solide ținându-le pe ale ei, în timp ce palmele lui îi prinseră încheietura mâinilor, ridicându-i-le deasupra capului. Tot ceea ce Suzy mai putea face era să urmărească cum el îi suga fiecare sfârc, fierbinte și întărit, respirația ei greoaie transformându-se în mici gemete.

– Fiorenzo! șopti ea.

Nu mai putea sta așa. Luptându-se să se elibereze, își trase mâinile și prinse capul bărbatului în palme, începând să-l sărute cu o pasiune arzătoare, așa cum tânjise în tot acest timp.

Cu cât mai sus îi aluneca fusta, cu atât mai tare îi bătea pulsul, încleștându-se de el.

– Este bine? Vrei? o întrebă el răgușit.

– Oh, te rog, te rog! se trezi ea spunând în cele din urmă. Mai mult, Fiorenzo! Mai mult! Mai mult!

El ascultă. Cu o tandrețe și o pasiune blândă care făcea să-i tremure trupul de o dorință disperată. Cineva îi desfăcu lui cămașa. Nu ea. Cineva gemea răgușit ca o femeie dezlănțuită. Nu ea. Ea putea acum să-i simtă fiecare mușchi de pe spate, fiecare vertebră, curba mijlocului lui subțire, șoldurile puternice.

Cineva îi desfăcu cordonul și-i scoase rochia. Degete frenetice și grăbite desfăcură cureaua pantalonilor lui și cu aceeași grabă îi înlătură. Ei stăteau goi, cu pielea lipită unul de altul, în aerul rece, doar cu două triunghiuri de pânză albă care-i separau, zvârcolindu-se, simțind alunecarea senzuală a pielii cu fiecare por.

– Oh, *cara, cara*, gemu el între buzele ei în timp ce le descoperea gustul.

Ea-l strânse și mai tare, sărutându-l cu ardoare, îmbrățișându-i trupul încălzit de soare ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Mâna lui alunecă ușor peste picioare și apoi, își strecură genunchiul între ele, desfăcându-i-le cu o adevărată măiestrie.

– Nu, suflă ea.

El o ignoră, degetele lui scoțându-i chiloții și apoi, tresărind puternic, o pipăi. Un spasm de dorință făcu ca trupul ei să se arcuiască, oferindu-i sânii ei provocatori. Ea auzi un geamăt puternic ieșind din pieptul lui și buzele i se îndreptară cu pasiune spre fiecare sfârc întărit și dureros, pentru a le aduce un omagiu. Suzy închise ochii de plăcere. Nu voia să se mai miște. Voia să zacă așa și să se bucure de mâinile lui care-i frământau trupul, lichefiind-o. Plutea pe un râu de senzualitate, privind în ochii lui drogați de pasiune.

Degetele lui făcură o pauză.

– Nu, nu, gemu ea. Continuă, continuă!

Fiorenzo o sărută cu pasiune, cu limba lui adânc împlântată în gura ei, umplându-i-o de dulceață, de gustul lui, de promisiunea trupului lui viril. Ferocitatea acestui sărut o înfricoșă și o înfierbântă, pasiunea lui fiind evidentă după dorința clară care-i era întipărită pe față și după tremurul mâinilor.

Limba lui îi linse buza inferioară și apoi intră iar în gura ei. O cuprinse o furie. Voia să-l împingă mai departe, să-l facă să-i umple golul pe care-l simțea în ea. El era prea încet, excitarea lui prea reținută. Trebuia s-o pipăie. Trebuia.

– Te vreau! izbucni ea.

Se încleștă de umerii lui și el îi mușcă gâtul, buzele, limba, nevoia lui fiind la fel de intensă ca și a ei, făcând-o să înnebunească de dorință, în timp ce fiecare părticică a corpului ei părea să cânte, să tresară, îndreptată spre el cu lăcomie.

– Suzy, Suzy, Suzy, se tângui el.

– Ohhh...

El îi atinsese cea mai intimă parte a trupului, iar sărutul lui devenise blând și rugător, ochii arzători de dorință, în timp ce degetele-i lucrau cu dibăcie. Și ea știa că era incapabilă să refuze orice i-ar fi cerut el.

Docilă în brațele lui Fiorenzo, avidă de dragostea lui, Suzy își desfăcu trupul către el. Stăteau lungiți unul lângă altul, lipiți cu disperare, ca și când ar fi încheiat un pact. El se ridică ușor deasupra ei.

Suzy gemu. Prin ochii încetoșați ea-i văzu pieptul puternic, mărimea umerilor, frumusețea întregului lui trup. O parcurse un fior și ochii-i scânteiară ca jarul.

În timp ce el se așeza peste ea, ochii ei deveniră grei și începură să se închidă. Îi simțea doar tăria fierbinte și mătăsoasă umplând-o cu o puternică dulceață. Rar, el se mișcă în ea, fără să se grăbească, dar ea-și dădu seama după puterea cu care-i încleștase umărul, că era la fel de înnebunit ca și ea. Aceeași voce răgușită și nesigură striga:

– Te rog, te rog!

Gura ei fu acoperită de a lui, limbile lor în-lănțuindu-se, zvârcolindu-se. Și ea-l cuprinse și mai strâns, grăbindu-l, cerându-i, rugându-l, mușcându-i gura cu dinții, făcând orice ca el să se miște mai repede și să-i ușureze focul care o ardea.

Încet și lung, el alunecă ritmic, încântând-o, răsuflarea lui arzându-i fața. Mormăi ceva, dar ea nu află ce spunea, totul părându-i-se foarte îndepărtat. Simțurile ei luaseră foc, nevoia urgentă a unui bărbat, a unei femei, răspunzând celei mai vechi dorințe a omenirii.

Și atunci el începu. Suzy gemu, întregul ei trup mișcându-se odată cu al lui, suplu și avid, dezlănțuit. Brațele ei se încolăciră în jurul gâtului lui puternic. Își deschise ochii cu efort, dorind să-i vadă fața. Inima i se opri în piept când văzu emoția sălbatică din ochii lui negri.

O erupție de simțiri îi invadează trupul și deveni aproape înconștientă când Fiorenzo o conduse spre culmea unde nu existau decât senzații pure. Ea gemu și zvâcni. El o adusese pe o culme de plăcere intensă, care se răspândi în valuri prin tot trupul ei, până când acesta explodează cu o ferocitate ce părea s-o desfacă în

mii de bucățele. Și apoi, ea rămase sub el, cu pieptul răsuflând greu. Tremură și gemu ușor într-o șoaptă slabă.

O liniște glorioasă și strălucitoare îi cuprinsese ființa. Se simțea sătulă. Total satisfăcută. Zâmbi, oftă și trupul ei deveni ușor, în timp ce capul lui Fiorenzo se așeză pe umărul ei, sărutându-i gâtul.

CAPITOLUL VIII

Frigul, asprimea podelei și greutatea lui Fiorenzo o aduseră pe Suzy încet la realitate. Ea se strecură de sub el și Fiorenzo rămase sprijinit într-un cot, privind-o.

— Nu mi-am imaginat, zâmbi el, când eram un copil singuratic, stând aici și observând viața Veneției plutind prin fața mea, ca într-o zi să fac dragoste cu o femeie abandonată, cu trup de zeiță și ochi ca laguna.

O femeie abandonată. Așa o vedea el? Suzy simți frigul, transpirația de pe trupul ei răcindu-se rapid. Și ea simți frig și în adâncul ființei sale, întrebându-se ce o costase această dorință a ei. Se ridică în șezut și-și luă hainele. Fiorenzo o trase de umeri pentru a se întoarce cu fața la el, dar ea se smuci.

— Nu, spuse ea încercând să nu pară mișcată. Mi-e frig.

— Și ești supărată. Te întrebi dacă ai trădat-o pe Flavia, observă el încet. Său poate pe tine însăși.

Lui părea că nu-i pasă de frig. Ea se înfioră și-și puse hainele pe ea fără să-l privească, simțindu-se îngrozită și nefericită, deși trupul ei îi spunea altceva. Brusc obosită, ea începu să-și încheie nasturii cu

degete tremurânde. El îi dădu mâinile la o parte și începu s-o încheie, sărutând-o cu fiecare nasture, și curând, ea începu să-l sărute la rândul ei, încolăcindu-și brațele peste spatele lui rece.

— Nu mai știu ce am și ce fac, spuse ea cu sinceritate. Sunt atât de confuză! Nu sunt obișnuită să mă comport astfel.

— Nici eu. Suzy, du-te și odihnește-te. Bagă-te în pat și încălzește-te. Relaxează-te astăzi, în timp ce eu o să discut cu câțiva meseriași, care speră să se îmbogățească... O ajută să se ridice... Și apoi, diseară, o să-ți demonstrez că Flavia este demnă de tot disprețul și tu o să fii obligată să mă crezi. Îți promit asta.

El o sărută dulce și, îmbrăcată, o lăsă în camera ei. Suzy își lăsă gândurile să hoinărească o vreme, el rămânându-i în minte cu fața lui blândă și tandră, așa cum stătea în cadrul ușii și-i zâmbea. Cum o să-i dovedească el că Contesa este vinovată nu știa, numai că o parte din ea își dorea ca el să câștige, în timp ce cealaltă parte nu putea îndura gândul că Flavia este o mincinoasă.

Nu se putea odihni. Trupul ei părea plin de energie, ca și cum Fiorenzo ar fi înviorat-o. Așteptă până când Guido și mama lui ieșiră să prânzească, acesta ducând-o pe Flavia la barul lor favorit, lângă teatrul Fenice.

Apoi, nerăbdătoare să afle adevărul și, poate, să-și dovedească ei însăși că nu-i permisesese unui mincinos să facă dragoste cu ea, Suzy se îmbracă și coborî la parter. Fiorenzo n-o vedea. El împărțea niște sandvișuri și adusese o sticlă cu vin; împreună cu lu-

crătorii, stăteau pe o scândură sprijinită de două lăzi, bălăngănindu-și picioarele, periculos de aproape de draperiile neprețuite și discutând meritele lui Tizian și Tintoretto. Ea zâmbi auzindu-i, amuzată de felul în care vorbeau despre doi pictori care muriseră cu patru sute de ani în urmă.

După ce mănca ceva în fugă, în bucătărie, ea continuă să caute ceva care să-l facă pe Fiorenzo să afle despre ultimii ani ai tatălui său, petrecuți în palat. Era ca și cum ultimul prinț n-ar fi existat. Într-un impuls, Suzy își puse mantoul și ieși în după-amiaza târzie, pentru a vorbi cu negustorii, vecinii, cu oamenii care aduceau mărfuri la palat și ale căror nume se aflau pe facturile pe care ea le sortase. Nimeni nu-l văzuse pe prințul cel bătrân, nimeni nu știa cu exactitate detaliile accidentului. Toți vorbeau despre marele devotament al Flaviei pentru fratele ei vitreg.

Dezamăgită, ea se întoarse târziu, ca să-l găsească pe Fiorenzo cu mânecele suflecate, urcat pe o ladă șubredă care se clătina, examinând cu o torță tavanul sculptat din anticameră. Neliniștită, ea așteptă până când el coborî ca să vorbească cu meseriașul plin de respect și-i zâmbi lui Suzy, arătându-i cât era de bucuros să se comporte neglijent, sfidând soarta.

– Nu fi atât de îngrijorată, Ochi verzi, râse el, după ce termină discuția. Mie nu-mi pasă.

– Mie da, murmură ea.

– Oh, nici nu știi ce înseamnă asta pentru mine... să te aud spunând așa! gemu el, luând-o în brațe.

– Fiorenzo! Meseriașul...

– Nu, spuse el cu fermitate. Dacă el se simte stingerit, ghinionul lui. Noi trebuie să avem norocul nostru. Refuz să te împart... Ea râse și-l împinse în glumă... Așa-i mai bine, zise el. Dacă vreau să te sărut... așa... și așa... o voi face, indiferent unde ne-am afla. Hai să mergem să mâncăm ceva. Tu o să-mi poți spune ce-ai făcut și o să-ți spun și eu la rândul meu. Ca o pereche căsătorită. Hmm?

Ea zâmbi cu îndoială: Fiorenzo era cu greu genul de bărbat căsătorit. El o conduse pe un teren îngust, așezat lângă galeria Academia, în apropiere de un șantier de reparat gondole. Intrară prin porțile deschise și priviră în curte. Aici se aflau duzini de bărci, ca niște gândaci negri, cu tapițeria strânsă cu grijă în baloturi, vâslele fiind adunate pe o pânză. Noaptea era străpunsă de scânteii din aparatul de sudură al unui meseriaș ce lucra la însemnele metalice pe care gondolele le purtau cu mândrie la proră. Însemnele reprezentau cele șase districte ale Veneției, iar cea cu prora mai lungă, așezată la urmă, reprezenta cartierul evreiesc.

Suzy îl observa pe Fiorenzo care, cu o figură vioaie, trăncănea cu omul îndrăgostit de meseria lui, întrebându-se dacă el se mai simțea izolat, sau acum era mai mulțumit. Oamenii terminaseră lucrul și Fiorenzo plecă, fără prea multă tragere de inimă.

Mâncară într-o mică *trattoria*, proprietatea unei mici familii – unul din locurile pe care el le vizitase când ea îl urmărise. În meniu nu se aflau decât două feluri, dar hrana era fierbinte și gustoasă. În timp ce mâncau paste, el îi povesti despre planurile lui de

restaurare a palatului și ea amuți realizând cât de bogat trebuia să fie dacă intenționa să facă astfel de cheltuieli.

– Și tu? întrebă el zâmbind în timp ce ajunseseră la plăcinta cu cireșe. Ai dormit toată ziua? Înseamnă că o să putem sta treji toată noaptea?

Suzy se înroși. Nu se gândise la ce-ar putea face la noapte. Trăia de la o clipă la alta, precaută în privința viitorului.

– Am încercat să aflu ceva informații despre tatăl tău, spuse ea în grabă. Dar n-am găsit absolut nimic. Fiorenzo, este ca și când n-ar fi fost niciodată aici. Nimeni nu l-a văzut, oamenii doar au auzit de el și mi-au spus cât de îngrijorată vorbea Contesa despre sănătatea lui, arătând obosită și necăjită. Cred că trebuie să-l întreb pe Guido.

– Nu, se încruntă el. Nu vreau asta. O să trebuiască să am un accident și să forțez mâna lui Guido.

– Te rog, nu... Suzy-l privi consternată. Nu-mi place să faci asta. Mi se pare incorect.

– Nu mă judeca, spuse el liniștit, până când n-o să vezi ce se întâmplă. Acum o să afli cât de hotărâtă este Flavia și ce măsuri disperate o să ia. N-o să lase să treacă totul așa ușor și să iasă din scenă cu grație.

Când se întorceau el o înfășură pe Suzy în mantoul lui larg și ei îi plăcu. Cele mai populate străzi erau pline de petrecăreți ai Carnavalului și le trebui un timp mai lung ca să se întoarcă la palat, prinși în vârtejul mulțimii, care-i împingea din toate părțile.

Ei îi plăcea asta; îi plăcea să se simtă strânsă lângă el și protejată, îi plăcea zgomotul, excitarea, fericirea

tuturor. Amândoi erau puțin amețiți și Fiorenzo o ținea pe Suzy lângă el și o săruta cu pasiune.

– Oh, Suzy, strigă el cu încântare. Niciodată nu m-am simțit atât de liber!... Zâmbi către ea... Și tu m-ai eliberat. Am găsit și eu pe cineva care... vocea i se opri, nevrând să dea curs gândurilor și o strânse și mai tare, ca și când s-ar fi despărțit pentru totdeauna.

Când își slăbi strânsoarea, Suzy îl văzu că are ochii umezi. Inima păru să-i sară din piept. Fața lui era atât de frumoasă, atât de tândră, încât ea știu cu certitudine că acesta era bărbatul pe care-l iubea și va continua să-l iubească, indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat între ei.

– Fiorenzo, șopti ea, aproape vrăjită, ridicându-și buzele către el.

Ei fură împinși și despărțiți de către petrecăreți. Pentru câteva minute Suzy avu sentimentul unei imense pierderi. Tocmai făcuse descoperirea care o făcea să se clatine și abia putea să se abțină să nu strige în gura mare. Îl iubea pe Fiorenzo.

Gândul o ameți. Confuză, îngrozită, copleșită de emoții contradictorii, îl căuta din ochi, disperată la gândul că l-ar putea pierde. Panica îi accelerează pulsul și apoi, cu o bucurie aproape prostească, îi văzu capul și umerii largi, care dominau mulțimea, ochii fixați pe ea, în timp ce se lupta cu trecătorii ca să ajungă lângă ea.

Ea stătea complet nemișcată, lumea trecând pe lângă ea și împingând-o, fără a da nici o atenție celor din jurul ei. Nimic n-o atingea, se părea, pentru că era mulțumită și inima îi era ușoară.

– Fiorenzo, își zise ea fericită.

Mulțimea se rări și el ajunsese lângă ea. Ochii lui dansau și el o ridică în aer râzând exuberant.

– Să ne întoarcem, spuse el fericit. Este aproape timpul.

– Timpul pentru ce? întrebă ea.

– Un miracol.

Nu-i explică mai mult. Visătoare, păstrându-și revelația pe care o avusese doar pentru ea, îi arată un drum de întoarcere mai scurt. Fiorenzo insistă să ajungă la ecluza palatului, ceea ce însemna închirierea unei gondole la un preț exorbitant. Încet, ei meraseră de-a lungul micului ponton, intrând apoi în holul cavernos de la parter.

Ea auzi sunetul acela înfundat, aproape imediat.

– Ce este? șopti ea, prinzându-i mâna caldă și liniștitoare.

Fiorenzo zâmbi enigmatic, își afundă mâna în buzunar și alege o cheie, introducând-o în broască și întorcând-o în tăcere.

Încet, ușa se dădu la o parte ca să lase privirii o sală de gimnastică bine echipată.

Gura lui Suzy se căscă. Bineînțeles. Din cauza aceasta recunoscuse zgomotul; ea se antrenase într-o astfel de sală destul de mult timp, ridicând greutateți... Gura i se căscă și mai mult. Într-un trening, o Flavie transpirată ridică greutateți cu picioarele într-un ritm perfect coordonat.

Suzy era uluită. Știa din propria-i experiență cât de mult efort necesită ridicarea unor astfel de greutateți.

Flavia nu era infirmă. Trebuie să fi avut mușchi de rugbist.

Flavia nu era infirmă.

Fața lui Fiorenzo deveni dură și cinică. Se rezemă cu neglijență de peretele tapetat, își încrucișă mâinile și-și aduse cu eleganță un picior peste celălalt. Flavia termină cu ridicatul greutateilor și se îndreptă spre alt aparat.

Se întoarse. Îngheță. Deveni cenușie și făcu un pas înapoi pentru a se sprijini de bicicleta ergometrică.

– Fiorenzo! scrâșni ea.

– Se pare că ți-ai pierdut infirmitatea, dar nu și memoria, zâmbi el apăsând cu emfază pe ultimul cuvânt.

Ochii Flaviei se măriră și-și duse mâna la gură cu oroare.

– Ce... ce-ai spus în legătură cu memoria? șopti ea.

– Paralizia ți-a prins urechile? întrebă el mios. Iată un alt miracol. Ologul merge și este atins de surzenie... Convingătoare, urzind planuri, escroacă...

– Era vorba doar de asigurare, Fiorenzo! reuși ea să spună, dându-se înapoi când el se îndreptă către ea. Accidentul...

– Da. Accidentul. Ce s-a întâmplat? scrâșni el.

– A fost un accident! Jur pe capul fiului meu că a fost un accident! strigă ea înfricoșată.

– Doamne! Trebuie să cred acest gen de gogoasă, mormăi el cu cinism. Deci, spune-mi.

– Tatăl tău a vrut să vadă vila de pe insulă. Ne-a pisat câteva zile amenințându-ne că n-o să mai mănânce. Vila este pe jumătate ruinată. A călcat pe o

scândură putredă și s-a prăbușit în camera de dedesubt, antrenându-mă cu el. A murit pe loc.

– Deci ai fost rănită? exclamă Suzy.

Flavia întoarse niște ochi rugători spre ea.

– Cu dureri îngrozitoare! O vreme n-am putut să merg. Am... am început să mă gândesc atunci la asigurare... Îl apucă pe Fiorenzo de pulpana hainei, așa cum stătea el amenințător în fața ei... Trebuia să salvez palatul, hohoti ea. Poți înțelege asta? Era pe cale de a se ruina, la fel ca vila, și n-aș fi putut suporta... Am crezut că dacă mă prefac a fi infirmă, putem folosi banii pentru restaurare. Apoi puteam folosi palatul drept loc de vizitare și atunci când am fi avut destui bani, m-aș fi însănătoșit. Trebuie să mă crezi! se rugă ea de Fiorenzo care rămânea impasibil.

Suzy văzu că Flavia era pe punctul de a face o scenă de isterie, după felul în care-și lovea pumnii de trupul nemișcat al lui Fiorenzo.

– Aici... Suzy își puse mâinile în jurul umerilor Flaviei... O să merg cu dumneavoastră în camera ce vă aparține.

– Încă o mai protejezi! mormăi Fiorenzo.

– Oh, nu! negă Suzy. Dar uită-te la ea! A stat luni de zile într-un scaun cu roțile! Trebuie să fi fost o pedeapsă îngrozitoare și durează de mult timp.

– Doamne, ești uluitoare! remarcă Fiorenzo părând uimit. Așează-te în blestematul ăla de scaun, Flavia, spuse el plictisit. Arăți prea vlăguită ca să stai în picioare. Suzy te va duce la culcare și-ți va da niște brandy ca să poți dormi. O să aranjăm ca însănătoșirea ta să fie mai grabnică decât plănuiseși. Cu

banii pe care-i voi băga în palat, n-o să fie nevoie de asigurare pentru a-i obține și nici să te condamni la invaliditate.

– Datoriile mele.. schelălăi Flavia.

– Dacă ar fi după mine, o certă Fiorenzo, împingând-o spre ușă, i-aș lăsa pe creditorii să te bage la pușcărie. Dar presupun că Suzy va insista să-ți plătesc datoriile. Și în acest moment eu nu-i pot refuza nimic. Nu! o repezi el pe Flavia care voia să pună întrebări. Nu întreba! Fii doar mulțumită că cineva de aici este bună ca pâinea caldă.

– Pentru un gangster lipsit de scrupule, ești foarte cumsecade, murmură Suzy la urechea lui.

Fu compensată cu o mână care-i mângâie sânii.

După ce Flavia fu aranjată, Suzy închise încetișor ușa de la dormitorul ei, ca să-l găsească pe Fiorenzo afară.

– Vino, spuse el cu afecțiune.

– Eu...

– Trebuie să plâng cu lacrimi de crocodil ca să atrag atenția celor dimprejurul meu? se plânse Fiorenzo... Ascultă, Ochi verzi, nu te las singură în noaptea asta... Își trecu mâna spre ea și-i zâmbi galeș, făcând-o să se înroșească, tulburată... Vreau să spun că nu te las. Nu cred că ești în siguranță. Flavia ar fi în stare de orice, mai ales că acum știm amândoi că ea îi înșală pe oameni. O să stai cu mine, o să te culci cu mine.

– Spune lucrurilor pe nume. Dacă mă vrei, spune-o clar. N-o folosi pe Flavia ca pe o scuză, spuse ea cu amărăciune.

– Nu!... el o luă în brațe cu blândețe... Vreau să spun, da. Oh, drace! Iubita mea. Nu vreau să pățești nimic. Ești minunată și mult prea generoasă. Aceasta este femeia care-și încuia nepotul, un băiețel speriat, înfricoșat pe care îl ignora, îl trata ca și cum acesta n-ar fi existat. Regret, dar n-am încredere în ea. Are o minte drăcească. Și, în afară de asta, te iubesc, adăugă el încet.

Suzy își linse buzele desfăcute. Fiorenzo se uită în jos spre ea, cu un zâmbet pe față.

– N-ai... n-ai vrea să repeți? întrebă ea cu greutate.

El se încruntă, concentrându-se.

– Greu. Eh... era ceva în genul acesta; n-aș vrea să ți se întâmple ceva...

Ea se încleștă de brațul lui, cât putu de tare și el se opri surprins.

– Ultimele cuvinte, prostule! strigă ea cu exasperare.

– Oh, partea în care spuneam că te iubesc? întrebă el cu o nevinovăție ironică, luând-o ușor în brațe... Ochii lui negri se cufundară într-ai ei... *Cara*, nu știi când s-a întâmplat. Poate că am fost impresionat de tandrețea pe care o porți în tine. Chiar când credeai că sunt un șantajist nemilos, tot ai avut milă de mine... Îi mângâie părul... Și am încercat să nu te iubesc. Dar cu fiecare moment petrecut alături de tine, am devenit din ce în ce mai înlănuțuit.

O sărută pe frunte și ea-și rezemă obrazul fericit de pieptul lui.

– Fiorenzo, murmură ea. Sunt foarte fericită. Te iubesc foarte mult.

În îmbrățișarea lui se simțea protejată și în siguranță.

— Știu că ți-a trebuit timp ca să admiți asta. Și acum, în pat, șopti el, ridicând-o cu brațele lui puternice, cărând-o în camera lui și blocând ușa cu siguranța... În pat, murmură el dezmiertător în urechea ei.

— În pat, suflă ea, cu fericire.

În acea noapte, făcu dragoste cu ea în splendoarea dormitorului chinezesc, strângând-o cu lăcomie în brațele lui, atingând-o, explorând-o, adorând-o. În oglinzile din spatele patului, ea putu să vadă imaginea propriului ei trup, înlănțuit cu al lui, gol și puternic. Plăcerea i se dublă la vederea spatelui, picioarelor, gâtului lui, frământate de mâinile ei.

El lăsase o lumânare aprinsă la geam, și după ce făcură dragoste se priviră unul pe altul, beți de fericire, până când deveniră somnoroși și adormiră.

Suzy era total liniștită. El o iubea.

Peste noapte, totuși, ea se trezi tușind. Fiorenzo se rostogolise din pat tușind și el, încercând să se îmbrace într-un halat. Era încă adormită când își veni în fire; trecu un timp până când vocea lui o aduse la realitate.

— Ieși afară! Ieși afară! urla el.

— Ce... ce?

— Afară! Fumul!

— Oh, Doamne!

Se agăță de Fiorenzo, realizând că aerul devenise greu, ca și cum un nor ar fi intrat în cameră.

– La parter, îi ordonă el, trăgând-o afară din pat.

– Dar... nu plec nicăieri fără tine! îl înfruntă ea.

Fiorenzo se lupta cu fumul, agitând speteaza unui scaun pe care-l rupsese.

– Du-te în siguranță! urlă el furios, împingând-o.

– Să te părăsesc? Nu! N-o s-o fac.

Suzy-și puse halatul, trase de așternuturile fierbinți și începu să le bată cu o pernă.

Fiorenzo o dădu la o parte și preluă el acțiunea.

– Santa Maria! mormăi el cu sălbăticie, însoțind fiecare cuvânt de o lovitură. O s-o omor!

Suzy îi privi fața contorsionată. Se întoarse și verifică ușa și văzu că încă este încuiată. Și atunci văzu că geamurile mari ce dădeau spre balcon erau deschise.

– Flavia! strigă ea cu răsuflarea întretăiată.

Cu o mână tremurătoare, aprinse o lumânare ca să poată vedea ce se întâmplă. Focul era afară.

Fiorenzo înțepeni, se uită la ea și o strânse în brațe. Multă vreme stătură agățați unul de celălalt, nevrând să fie despărțiți, șocați de cele întâmplate. Apoi, el o împinse ușor și se uită în adâncul ochilor ei.

– Gândul că ți s-ar fi putut întâmpla ceva... gemu. Te iubesc mai mult decât propria-mi viață. Niciodată n-am crezut că o să simt așa pentru cineva, dar... își trecu o mână peste față... Ai descoperit în ființa mea ceva ce nu credeam că există. Îmi pasă de cineva. Aș face orice, orice pentru tine. Vreau să mă însor cu tine. Fără tine sunt un nimic. Fără tine...

Suzy privi spre ușa dinspre care se auzeau bătăi. Își întoarse capul brusc spre Fiorenzo, cu mintea tul-

burată. El trebuia să știe că ea nu-i va putea purta copiii.

– Este ceva...

– Așteaptă o clipă, spuse el încet, în timp ce bățile continuau și de afară se auzea vocea lui Guido.

El se desprinsese de mâinile ei care-l înlănțuiau și deschise ușa.

În prag stătea Guido, cu o față palidă.

– A mers prea departe! suflă el. Lipsește... M-am dus să văd dacă n-a pățit nimic și am văzut că nu dormise în pat. Ușa ei de la balcon este deschisă. Dacă s-a aruncat în canal...

– Nu. Nu cred că s-ar arunca, spuse Fiorenzo liniștit. Dar în mod sigur ea a pus focul, sărind de pe balconul ei pe al nostru.

Guido își mușcă buzele și-și ridică ochii rugători spre Suzy.

– Ar fi putut să te omoare, îngăimă el. Nu pot să pretind că am altfel de sentimente pentru Fiorenzo, în afară de gelozie, dar pentru tine... Își ridică fața cu mândrie... Trebuie să am grijă de mama mea. Tot ceea ce a plănuit a fost sortit eșecului. Ce-ai de gând să faci? Îl întrebă pe Fiorenzo.

– Tu ești un Moroschini. N-o să fac nimic. Ia vila din Asolo și piei din ochii mei, spuse Fiorenzo încordat. Suzy și cu mine vom locui aici. Nu pot să spun că-mi place ideea ca titlul să fie moștenit de copiii tăi...

– Ei nu vor moșteni, spuse Guido scurt. Ai tăi vor moșteni titlul.

– Fiorenzo! strigă Suzy grăbită.

El n-asculta, dar ochii lui sclipeau ca niște tăciuni când priviră fața posomorâtă a lui Guido.

– De ce ai mei?

– Ți-am luat titlul prin viclenie, răbufni Guido. Ți-l înapoiez formal. Prin lege, este al tău.

Fiorenzo pufni.

– Constrângere?

Guido ezită.

– Nu chiar. Tatăl tău a avut boala Alzheimer.

– Alzheimer? Fiorenzo părea distrus.

– Mama era îngrozită să nu afli, mormăi Guido. El începuse să-și piardă memoria de mult timp. Nu mă recunoștea nici pe mine uneori. Mama a vrut să păstreze secretul. La început, din mândrie, apoi... Scutură din umeri... Eu eram în stare să-i fac viața confortabilă pe cât posibil, dar în majoritatea timpului era năuc. Așa l-a făcut mama să semneze documentul.

– Și poate că tatăl tău nici nu știa cine ești tu, atunci când erai un puști, adăugă Suzy cu blândețe.

– O să plec din Venetia. Mă duc să-l scol pe Alfonso și s-o caut pe mama, spuse Guido pregătindu-se să plece.

– Alfonso a condus șalupa poliției care a încercat să mă zdrobească, zise Fiorenzo cu o voce dură.

Guido se opri, cu spatele tot întors spre ei.

– Da. Și mama l-a împins la asta. Eu nu știam nimic... Se învârti pe călcâie... N-a făcut-o din ordinul meu! Nu mă învinovăți. Aș face orice pentru maică-mea și eu am o slăbiciune specială pentru el. Câteodată ne ducem amândoi la pescuit și el îmi vorbește.

– Da, spuse Fiorenzo încordat. El... imediat se controlă și tăcu.

Suzy își strecură mâna în mâna lui, bucuroasă că hotărâse să păstreze tăcerea. Alfonso era aproape cu certitudine tatăl lui Guido. Era treaba Flaviei sau a lui Alfonso să-i spună adevărul.

– Ați fi putut fi prieteni, comentă Suzy cu tristețe. Veri, trăind împreună ca frații.

– Și în loc de asta, noi ți-am ruinat viața, Fiorenzo, se încruntă Guido.

Cuprinzând-o pe Suzy în bațele lui protectoare, Fiorenzo zâmbi tandru.

– Nu în întregime. Eu o am pe Suzy. Ne iubim unul pe celălalt. O să ne căsătorim.

Dinspre ușa deschisă se auzi un râs neplăcut. Lui Suzy i se făcu pielea ca de găină când o văzu pe Flavia apărând triumfătoare.

– Deci o iubești pe micuța Suzy?

Fiorenzo se încruntă, sprâncenele lui negre formând o singură linie.

– Ar trebui să-ți rup gâtul! șuieră el, trupul încordându-i-se.

Flavia nu părea câtuși de puțin intimidată.

– O iubești mai mult decât orice? întrebă ea cu șiretenie.

Suzy simți că leșină. Cu ochii hăituiți, se agăță de brațul lui Fiorenzo, băgându-și degetele în carnea lui. Flavia urma să-i spună despre sterilitatea ei. Era ceva personal, care trebuia spus în liniște, într-un loc unde se poate plânge și apoi să-l părăsească cu regrete. Gura i se deschise, dar nu se întâmplă nimic pentru că

vocea îi pierise. Privea disperată spre Flavia și pentru prima dată văzu că Fiorenzo avusese dreptate când spusese că ea este răul în persoană.

Văzuse doar ceea ce Flavia vruse să vadă. Întotdeauna optimistă, nu-și putea închipui că cineva poate fi atât de rău. Contesa știa prea bine ce avea de gând să facă. Era crud, foarte crud!

– Unde vrei să ajungi, Flavia? se încruntă Fiorenzo. Bineînțeles că o iubesc pe ea mai presus de orice. Să nu crezi că o să ne desparti. Se uită spre Suzy cea răvășită... Nu te îngrijora, iubita mea, totul o să fie bine, spuse el mângâietor... Apoi își îndreptă ochii lui amenințători spre Flavia... Lovește-o și o să te omor! scrâșni el. Ea este a mea și o voi apăra până la moarte.

– Presupun că vrei copii, nu-i așa? întrebă Flavia.

– Oh, Doamne! Mamă... izbucni Guido, realizând ce se întâmplă. Nu poți să faci asta!

– Te va opri în entuziasmul tău de a te căsători cu ea, șuieră Flavia.

– Te rog... șopti Suzy simțind un gust de cenușă în gură.

– Ceea ce facem Suzy și cu mine nu este treaba ta, ripostă Fiorenzo. Ne iubim unul pe celălalt și, bineînțeles, o să avem copii. S-ar putea să te mâhnească faptul că dinastia va continua prin mine, în loc de Guido, dar... se opri. Flavia începuse să râdă isteric... Pentru numele lui Dumnezeu, Guido, ce se întâmplă? întrebă el iritat.

– Copii? râse Flavia în bătaie de joc. Ce o să mă mai distrez, Fiorenzo, Fiorenzo! Crezi că o să le ai pe

toate! Ar trebui să te las să te însori cu ea și să descoperi pe urmă.

Fiorenzo deveni dintr-odată nemișcat.

– Ce să descopăr? întrebă el liniștit.

– Că vei fi ultimul Moroschini! Ea nu poate avea copii! A încercat! Nu-i poate duce până la termen... vocea Flaviei se transformă într-un grohăit răgușit... Acum cine are tot ce vrea, Fiorenzo, ultimul prinț de Corradino Moroschini?

Degetele lui Suzy căzură de pe brațul lui Fiorenzo. Acesta înghețase ca un bloc de gheață, privind cu ochi îngroziți spre spațiul ocupat de Flavia. Suzy își strânse ochii și, cu un hohot se plâns, îl împinse pe Guido și o luă la fugă pe scări ajungând pe stradă, alergând fără să știe unde... doar cu sentimentul că trebuie să se îndepărteze.

El o ura pentru că îi spulberase visurile. Fiorenzo își dorea copii ca să-și continue dinastia. Îi dorea. Merita o duzină. Și ea era mai puțin decât o femeie, nefiind bună pentru un bărbat care avea sânge aristocratic de protejat. *Ne iubim unul pe celălalt.*

– Oh, Doamne! strigă ea cu disperare, pe strada pustie.

Alergă peste poduri și alei, peste piațete goale, nerecunoscând nimic. În sfârșit, picioarele n-o mai putură purta și se așază într-un părculeț, pe care-l recunosc cu greu ca fiind Maria Formosa.

Ne iubim unul pe celălalt. Ce nelalocul lor erau acum aceste cuvinte. Dragostea lui nu fusese suficientă. Nu putuse trece peste această încercare. Privirea de pe fața lui fusese de uluială împietrită.

Lacrimi curgeau pe obrazii lui Suzy. Se rezemă de spătarul băncii, plângând încetișor și urmărind un băiețel care necăjea o fetiță ce încerca să bea apă de la o țâșnitoare. Băiatul îi luase un pantof fetiței și acesta se prefăcea că nu-i pasă.

Asta trebuia să facă și ea. Să se prefacă că nu-i pasă. Ea se încovrigă, urmărindu-l posomorâtă pe băiat, prea slabă din cauza disperării, ca să pună mâna pe el în timp ce umplea pantoful fetiței cu apă ca s-o necăjească. Se întoarse și se uită într-altă parte, lăsându-i pe cei doi copii să se hârjonească.

Ofță adânc și-și frecă ochii. Fusesse cel mai greu lucru din viața ei — să plece și să-l părăsească pe Fiorenzo. Dar îl iubea atât de mult încât nu putea să se agate de el. El trebuia să-și găsească altă soție.

Ea-și scutură capul, încercând să-și înlăture șuvoiul de lacrimi. Și nu-l observă pe băiatul contrariat, care alergă după fetiță, îi înapoie pantoful și o rugă să-l ierte.

Capul ei se ridică la zgomotul unor artificii și ea realizează că se sfârșește Carnavalul și că stătea în parculeț de câteva ore. Se ridică cu greu, înțepenită. Sfârșitul sărbătorii, nebuniei.

Luă o barcă înapoi. La scuarul mic, opus palatului Moroschini, stătu în mijlocul mulțimii care se înghesuia să vadă artificiile în asfințit. Palatul era scaldat în lumină, ca și cum și lumina ar fi fost în sărbătoare.

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, ea stătea mâncând din priviri frumoasa clădire pe care n-o va uita nicio dată. Apoi, și-l imaginează pe Fiorenzo înăuntru, în fie-

care cameră a casei, uitându-se în jurul lui, cu mânecile cămășii suflecate, așa încât să se poată urca pe lăzi și să cerceteze tot ce era necesar de făcut. Va fi un cămin fericit când el o va întâlni pe femeia pe care va dori s-o ia de soție. Plină de râsete și copii...

– Suzy...

Fiorenzo. Emoționat.

Ea se întoarce pe călcâie.

– Iartă-mă! Nu pot... îmi pare rău... voiam să-ți spun dar tu... totul s-a în... întâmplat așa de repede, suspină ea încercând să-și revină.

– Te-am văzut uitându-te la palat, zise el mohorât. Nu mi-am putut crede ochilor. Credeam c-ai plecat pentru totdeauna.

– Aproape, spuse ea cu o voce pierită.

– Cum ai putut să-mi faci asta mie? Întrebă el pe un ton acuzator.

– Îmi pare rău. Voiam să-ți spun, șopti ea.

– Nu, prostuo! Vreau să spun, cum ai putut să fugi de mine. Aproape înnebunisem. Guido și Alfonso au trebuit să mă țină când m-au găsit în camera Flaviei. Aproape o omorâsem, spuse el cu o voce încărcată de emoție... Oh, draga mea, crezi că-mi pasă mai mult de blestemata de dinastie decât de tine?

– Ce? Ți... ți-am văzut fața, spuse ea răgușit ținându-și respirația. Erai șocat și nu-ți venea să crezi...

– Sigur că eram! Scumpa mea, tu ești viața mea, dragostea mea, tot ceea ce-mi doresc. Am fost îngrozit că Flavia a putut să fie atât de rea cu tine. Nu m-ai auzit când ți-am spus că te iubesc? Asta n-a însemnat nimic pentru tine? Întrebă el cu încăpățănare.

Suzy îi cercetă fața, neînțelegând nimic.

– Dar, dar...

– M-ai jignit, spuse el cu o voce încordată. Dacă nu poți avea copii, atunci sunt foarte, foarte...

– Te rog, suflă ea. Scutește-mă de un rămas bun politicos.

Deodată, ea-și simți umerii scuturați cu putere.

– Nici nu mă asculți! Ar trebui să te bag cu capul în canal, să-ți limpezesc mintea, strigă Fiorenzo exasperat... Apoi oftă ușor văzându-i fața contrariată și-i atinse buzele tremurătoare... *Cara*, zise el răgușit, copii sau nu, nu este nici o diferență față de ceea ce simt eu pentru tine. Pe tine te iubesc, pe tine te vreau. Să-ți intre bine în cap, Ochi verzi, termină el cu afecțiune.

Suzy îi privi fața.

– Pe mine? Dar linia Moroschini... fiii tăi?

Deasupra lor izbucniră artificii. Fețele măscate ale mulțimii își manifestau aprobarea. Suzy și Fiorenzo nu aflară niciodată ce se întâmpla în jurul lor. El o săruta cu lăcomie, rar, adânc, convingând-o de iubirea lui. Îmbrățișarea lor continuă și când traversară Canal Grande spre palatul Moroschini și în galerie, unde el făcu dragoste cu ea. Și apoi în salonul încuiat în grabă, pe neprețuitul covor oriental. Din cer, ploua cu focuri de artificii, spre deliciul mulțimii plină de veselie.

– Păs... păstrează. Ce înseamnă „păstrează“, tată?

Fiorenzo se uită în sus, de pe dușumeaua unde stătea tolănit citind un ziar. Ochii lui se îndreptară spre Suzy, care stătea în apropierea lui.

– Înseamnă grijă, murmură el.

Ea se aplecă spre el și-i sărută gura frumoasă, apoi se întoarce pentru a-și privi cu mândrie fiul.

– Ce citești tu acolo, Claudio? îl întrebă ea.

– Asta.

Claudio alunecă din scaunul pe care stătea, în minunatul lor salon și-i întinse o cutie lui Suzy.

Fiorenzo se ridică rapid.

– De unde ai luat asta? Credeam c-am ascuns-o bine... Oh, Claudio, spuse el cu reproș, mi-ai stricat toată surpriza!

– Ce este? râse Suzy.

– M-am uitat înăuntru, mamă și... Claudio își puse mâna peste gura lui perfect conturată... Vai! spuse el, ochii lui neliniștiți îndreptându-se spre sprâncenele încruntate ale tatălui lui.

– Da. Vai! repetă Fiorenzo sec... Luă cutia de la băiat și i-o prezentă lui Suzy... Pentru tine, draga mea, i-o oferi el, sărutând-o tandru. Pentru toată fericirea pe care mi-ai dăruit-o.

– Mi-ai făcut prea multe daruri, îi zise ea încet. N-am nevoie decât de tine.

– Și de mine, se repezi Claudio s-o îmbrățișeze.

– Da, *caro*, aprobă ea plină de entuziasm, îmbrățișându-l la rândul ei.

Se auziră tropăituri și o fetiță de trei anișori, cu părul șaten lung și ochi verzi, se repezi spre maică-sa.

– Și tu, Isabella, râse Suzy, dezmierdându-și fiica.

– Ce este în cutie? întrebă Claudio.

Suzy zâmbi către primul ei născut care era nerăbdător.

– Arată-ne. Ajută-mă s-o deschid.

Ochii ei îi întâlnește pe ai lui Fiorenzo, în timp ce copiii lor stăteau cu gura căscată.

– Tu nu te uiți, mamă, protesta Claudio.

Era un set de trei miniaturi montate împreună, pictate splendid: Claudio, Isabella și Fiorenzo. La bază erau gravate cuvintele motto ale familiei Moroschini. Și mai exista loc și pentru un alt portret. Ea zâmbea.

– Este minunat. Extraordinar. Dar „păstrează linia sângelui“! chicoti ea... Mă străduiesc!

– Portretul cui va fi în spațiul gol, tată? se încrunță Claudio.

Fiorenzo veni și se așeză lângă Suzy și-și ridică copiii pe genunchi. Suzy simți mâna lui care-i pipăia pântecul încă plat. Copilul dinăuntrul ei se mișcă și dădu din picioare. Ea întâlni din nou ochii încântați ai lui Fiorenzo și râse fericită.

– Copii, mama voastră și cu mine vrem să vă spunem ceva, zise el, mâna lui prinzând-o strâns pe a lui Suzy. Vești bune...

– SFÂRȘIT –